

Despre accesul la lumea suprasensibilă

Cuprins

INTRODUCERE	2
ACCESUL LA LUMEA SUPRASENSIBILĂ.....	15
TEHNICI DE ACCES LA LUMEA SUPRASENSIBILĂ.....	32
PRIMUL SET DE TEHNICI	32
AL DOILEA SET DE TEHNICI	40
O ULTIMĂ TEHNICĂ DE MEDITAȚIE	69

INTRODUCERE

Dragi prieteni,

Acum aproape șapte ani, mai precis, pe data de 16 octombrie 2006, am deschis pentru prima dată, aici, pe softpedia, o discuție despre ceva pe care eu l-am numit "jocul realității". Topicul se găsește aici:

<http://forum.softpedia.com/topic/172072-jocul-realitatii/>

Scopul meu, la acea vreme, a fost să trezesc interesul celor care își doresc să urmeze o cale bine structurată și riguros delimitată, de abordare a problematicii spiritualității - pe scurt, am ales să lucrez cu fapte, nu cu vorbe.

Câteva discuții au urmat în acel an: discuția despre "atenția cu dublă direcție", "sensul binelui", "a cincea funcție", despre dependența psihologică, metode de meditație ș.a.m.d. Aceste discuții au fost grupate de prietenii noștri, pe <http://www.joculrealitatii.com/>

O perioadă am fost moderator, chiar aici, pe aria numită, pe-atunci "religie și spiritualitate". Acum, văd că aria se numește "spiritualitate și religie" și că moderator este Billy, pe care îl salut cu această ocazie (salutări Billy!)

După anul respectiv de discuții, un grup de cca 7 - 8 oameni, viitori practicanți ai jocului realității, s-a format. Au fost create un site și un forum, pentru cei care au devenit, în tot acest timp, mai mult sau mai puțin, jucători ai acestui joc.

Abordarea mea de atunci a fost una scurtă și la obiect - am căutat oameni care voiau, mai degrabă, să meargă pe o cale bine structurată, menită să le ofere o creștere spirituală în ritm accelerat, decât să poarte discuții așa-zis spirituale, care mai degrabă crează confuzie, în loc să lămurească. Rezultatele sunt destul de satisfăcătoare, în sensul că în acești șapte ani, cei din grup au reușit să facă progrese notabile. Aproape toți membrii grupului nostru, cu mici excepții, știu ce au de făcut pentru a progresa din punct de vedere spiritual (asta nu înseamnă că și fac ceea ce ar trebui să facă, dar știe, fiecare pentru el, ce are de făcut), motiv pentru care consider că mi-am încheiat prima parte a planului. În anii care au urmat, mi-am găsit articolele pe tot felul de blog-uri și site-uri de psihologie, amuzându-mă când am fost confundat ba cu un filosof, ba cu un psiholog, ba cu un guru (pe site-urile desprinse din gruparea MISA) ș.a.m.d.

La șapte ani după prima descriere a "jocului realității", scriu din nou, de data aceasta încercând să abordez problematica spinoasă despre accesul la lumea suprasensibilă. O serie de lucruri cu aplicabilitate practică vor fi scrise aici.

Ce fel de oameni sunt vizați? Cei interesați într-adevăr de ceea ce numim a fi "lume spirituală". Sunt invitați pasionații de știință, credincioșii și ateștii deopotrivă, să dezbatem problematica accesului la lumea suprasensibilă și să lămurim anumite aspecte care frământă și înfierbântă mintea și inima omului actual.

Pentru început, voi spune că se fac două mari greșeli de principiu: prima, este aceea că mulți își închipuie că progresul autentic în ceea ce privește determinarea poziției omului, în raport cu universul, începe odată cu apariția științei. Nimic mai fals, știința a apărut ca o necesitate, pe fondul schimbării radicale petrecute în conștiința umană, fenomen care coincide cu manifestarea individualității, tot așa cum în trecut, religia a reprezentat manifestarea dobândirii capacității de memorare. Vom vorbi pe parcurs despre asta. Suntem de-a dreptul infanți dacă ne închipuim că progresul în ceea ce privește accesul la realitatea înconjurătoare și la raportul dintre om și natură (în ultima instanță, dintre om și univers), este un bun al omului născut după secolul al XVII-lea. Omul vechi înțelegea lucruri despre univers, despre propria natură și despre raportul dintre acestea două, folosind un alt tip de "scule", de care noi nu mai dispunem în acest moment. Noi dispunem, acum, de scule noi și cu mult mai performante, pe care le folosim, deocamdată, fără prea mult succes și nedând dovadă de prea multe abilități.

A doua greșală se referă la ceea ce includem, în general, la capitolul "experiențele care ne formează". Când descriem experiențele prin care trecem, când vorbim despre "viața noastră", ne referim aproape în totalitate la ceea ce se întâmplă cu noi pe parcursul zilei, uitând că de fapt, viața noastră este formată din ceea ce se întâmplă pe parcursul unei zile, plus cele 6 - 8 ore de somn, despre care nu știm să spunem mare lucru. Știința nu ne ajută nici ea prea mult în direcția asta, iar articolele așa-zis științifice, despre ceea ce se întâmplă cu omul în timpul somnului, sunt slăbuțe din punctul de vedere al conținutului. Evident, nu putem vorbi despre cum interacționează omul cu lumea suprasensibilă, în timpul zilei, până nu înțelegem cum se realizează aceasta pe timpul nopții, perioada în care omul devine mai puțin ființă individuală și mai mult ființă cosmică.

Vom porni această discuție, (sper eu, decentă) despre aceste probleme complexe, cum ar fi capacitatea reală a omului de a înțelege, de a schimba sau de a face lucruri în el însuși și în mediul ambiant. De asemenea, vom vorbi despre moarte, despre viață, despre ceea ce înseamnă o cale spirituală, vom căuta să înțelegem cum se intersectează viața spirituală cu viața socială și multe, multe altele.

*

Văd că sunt tot felul de reacții în legătură cu ceea ce am scris în trecut. Este ceva normal și sănătos să nu fiți de acord cu lucrurile pe care le scriu, atâta timp cât reacțiile voastre au la bază o judecată riguroasă și mai ales dacă aveți motive întemeiate să nu fiți de acord, eventual bazate pe argumente. În felul acesta, vom putea discuta despre lucrurile cu care nu sunteți de acord și voi avea posibilitatea să lămuresc afirmațiile pe care le fac acum sau pe care le-am făcut în trecut.

Mai constat că sunt câțiva oameni deranjați de faptul că cineva vrea să discute deschis despre subiectul acesta. Reacția aceasta este de înțeles: apare ca urmare a unei supradoze de discuții bazate pe sistemul datului cu părerea. La final, părțile pro și contra, secătuite de această luptă în care nu s-a obținut niciun rezultat concret, sfârșesc prin a trage concluzia că despre spiritualitate este bine să vorbești doar așa, din vârful buzelor, la modul teoretic, fiindcă nu se poate ajunge la ceva folositor, concret și util. Iată de ce discuția deschisă de mine poate fi folositoare: eu nu scriu din cărți, scriu din experiență. Rămâne de văzut în ce măsură această experiență a mea vă poate folosi sau nu, fiindcă pentru a obține un rezultat concret e nevoie ca experiența mea să fie dublată de experiența voastră. Și nici aceste lucruri nu vor fi suficiente, fiindcă, pe lângă experiență, e nevoie de un istoric personal potrivit și de un mediu ambiant permisiv, care să dea acces individului la lumea suprasensibilă. Așadar, deschiderea, perseverența și, într-un final, nici chiar inteligența, nu sunt suficiente.

Trebuie s-o spunem deschis: accesul la lumea suprasensibilă nu este permis tuturor oamenilor, de aici și violența în exprimare a unora, construită pe un fond de frustrare. Eu chiar vreau să discutăm la modul serios despre asta, fiindcă aroganța și pretenția celor care consideră că secretele universului trebuie să li se reveleze fără ca ei să miște un deget, duce la un soi de atitudine nepotrivită și neconstructivă. Omul actual se găsește într-o situație destul de ciudată – este obișnuit că dacă se străduiește suficient și dacă e inteligent, poate înțelege orice. Toate bune și frumoase, numai că atunci când vine vorba despre accesul la lumea suprasensibilă, aceasta abordare nu este prea eficientă. În unele cazuri, istoricul personal sau karma, așa cum o numesc orientalii, nu permite individului să aibă acces la lumea despre care vă vorbesc aici. În disperare de cauză, cel care își folosește perseverența și inteligența și totuși nu ajunge la niciun rezultat, preferă să considere că pur și simplu lumea suprasensibilă nu există și că spiritualitatea este ori o gluma proastă, ori o fantezie a celor înclinați natural către visare. Topicul deschis de mine acum tocmai asta vă va arăta, faptul că lumea suprasensibilă poate fi accesată, numai că trebuie să știm cum să o abordăm.

La modă este ateismul – cei mai mulți oameni inteligenți sunt, în zilele noastre, atești. Chiar și mai sus, cineva sugerează faptul că dacă mă declar un om religios, probabil că sunt dus cu pluta. Astfel de reacții apar pentru că v-ați obișnuit cu oameni așa-zis religioși, care bat câmpii. Nici mie nu-mi plac

oamenii care sunt mereu cu Dumnezeu în gură, dar care au cu totul alte scopuri. Să știți, însă, că se poate să fii un om religios și să-ți păstrezi inteligența și spiritul practic intacte.

Să fii anti organizații religioase este firesc, și eu sunt împotriva instituționalizării religiei – știm cât rău au făcut organizațiile religioase și câte victime au fost făcute din dorința clericilor de a pune mâna pe putere și de a controla masele. Cu toate acestea, să fii împotriva religiozității, ca valoare umană intrinsecă, este infantil. Un război cu Dumnezeu, indiferent în ce formă este perceput Dumnezeul respectiv, e pueril.

Cineva spunea mai sus că poate acum șapte ani era altfel. Nu, nu era altfel. Ocazional, în acești șapte ani de când n-am mai scris pe aici, intram pe aria de religie și spiritualitate, să văd ce fel de subiecte îi preocupa pe oameni. Aceleași discuții, aceleași atitudini. Nici acum nu mă aștept să fie altfel și este normal să fie așa cum e. Mulți sunt foarte deranjați că în ciuda faptului că depun eforturi pentru o dezvoltare personală și pentru accesul la lumea spirituală, nu se întâmplă nimic. Iar reacțiile sunt variate: unii hotărăsc de la sine putere că lumea suprasensibilă nu există, alții îl acuză pe Dumnezeu pentru că a creat lumea strâmb, alții se identifică cu tradiția și cultura, alții sunt nehotărâți și nu știu ce să creadă, alții cred prea ușor și fără discernământ în toate prostiile.

Întrebare: “Deci noi ne-am apucat să înțelegem ce sunt de fapt norii, și ne-am dat seama că pe ei nu stă niciun înger din necesitate?

Și am văzut că planeta nu e plată tot dintr-o necesitate?

Necesitatea de a cunoaște?

Și care era mă rog alternativa, să rămânem dobitoci cu balele la gură, fără roată, fără foc, fără aspirină?”

Turmalină_neagră: Știința nu putea să existe în absența unui sine, menit să delimiteze lumea exterioară de cea interioară. Cunoașterea lumii exterioare, la modul în care o facem noi astăzi, nu exista în trecut, fiindcă până la Hristos, omul trăia într-o conștiință de grup, nu într-o conștiință de sine - mai înainte de Hristos, lucrurile aveau un grad mult mai rudimentar de dezvoltare. Când sinele omului s-a maturizat suficient, cât să se poată manifesta, omul a putut da naștere la ceea ce numim a fi, azi, știința. Cu siguranță, acesta este un progres.

De altfel, știința nu este altceva decât studierea minuțioasă a ceea ce nu suntem, de fapt, fie că vorbim despre cunoașterea mediului înconjurător, fie că vorbim despre fenomene care se petrec în noi înșine. E mai ciudat, chiar și când spunem că ne studiem, din punct de vedere științific, pe noi înșine, nu facem altceva decât să studiem orice, mai puțin pe noi înșine.

În trecut, exteriorul, mediul ambiant, se contopea cu interiorul omului (mediul ambiant invadea lumea interioară a omului), iar acesta avea o cu totul altă percepție despre exterior, decât a început să aibă omul, în ultimii 500 de ani. Știința apare abia atunci când omul se consideră o entitate separată de

mediul ambiant. Pentru a studia din punct de vedere științific, ceva, trebuie că tu, observatorul, să fii diferit de ceea ce observi. Acest lucru s-a obținut târziu și cu sacrificii imense.

Discuția e lungă și o putem purta civilizat, cu argumente, cu idei proprii și, mai ales cu răbdare. N-are niciun rost să ne jignim unii pe alții, e pierdere de vreme și se consumă energie aiurea.

Întrebare: Asta cu „momentul prezent” este profund falsă, este o psihologie alunecoasă malefică ce cade în picioare din motive de neatenție. Ea ascunde în fapt îndemnul demonic „ trăiește-ți clipa... experimentează...” fiind o deschidere subtilă către haos. Timpul înseamnă trecut prezent și viitor, toate fiind importante, prezentul pregătind viitorul, la care ar trebui să te gândești mai mult. Așadar, uită te rog de clișeu asta inept cu „momentul prezent”, e o capcană.

Turmalină_neagră: Îndemnul "trăiește-ți clipa" este cu totul diferit de îndemnul "trăiește în prezent". "Trăiește-ți clipa" are menirea de a le sugera oamenilor că trebuie să stoarcă tot ce pot de la momentul prezent și să ignore viitorul, ceea ce, sunt de acord cu tine, e un dezastru. Cei care se ghidează după regula "trăiește-ți clipa", sunt acei oameni cărora nu le pasă de viitor și tot ce-i interesează e să-și satisfacă poftele de moment, ascunzându-se după expresia asta.

Îndemnul "trăiește în prezent" este cu totul altfel și se referă la responsabilizarea omului față de momentul prezent. Viitorul este un plan pe care îl avem în vedere și către care tindem, trecutul este o sumă de experiențe, depuse în memorie. Prezentul, în acest context, este spațiul în care noi lucrăm pentru viitor, folosindu-ne, printre altele de experiențele din trecut. A fi responsabil cu ceea ce faci în prezent și a fi conștient și atent în timp ce faci ceea ce ai de făcut, este un lucru util și de bun simț, nicidecum o rătăcire. Fiind responsabil de ceea ce faci și acordând atenție totală momentului în care acționezi, faci un lucru bun pentru viitor și pentru trecut, fiindcă imediat ce clipa prezentă dispare, ea va fi depusă în memorie. A fi atent la clipa prezentă, înseamnă, printre altele, aducerea de fapte curate și momente conștiente în trecutul nostru.

Întrebare: Sinele omului a fost din prima maturizat și bine făcut de Dumnezeu, nu a avut nevoie de evoluție/maturizare.

Turmalină_neagră: Sinele omului evoluează continuu. E suficient să observi cum ființează în interior, omul născut acum 80 de ani și să-l compari cu modul în care ființează în interior, omul din zilele noastre, ca să-ți dai seama că sinele evoluează. Acest lucru se observă foarte ușor și nu-ți trebuie cine știe ce abilități deosebite pentru a vedea asta.

Îmi pare rău că ceea ce scriu, te obosește. Sunt de acord că unele lucruri necesita efort intelectual și perseverență pentru a fi înțelese.

Întrebare: Ce este "lume spirituală" și ce este lumea suprasensibilă?

Te rog prezintă argumente pentru afirmațiile tale, pentru a le analiza.

Turmalină_neagră: "Lumea spirituală" este lumea în care ființează spiritul tău, împreună cu celelalte spirite.

Lumea suprasensibilă, este lumea care există dincolo de simțuri. Este acea lume în care ființezi pentru câteva clipe în timpul somnului profund, fără vise, și în care ajungi după ce mori.

Întrebare: Accesul la lumea suprasensibilă indiferent ce o fi aia nu este important pentru toată lumea. Pentru mine personal domeniul lumii suprasensibile e la fel de real ca pădurea adormită.

Turmalină_neagră: Cunoașterea lumii suprasensibile chiar nu este pentru toată lumea, însă lumea suprasensibilă este pentru toată lumea, fie că vrem sau nu, pentru că toți ființăm în ea. Omul, în sine, este o entitate suprasensibilă, numai că ne trebuie puțin timp, curaj și indicațiile potrivite, să ne convingem de asta.

E nevoie de 8 ore de somn pentru a fi sănătoși în timpul zilei care urmează. Ce se întâmplă cu noi în acele 8 ore? Iată că suntem activi 16 ore pe zi, pentru că apoi să intrăm într-o stare neobișnuită, timp de opt ore. Nu 5 minute, nu 30 de minute, ci OPT ORE, adică o treime din viață, iar tu crezi că oamenii n-au treabă cu lumea suprasensibilă.

Să zicem că un extraterestru ar privi de sus, din OZN, un oraș întreg, în timp ce toți locuitorii dorm. Probabil că văzând sute de mii de oameni parcați frumos în paturi, sforăind și răsufând la unison, liniște mormântală pe străzi, activitate fizică limitată, mă gândesc eu că i-ar întreba a doua zi, când se trezesc, CE FAC timp de 8 ore, nemișcați, în starea aia de transă.

Iar dacă ne privăm de somn, o luăm razna. Ia vedeți ce vă spun oamenii de știință despre asta, că o să fie distractiv. Cumva, sănătatea stării noastre psihice de zi e condiționată de ceva din timpul nopții - odihna propriu-zisă e doar o mică parte dintr-un proces cu mult mai complex. Apropo, sunt oameni care n-au dormit ani de zile din cauza unor probleme de sănătate și cu toate astea, psihicul lor este în bună funcționare.

Ar putea să fie mai puțin importante mahatantrele, mantrele și yantrele. Cred că dependența noastră față de vis, fie el de noapte sau de zi, e un fenomen ce merită să fie studiat. O poartă către ceva.

Fac o mică paranteză - pe Terra, sunt animale cu comportament diferit când vine vorba de somn. Noi dormim vreo 8 ore, altele dorm fracționat, unele hibernează, altele dorm ziua. Mie mi s-a părut interesantă treaba asta și mi-am dorit niște răspunsuri pe care le-am primit, între timp și pe care sper că-mi dați voie să le împart cu voi. N-aș dori, însă, să vă plictisesc, iar dacă topicul meu vi se pare plictisitor, vă rog să-l (să mă) ignorați.

A, încă ceva, n-am niciun interes să mă lupt cu careva de pe-aici. Pur și simplu nu mă atrage lupta, e plictisitoare. În plus, vă spun la modul cel mai sincer că aş vrea să fim prieteni, nu duşmani sau rivali. Eu chiar urmăresc cu interes ce scrieţi şi îmi place să discutăm.

*

Turmalină_neagră: Începusem să spun puţin mai sus că "lumea suprasensibilă" nu este ceva complet necunoscut pentru noi. Există multe porţi către această "lume", numai că le considerăm a fi lucruri obişnuite, pentru simplul motiv că şi ceilalţi oameni au experienţe similare. Eu am dat exemplul cu somnul, care este o poartă către lumea suprasensibilă, însă astfel de porţi sunt cu duiumul, numai că n-avem idee cum să ne folosim de ele.

Vă voi da câteva exemple de porţi către lumea suprasensibilă, iar dacă vreţi, putem să dezvoltăm o discuţie pe baza exemplelor ăstora, să vedeţi la ce mă refer:

- somnul
- pauza dintre inspir şi expir
- bucuria, prietenia, iubirea
- momentul în care înghiţi un lichid
- moartea pentru ceva care are fundament în Legea divină
- liniştea
- zgomot puternic pe o perioadă mare de timp
- orgasmul
- atenţia cu dublă direcţie
- clipele de dinainte de moarte
- îngrijirea şi educarea unui copil de la naştere până la vârsta de 7 ani
- surzirea sau orbirea bruscă
- boala incurabilă
- bătaie sau violenţă fizică intensă exercitată asupra ta (ori tortura)
- epuizare fizică
- supraefort de orice tip
- ascultarea corectă a trilului păsărilor
- cântarea de imnuri religioase
- observarea comportamentului nebunilor

...sunt multe exemple, astea sunt doar câteva

A, încă ceva, am văzut că foloseşti destul de des cuvântul "demoni". Îi cunoşti din cărţi, din ce ţi-a spus duhovnicul sau din experienţe reale? Nu e o întrebare la întâmplare şi nu caut să fiu ironic. Unii

oameni se sperie atât de tare când intră în contact cu lumea suprasensibilă (care conține, evident, și ființe semi-umane, respectiv demoni sau alte tipuri de entități), că se refugiază în tradiție și caută să se autoconvingă de faptul că nu există nimic din toate astea și că e contra firii să ai acces la așa ceva.

Orice există, există pentru că Dumnezeu permite că acel lucru să existe. Iar dacă întâlnești demoni, cu siguranță ei îndeplinesc un rol, folosesc la ceva. A observa creația lui Dumnezeu și a depune eforturi pentru a o înțelege, în niciun caz nu poate fi un păcat. Ascunsul capului în nisip nu văd de ce ar fi folositoare. Capcane sunt la tot pasul și de-aia e bun un ghid. Cel mai bun ghid, din câte știu, e Hristos.

Stai liniștit, nu îndemn oamenii să studieze demonii, îi îndemn să-i identifice și să învețe să se ferească de ei. Ei există cu un anumit scop, indiferent că vrem noi sau nu vrem să existe și probabil că e mai util să știm cum să ne ferim de pericole.

Pentru atești, pasionați de știință și materialști, în general: o să purtam, sper, la un anumit moment și discuția despre demoni și alte creaturi care nu există. Vă rog, nu vă oripilați și nu faceți risipă de pietre, mai așteptați puțin. Vine și momentul vostru de glorie.

*

Turmalină_neagră: Omul este o ființă suprasensibilă care trăiește deja într-o lume suprasensibilă, așa că e greșit să vă mai gândiți la lumea suprasensibilă ca la o lume "de dincolo". Lumea suprasensibilă nu este ceva necunoscut nouă - veți constata cu surprindere, la un moment dat, că omul în sine este o ființă suprasensibilă, care se manifestă concomitent, atât în plan exterior, cât și în plan subtil. Gândirea se desfășoară pe un plan, simțirea pe alt plan, voința are și ea planul ei, dar să știți că și corpul fizic funcționează pe diferite planuri, grosiere sau subtile: sistemul ritmic, cel care face inima să bată și reglează ritmul respirator, are o manifestare în plan fizic și cel puțin una în plan subtil. De asemenea, sistemul rigid, care se manifestă sub forma funcției de mișcare și corespunde, în plan fizic, cu structura osoasă. Acesta, de exemplu, comunică, în plans subtil, cu lumea minerală exterioară, în timp ce sistemul ritmic se află în legătură subtilă cu aerul, dar și cu soarele și cu tot ce înseamnă lichide. Veți rămâne surprinși, poate, constatând că activitatea minții este strâns legată de funcția de mișcare. Așadar, când vă propuneți să studiați activitatea minții, va trebui să o faceți în primul rând dezvoltând funcția intelectuală a sistemului rigid, sau, altfel spus, "educând oasele". Acesta este, de fapt, motivul pentru care, în unele meditații stai nemișcat, dar nu oricum, ci într-o poziție inteligentă din punctul de vedere al sistemului rigid. Educarea sistemului osos, mai ales prin activități fizice cu grad mare de complexitate (vezi dansurile lui Gurdjieff), ori prin activități fizice epuizante, conduce, în final, la o cunoaștere aprofundată a activității mentale. Și chiar vă rog frumos să nu-i mai spuneți MINTE, fiindcă mintea nu este un obiect, ci o activitate - activitatea de a gândi. Fiind o activitate, înseamnă că poți s-o faci sau să n-o faci.

Noi, în cadrul grupului, am pus în practică, anumite tehnici care ne permit să accesăm și alte dimensiuni în afară de dimensiunea fizică. În întâlnirile pe care le-am avut, au fost indicate metode, care

par simple la prima vedere, dar care pot fi foarte folositoare, dacă ești atent, ai reținut "cum se face" și pui din nou în practică. S-a făcut, de pildă, meditație în care a fost exemplificată starea ființei umane între perioada dintre moarte și următoarea viață - cine a fost atent la acea exemplificare, poate reface în meditație, starea respectivă, intrând în contact, astfel, printr-un fenomen de rezonanță, cu fluxul de energie specifică stării create în exemplificarea respectivă.

Întrebare: Cum te poți folosi de aceste porți?

Turmalină_neagră: ...așa cum te folosești de orice poartă sau ușă, treci prin ea că să ajungi la ceva ce te interesează. Pasul unu e să vezi poarta, pasul doi e să te familiarizezi cu încuietoarea, pasul trei e să te antrenezi înainte să deschizi încuietoarea (întrebând ghidul cum trebuie să te pregătești, apoi punând în practică), pasul patru să deschizi încuietoarea și să treci prin poartă.

Întrebare: Cum se ascultă corect trilurile păsărilor?

Turmalină_neagră: Trilurile păsărilor se ascultă corect, atunci când urechea poartă sunetele direct către Vishudha chakra. Vedeți voi, chiar și forma fizică umană este construită după modelul subtil uman și nu invers. Urechile sunt poziționate aproape de zona gâtului, iar dezvoltarea lor în plan fizic este o manifestare a Vishudha chakra. Primul nostru simț care se manifestă, dar și ultimul, este simțul auditiv. Tocmai de aceea, în tehnicile de tip Bardo Thodol, este folosit auzul. Pe concret, dacă ești interesat într-adevăr de chestia asta, vii la mine la întâlnirea din toamnă și îți arăt cum să trimiți sunetele direct în Vishudha chakra - există și metode, dar, că de obicei, cea mai bună metodă este cea de rezonanță cu energiile subtile care fac păsările să cânte. Că idee, înainte de a încerca așa ceva, fiindcă există și pericole, trebuie să-ți faci din vânt un aliat (discutăm despre asta, față în față, în toamnă).

Întrebare: Ce întâmplă când se cântă imnuri religioase?

Turmalină_neagră: Presupunând că se cântă bine, corect, pe tonalitatea potrivită, se poate intra în rezonanță cu energii specifice cântării respective și prin asta să ai acces la ceea ce eu numesc a fi "lume suprasensibilă". Cântările religioase sunt cu totul deosebite - ele sunt construite pe baza unei stări elevate din interior. Nu sunt compuse cu scopul de a fi apreciate de public, așa cum se întâmplă cu muzica obișnuită, ci reprezintă o formă exterioară a unei stări elevate, din interior. Ascultând și cântând aceste cântări, poți crea în tine, starea elevată care stă la baza cântării.

Întrebare: Ce ai vrut să spui prin "moartea pentru ceva care are fundament în Legea divină"?

Turmalină_neagră: Vorbim despre asta mâine.

Aveți aici un întreg spectacol care vă poate pune în rezonanță cu energiile specifice Vishudha chakra. E un spectacol frumos, oferit de prietenii vântului de stepă (ăștia care mai sunt în viață, că sunt pe cale de dispariție, din cauza faptului că își trag învățătura dintr-una atât de veche, că trebuie să dispară):

Huun-Huur-Tu - Live

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=i0djHJBAP3U

Vizionare plăcută!

*

Turmalină neagră: Sunt dator cu câteva explicații, legate de moartea pentru ceva care are fundament în Legea divină, că poartă de acces către lumea suprasensibilă. Cred că e bine, pentru moment, să mai așteptăm puțin, înainte de a vorbi despre asta, până vă mai familiarizați puțin cu subiectul.

Pe moment, am următoarea observație: oamenii sunt atrași de practici și abordări extreme, fiindcă știu că nu le vor pune niciodată în practică. - Minteă știe foarte bine că tu n-o să pui niciodată așa ceva în practică, în timp ce te bați cu pumnul în piept că ești mare căutător spiritual.

Să vorbim puțin despre curaj și voință, fiindcă nu cred că se poate progresa în absența acestora. Am fost întrebat despre moartea pentru ceva care are fundament în Legea divină, lucru foarte greu de făcut, dar nu m-a întrebat nimeni despre epuizarea fizică, deși ea e menționată ca tehnică de meditație în unele scrieri vechi, precum Vijnana Bhairava Tantra sau Upanishade. Nu de alta, dar epuizarea fizică este relativ ușor de pus în practică, iar dacă te știi un individ sănătos din punct de vedere clinic, ești candidatul perfect: o cazma, o lopată, un târnăcop și hotărârea de a săpa fundația unei case, un sanț de scurgere sau ceva util, cu pauza de apă și mâncare, timp de 36 de ore - iată o metodă de meditație minunată, naturală, ușor de pus în practică, rapidă și eficientă. Un astfel de demers îți poate da, la o adică, informații utile despre ține însuși. Întâmplător, am trăit printre tot felul de oameni, din pătri sociale diferite, cu atitudini multicolore față de orice, inclusiv față de religie. Am constatat că foarte puțini indivizi, aparent preocupați de ceea ce se întâmplă cu sufletul după moarte, sunt capabili să sape o groapă de WC de la cap la coadă. Iar moartea e o încercare grea, fiindcă în timpul ei, sufletul se desprinde de trup. Dacă ar fi să măsurăm în procente, experiența de a săpa o groapă de WC echivalează cu 0.1% din ceea ce înseamnă experiența morții.

@Jo_Malbun sugera că Dumnezeu ne-a creat perfecți și că evoluția spirituală a omului e o iluzie.

Dacă omul n-ar fi capabil să evolueze din punct de vedere spiritual, am fi toți la fel, ar fi un comunism spiritual. N-ar mai fi nicio diferență între sfinți și oamenii obisnuiți, n-ar mai fi nicio diferență între cei care fură și cei care nu se dedau la astfel de practici ș.a.m.d. Îndreptarea nu și-ar mai avea rostul, fiindcă, nu-i așa, suntem deja cum trebuie.

Cert e că evitarea suprasensibilului pe parcursul vieții este infantilă, pentru că moartea este, ea însăși, un proces suprasensibil prin care suntem obligați să trecem cu toții la un moment dat. Un proces suprasensibil, grandios, în care sunt implicate și alte ființe suprasensibile, gen cele pe care le-ai menționat, și de care îți este frică.

Religia creștină, de care înțeleg că nu te îndoiești, este plină de entități suprasensibile: serafimi, heruvimi, tronuri (începătorii), îngeri, draci. În acest context, e cam ciudat să te pui cu totul și cu totul contra oricăror informații legate de suprasensibil și să te consideri, concomitent, un bun creștin.

@Jo_Malbun

1. Orice creștin crede în existența îngerilor. Biblia este plină de povești cu îngeri – presupunând că ești creștin și crezi în existența îngerilor, înseamnă că ești de acord cu existența lumii suprasensibile, despre care caut să vorbesc aici. Sau tu ai impresia că lumea suprasensibilă e aia cu draci, în timp ce locul unde sălăsuiesc îngerii, serafimii și heruvimii, este altceva. Sau nu crezi în existența îngerilor și ești, totuși, creștin. Încerc să te înțeleg.

2. Tu susții că Dumnezeu ne-a făcut perfecți așa cum suntem și că dacă încercăm să evoluăm, suntem împotriva creației? Atunci ce interpretare dai tu îndemnului la pocăință și cum înțelegi tu îndreptarea? Evoluția spirituală, expresie pompoasă și idioată, care nici mie nu-mi place, se referă la preocuparea noastră pentru a înțelege locul unde ne aflăm, ce înseamnă creația și cum să ne poziționăm față de ea, în acord cu legea divină. Folosesc expresii new age nu pentru că așa crede în ele, ci pentru că exprimarea în stil arhaic mi se pare mai penibilă, deși ambele sunt penibile :)

3. Eu chiar te rog să fii aici și să ne contrazici, de fiecare dată când consideri de cuviință. Dacă ești creștin, e normal să fii preocupat de suprasensibil. Dacă putem să discutăm în contradictoriu, civilizat și cu argumente, toată lumea e multumită, și e un pas înainte spre normalitate. Eu nu vreau să impun aici un punct de vedere, ci să purtăm o discuție liberă.

Întrebare: Ok ..

Care este titlul original al acestei căi (Jocul Realității)?

Care este izvorul ei?

Care sunt textele ei?

Cine sunt cei care au practicat-o în trecut și au obținut perfecțiunea totală?

Cum se numeste fructul ei sau care este finalitatea ei?

Care îi sunt metodele?

Turmalină_neagră: Vă rog frumos, încercați să fiți ontopic. Despre jocul realității am scris suficient, cât să-și facă cei interesați o idee. Cine vrea mai mult, intră pe forumul nostru și găsește informații cu duiumul. O să răspund, cumva, întrebărilor lui Tashinorbu, rămânând, totuși, ontopic, dar dacă excludeți din start posibilitatea de transformare (nu neapărat de evoluție, dar e de preferat) și considerați că totul e

perfect și că sunteți perfecți, așa cum susține prietenul Jo_Malbun, atunci discuția de aici nu-și mai are rostul; tot ce vă rămâne de făcut e să ardeți toate vrăjitoarele pe rug, apoi să vă duceți direct spre Rai.

Probabil că ar trebui să vorbim despre transformări, nu despre evoluție - așa cum am spus, evoluția este de preferat, dar transformarea se poate face în mai multe direcții. Asta înseamnă că omul, de exemplu, se poate duce în sus, în jos, ori poate stagna pe cale. Și noi, aici, nu vorbim doar despre om. Totul, de la plante până la planete sau la lumi subtile, trece prin transformări. Soarele se transformă, Terra se transformă, planetele din sistemul nostru solar se transformă. Până și apa, dacă o pui într-un vas, pe foc, se evaporă, deci suferă tot felul de transformări. Să crezi, în acest context, că omul este singura ființă care nu se poate transforma, pentru că e așa cum l-a făcut Dumnezeu și cu asta ai încheiat discuția, e cam copilăros (ca să nu spun altfel). Totul suferă transformări, inclusiv omul. Asupra lui presează forțe din exterior, forțe din interior, forțe din lumea suprasensibilă. Datoria noastră e să ne familiarizăm cu faptul că Pământul este rotund, nimic mai mult. Pentru cei care consideră că Pământul e plat "că așa l-a lăsat Dumnezeu", probabil că topicul ăsta nu e folositor.

Acum revin la întrebările lui Tashinorbu. Nu știu precis ce fel de cale urmează el (sincer, nici nu mă interesează), însă, înțeleg că e una veche, testată, aprobată, s-au scris cărți despre ea, etc. Când urmați o cale veche și nu una scoasă în 2 zile, în pivniță, trebuie să țineți cont de niște lucruri. De exemplu, trebuie să țineți cont de ce vă spuneam mai sus, că TOTUL se schimbă. Dau doar un exemplu - sunt indivizi care practică pranayama (exerciții de respirație yoga) și se întreabă de ce nu obțin nimic. Dacă respectivii ar avea acces la lumea suprasensibilă, ar constata că în trecut, aerul nu era la fel ca cel de azi, așa că poți să faci tu, pranayama până te găsesc toți dracii, că n-o să obții nimic. Nu spun, deocamdată, ce anume s-a schimbat în compoziția aerului din trecut și până acum, fiindcă e o discuție mai lungă. Multe dintre tehnicile de acum 5.000 de ani sau mai vechi, nu se mai aplică deloc în ziua de azi. S-a schimbat omul, s-a schimbat mediul înconjurător, s-a schimbat însuși Pământul. Dacă nu credeți, n-aveți decât să puneți în practică tehnici de acum 10.000 de ani și să obțineți un rahat pansat, apoi să vă mirați și să căutați și mai înapoi, că vorba aia, ce e mai vechi e mai bun. Mai lăsați băutura, asta e gândire de bețiv, numai vinul vechi e mai bun odată cu trecerea timpului, nu și vechile metode de evoluție spirituală.

Că să vă dați seama cât de ineficiente sunt căile de acum 10.000 de ani, va trebui să comparați tehnologia de construcție a unei case, așa cum era ea acum 200 de ani cu cea de acum. Să zicem că cineva ia o carte despre construcții, scrisă acum 200 de ani, că deh, ce e mai vechi și testat, e mai bun. Ce o să găsească în cartea aia? Păi, de exemplu, o să găsească explicații legate de cum trebuie folosit firul cu plumb, cum să-ți faci chirpici (iar pentru asta o să ai nevoie musai de un cal, care să frământa pământul cu copitele), despre cum să învelești casa cu trestie ș.a.m.d. În numai 200 de ani, tehnologia de construcție s-a schimbat, iar noi ne închipuim că în 5000 de ani, omul a rămas la fel.

O precizare, în legătură cu ghizii spirituali, guruși și tot felul de maestri: ultimul maestru pe stil vechi este Tolle, probabil că o să se mai nască 2 sau 3 indivizi din vechiul val, apoi gata. Toți ăștia despre care

vorbiți pe softpedia, pe aici și de care e netul plin, de la Tolle până la Osho, Krishnamurti, Ramana Maharshi, Ramakrishna, sau ăia antici, gen Mahavira, Shiva, Krishna și care mai vreți voi, aproape că nu mai au nicio valoare în zilele noastre fiindcă învățătura lor nu prea ne mai ajută. Pentru oamenii din ziua de azi, creștinismul sau buddhismul sunt căi bune de urmat, însă nu creștinismul cabotinizat, pe care îl găsim propovăduit de homosexualii ortodocși sau catolici (a nu se deduce de aici că am ceva împotriva homosexualilor), ori buddhismul propovăduit de chelioșii cu cearceaf de prin Tibet, care în afară de chelie și de cearceaf, n-au mai nimic de arătat lumii de azi. Țăla nu e deloc buddhism, e vechea religie mufată pe învățătura lui Buddha. Buddha însuși, le-ar trage șuturi în cur, văzând ce-au făcut ăștia din calea lui, așa cum Iisus, probabil că l-ar bate cu biciul pe marele ciuciu, patriarhul Daniel, sau care o mai fi, mai nou, preafericit.

Ca o concluzie la cele de mai sus, jocul realității e un sistem adaptat omului de azi. Nu eu sunt marele și tarele guru, după mine o să vină alții mai eficienți și într-o mie de ani nici n-o să mai fie nevoie de maeștri și discipoli. Dar o să urmeze o perioadă de câteva sute de ani cu mulți nebuni, căroro o să le crape capul de la numărul de informații inutile pe care le-au strâns în memorie și de la agresivitatea pe care și-o fardează cu cuvinte de prin Noul Testament. Vreți s-o spunem altfel? Jocul Realității nu este altceva decât creștinism aplicat corect.

Întrebare: Mă frământă consecințele accederii la s-s dpdv social. Mă face iluminarea un individ mai moral, mai creativ, mai inteligent, mai "de treabă" sau e o afacere pur privată, centrată pe satisfacția și liniștea mea personală? Face ea ceva ce cultura clasică (literatură, muzică, istorie, filozofie etc) nu poate face?

Mă mai frământă și ideea de scurtătură și de "acces accelerat" (la orice). Mi se par suspecte întotdeauna.

Opo: Complicată treaba cu cele enumerate de ține (și vorbesc d.p.m.d.v). Ce e morala pentru marea majoritate a omenilor decât o asigurare pentru un viitor mai bun? Mulți fac bine pentru că nu pot face rău (dar să fie în situația de a putea face rău doamne ferește), alți mulți o fac pentru că așa au învățat de la părinți, duhovnici cărți sfinte că nu-i așa omul bun ajunge'n rai iar cel rău în iad. Tu ca om normal la creier nu ți-ai tăia degetul de la mână nici nu ai strangula arterele de la picior pentru ca "să faci economie de sânge " și să nu dai picioarelor prea mult că nu merită. Dacă prin iluminare ai reuși să vezi că tu și cel de lângă tine sunteți una crezi că ai mai avea nevoie de regulile moralității pentru a știi ce e corect să faci?

Scurtătura ? :) Ar fi mișto doar să te înscrii pe un forum sau să citești un blog pentru a te ilumina . Spre deosebire de fotbal, medicină și nescafe (la care cunoașterea apare instant, că vorba aia toți știm cum trebuia să șuteze Hagi, ce medicament să iei când te doare una alta, și cum să pui apa fierbinte să faci un nescafe) pentru restul e nevoie de muncă. Dacă în știință ai nevoie să urmezi niște cursuri pentru a învăța limbajul, să faci laboratoare pentru a înțelege și a deveni îndemânatic cu folosirea instrumentarului, ore și ore de practică pentru a te disciplina să ai răbdare să urmezi procedurile și să notezi rezultatele, nu văd

de ce în spiritualitate ar fi altfel. Și așa cum în știință sunt mulți care pornesc la drum într-un domeniu și puțini ajung să termine facultatea, mai puțini să profeseze în domeniu și extrem de puțini să lucreze în cercetare, noi ne așteptăm ca în ceea ce privește spiritualitatea să fie așa la un plesnit din degete la un murmurat de rugăciune și la o meditație somnoroasă.

ACCESUL LA LUMEA SUPRASENSIBILĂ

Întâi de toate, vreau să știți că n-am deschis acest topic așa, că să mă aflu în treabă; nu l-am deschis nici că să vă dați cu părerea în legătură cu subiectul. L-am deschis pentru că am motive serioase s-o fac și scopul nu este acela de a găsi adepți. Așa cum mi-am văzut de treabă șapte ani și n-am mai scris nimic aici, îmi pot vedea în continuare, încă șapte sau mai mult.

N-am deschis acest topic nici cu scopul de a promova sistemul sau calea noastră. E bine să afle oamenii că existăm, însă nu acesta este scopul. Dacă vreau reclamă, într-o lună apar la tv și dacă spun ce trebuie, devin foarte cunoscut, numai că sistemul nostru nu este pentru toată lumea. Unii nici măcar nu-l înțeleg sau îl confundă cu altceva.

De ce am deschis, totuși, acest topic? Fiindcă sunt lucruri care trebuie spuse, lucruri pe care alții, deși le-au știut, ori n-a fost momentul, ori n-au avut dorința, ori n-au considerat că e util, ori n-au avut puterea să vorbească despre ele așa cum trebuie. Sunt enorm de multe lucruri de spus și mi-aș dori să le spun aici, numai să discutăm, că oamenii, fix pe subiect. N-am pretenția să fiu crezut, dar aștept să discutăm, dacă se poate, la modul decent. Eu voi face niște afirmații, voi veți fi de acord cu ele sau nu, acest lucru e mai puțin important. Unde nu e clar întrebați, unde nu sunteți de acord, spuneți, doar că acest acord/dezacord, mi-aș dori să se bazeze pe experiențe proprii și concluzii proprii, nu pe ce-a spus taica popa sau ce-a zis nu știu ce maestru tibetan.

Scriu despre accesul la lumea suprasensibilă, fiindcă din anul 2005, și apoi, în anii care au urmat, oamenii au început, din ce în ce mai des, să aibă acces la această lume. Lucrurile evoluează (sau se transformă) continuu, iar anul 2004 a fost finalul unei etape. Eu am spus încă dinainte de 2005 (unii dintre voi ați auzit asta de la mine direct), că oamenii se vor schimba, că unii dintre ei vor evolua accelerat, în timp ce alții vor involua accelerat. Acest lucru se observă mai bine acum, în 2013, față de cum se vedea acum 3 - 4 ani și Vă fi mai evident în anii care vor urma. Având în vedere faptul că mulți dintre voi veți începe să intrați în contact, vrând-nevrând, cu aceasta lume "suprasensibilă", cred că e bine să aveți dinainte unele puncte de reper.

Ce s-a schimbat începând cu 2005? S-au schimbat multe lucruri, am să enumăr doar câteva dintre ele, urmând că pe parcurs, dacă vom discuta ca oamenii, să aprofundăm. În primul rând, religia pe stil vechi și-a început declinul. Într-o sută sau două sute de ani, instituțiile religioase vor dispărea complet. E de

datoria noastră să ne gândim cu ce o înlocuim, iar asta e un subiect de gândire la care merită să reflectăm. Religia devine mai degrabă o chestiune personală și mai puțin una de grup sau de club. Omul nou se identifică din ce în ce mai puțin, spre deloc, cu anumite instituții religioase. În disperare de cauză și fiind conștient de acest lucru, papa Francisc încearcă o cocomârlă prin care să țină lucrurile cât de cât la linia de plutire. De altfel, fostul papă, Ratzinger, un papă pe stil vechi, a înțeles (sau a fost ajutat să înțeleagă) că trebuie “să-și dea demisia” și să facă loc altcuiva. Personal, îmi doresc ca papa Francisc sau alt cleric, de orice natură, să poată transforma biserica, astfel încât aceasta să reprezinte, pentru om, ceea ce a reprezentat cândva, cu condiția să facă asta din interiorul bisericii catolice, nu să oblige populația să rămână la fel ca în trecut. Ortodocșii vor fi din ce în ce mai rari în următorii două sute sau trei sute de ani, din cauza că la ei, tradiția este ceva bătut în cuie. Nu poți separa ortodoxia de tradiție.

Un alt lucru care s-a schimbat, este acela că dominația masculină din plan social și nu numai, pălește, lumea începând din nou să fie condusă de femei. Acest lucru s-a întâmplat de nenumărate ori în trecutul nostru, este natural, firesc, este vorba despre un ciclu. Ceea ce trebuie este să ne adaptăm cu toții la noile condiții și să primim cum se cuvine, ceea ce va urma. Femeile vor avea un cuvânt greu de spus, pe toate planurile, social, cultural, inclusiv religios, câteva mii de ani de acum înainte sau poate și mai mult. Aceste schimbări au început să se manifeste mai întâi, firav, prin secolul XVIII, a suferit o explozie la începutul secolului XIX, pentru a se stabili, încet-încet, în zilele noastre.

Un al treilea lucru care s-a schimbat – și care va avea un impact social/cultural destul de puternic – este cel legat de “identitățile sexuale” ale oamenilor. Motivul pentru care apar aceste schimbări, gen legalizarea căsătoriilor dintre persoane de același sex ori adopții de copii în cupluri gay ș.a.m.d, au ca motiv reîntruparea masivă a sufletelor care au trăit în perioada de glorie a imperiului roman. În acea vreme, după cum știți, relațiile sexuale erau gândite cu totul altfel decât cele din perioada creștină. Mai mult decât atât, în anii ce vor urma, începe procesul de ameliorare a diferențelor de natură sexuală, mai întâi în plan subtil, apoi din ce în ce mai mult, până când schimbările se vor manifesta în plan fizic. Evident, se pot face speculații nenumărate în legătură cu acest lucru, cert este faptul că femeia n-o să mai poată da naștere copiilor în anii care vor urma, tocmai pentru că evoluția acesteia, va închide “breșa” creată în plan subtil, la momentul în care s-a produs marea scindare, respectiv separarea pe sexe. Cumva, omul viitorului nu va mai fi de sex masculin sau feminin, iar noțiunea de femeie/bărbat, va fi cu totul alta, dar mă feresc să fac speculații pe tema asta.

În final, și cu asta închei (pentru moment), e vorba despre infuzia de cultură și valori ale poporului chinez, care va năvăli (cultură) ca un tsunami peste celelalte nații, combinându-se cu acestea în cele mai diverse moduri, pe de o parte, împreună cu răspândirea religiei islamice, mai ales în Europa Centrală și de Vest (pe viitor va cuprinde și Europa de Est), pe de altă parte.

*

Turmalină_neagră: Văd că unii oameni încă au impresia că sunt aici să vând ceva marfă sau să-mi fac adepți, totuși, apreciez faptul că lucrurile s-au mai calmat. Am spus din start că topicul nu este pentru toată lumea. În consecință, oamenii au și vor avea atitudini variate în ceea ce privește informația de aici. Unii vor considera că ceea ce scriu este folositor, alții, dimpotrivă, că e inutil, plictisitor sau chiar dăunător. Avem atitudini de toate tipurile pe aici, ceea ce e firesc. Totuși, ochiul obișnuit cu lumea suprasensibilă, vede, în spatele tuturor acestor atitudini, niște motive sau chiar cauze. Atrag atenția asupra faptului că eu nu mă grăbesc absolut deloc. E posibil ca după încă douăzeci de pagini, mulți să pice de somn. Subiectul discutat e de-așa natură încât trezește anumite persoane și le adoarme pe altele. Chiar dacă unora dintre voi vă vine greu să credeți, pentru unii cititori, informațiile de aici sunt folositoare.

Știința actuală nu recunoaște multe lucruri care pentru omul din trecut, erau evidente. Noi spunem că știința este cea care ne-a deschis mintea și ne-a ușurat viața, lucru care, în mare măsură este adevărat, însă ar trebui să fim conștienți de faptul că omul din trecut, care avea un cu totul alt sistem de învățare, de asimilare și de experimentare, avea propriile lui răspunsuri la întrebări despre univers, mediu înconjurător, relații inter-umane, cicluri ale naturii. Aceste răspunsuri erau de altă natură decât cele furnizate de știință, pentru că întrebările erau formulate altfel, iar mașina umană era cu totul diferită față de cum este ea astăzi.

De pildă, legea karmică și reîncarnarea nu sunt speculații. Ar fi necesar să aveți trezită capacitatea de a re trăi ceea ce trăia omul din trecut, pentru a vă face o idee despre cum au apărut aceste teorii despre karma și reîncarnare. De exemplu, noi, cei de azi, când vedem cum moare un om, vedem, eventual că se zbate pentru câteva clipe, apoi “își dă duhul”. Omul din trecut, obișnuit cu lumea suprasensibilă, simțea moartea cu mulți ani înainte că ea să se producă în plan fizic, ba chiar se pregătea din timp pentru acest lucru, iar când vedea moartea unui om, vedea efectiv cum sufletul părăsește trupul.

Dacă vrem să avem acces la lumea suprasensibilă, pentru început, trebuie să eliminăm două genuri de atitudine: cea care consideră că noi, cei de acum, suntem sarea și piperul planetei, în timp ce oamenii din trecut erau proști, venerau vaci și spirite închipuite ale naturii, în timp ce cealaltă atitudine, e cea care consideră că omul de azi a decăzut, comparativ cu cel din trecut. Niciuna dintre variante nu e corectă, fiindcă omul de azi nu seamănă prea mult cu cel din trecut (există chiar și diferențe fizice între omul de azi și omul vechi, lucru confirmat chiar de descoperirile arheologice). În plan psihologic și subtil, însă, omul de azi a câștigat anumite abilități și a pierdut altele, dar despre asta vom vorbi pe parcurs.

Deocamdată, e bine să rețineți faptul că sunt trei lucruri care ne împiedică să avem acces la lumea suprasensibilă. Primul, este legat de modul în care suntem noi obișnuiți să notăm șirul evenimentelor, pe termen lung, al doilea este legat de faptul că nu cunoaștem la modul profund legea karmică, iar al treilea, e legat de faptul că nu legăm viața de zi cu viața de noapte.

Dintre acestea trei, voi vorbi acum, despre primul, urmând ca pe viitor să le luăm și pe celelalte două la zgârmăt.

Evenimentele din viața unui om, se desfășoară succesiv, când vorbim de perioade scurte de timp. Așadar, considerând că într-o zi se petrec trei evenimente notabile din viața cuiva, primul, la ora 9:00AM, al doilea, la ora 12:00AM și al treilea, la ora 3:30PM, în memorie, ele vor fi stocate în ordine cronologică. E corect să le notăm așa, iar noi, în general, cam același lucru îl facem toată viața. Dar dacă aplicăm aceeași metodă, nu pe individ, ci pe omenire, comitem o greșeală.

Mă voi folosi de un exemplu, pentru a ilustra mai bine afirmațiile pe care le fac. Mulți dintre noi vedem scene din al doilea război mondial și parcă refuzăm să credem că așa ceva a fost posibil. Poate că și voi, ca și mine, ați stat în compania unor bătrâni care au participat la primul război mondial sau la al doilea, care spuneau cu nonșalanță povești cu mâini amputate, carne crudă zburând prin aer, gropi comune sau deportări prin Siberia, și ați avut senzația că vouă niciodată nu vi s-ar "potrivi" să trăiți așa ceva. Efectiv, ceva din voi refuză să creadă că ar fi putut trăi acele evenimente. Acest lucru este de notat, fiindcă cei care nu-și pot închipui, sub nicio formă, că ar putea trăi acele evenimente, chiar nu le-au trăit și probabil că nici nu le vor trăi vreodată, în viitor. Cei care au putut să declanșeze un asemenea război și să trăiască sub acea teroare, fac parte dintr-o altă generație de oameni, cu care noi n-avem nicio legătură, trăim separați total de ei și evoluăm complet diferit față de ei. Legea karmică a permis acelor oameni să treacă prin ororile războiului, exact în forma în care a fost el, dar asta nu înseamnă că acel război, de exemplu, are legătură cu generația noastră sau că noi am fi, cumva, urmașii lor, altfel decât, eventual, biologici (în cazul în care vorbim despre părinți care au fost în al doilea război mondial). Dacă nu reușim să vedem cum acționează karma și dacă nu cunoaștem în profunzime (nu din cărți), cum renasc/revin oamenii, pe cicluri, nu vom putea deloc să legăm faptele între ele.

Iată, de ce, istoria, așa cum este ea construită azi, e greșită din punct de vedere existențial. Ea notează un șir de evenimente petrecute consecutiv, pe o anumită perioadă de timp. Tehnic este corect, existențial este greșit, fiindcă nu se ține cont de reîncarnările participanților la acțiunile pe care istoria le notează. Acest mod de abordare, conduce omul către tot felul de confuzii și îl menține în starea în care se află.

Dau un exemplu, cu precizarea că nu vreau să jignesc pe nimeni. Nu știu câți dintre voi ați citit Coranul sau ați avut curiozitatea de a-l răsfoi. Probabil că după o simplă citire, veți rămâne surprinși de diferența de abordare a problemelor existențiale, când faceți o comparație între afirmațiile lui Hristos și cele ale profetului Mahomed. Se vede destul de clar (ateii pot confirma asta) că până și tehnic vorbind, învățăturile lui Hristos emană ceva net superior, comparativ cu ceea ce emană învățăturile lui Mahomed. Dar ochiul obisnuit cu lumea suprasensibilă, va constata nu numai că nivelul spiritual al profetului Mahomed este asemănător, mai degrabă cu cel al lui Ioan Botezatorul, ci și faptul că întreaga religie islamică este mai veche decât cea creștină, și că mesajul lui Hristos este, de fapt, "cuvântul nou" de la Dumnezeu, deși, istoria notează că islamismul a apărut după creștinism. Vă rog, luați și citiți câteva

pagini din Coran, apoi recitiți predica de pe munte. Veți avea senzația clară că Mahomed s-a născut înainte de Hristos și nu invers.

Explicația pentru acest lucru devine evidentă pentru cel care cunoaște legea karmică și care observă ciclurile de reîncarnări.

Voi continua discuția chiar de unde o las acum, după următoarele 20 – 30 de pagini de spam și de dat cu părerea.

Repet, eu aici nu încerc să conving lumea, scriu pentru anumite persoane care vor sau nevoit, au contact cu lumea suprasensibilă și nu și-o pot explica. De răspuns, răspund la orice fel de întrebare, atâta timp cât se conformează următoarelor criterii:

- întrebarea este pornită din interesul de a afla la ce m-am referit, nu în ideea de a vorbi discuții. Ca idee, nu sunt interesat să satisfac tot felul de curiozități
- întrebarea este chiar o întrebare, nu un dat cu părerea
- întrebarea este formulată corect, în propoziții cu subiect și predicat, nu o abrambureală
- de asemenea, nu răspund la copy/paste-uri, lucruri așa-zis scilpitoare, care au la bază texte în limba engleză. Știu că e foarte cool și la modă să dai citate în engleză, dar vă rog să vă abțineți.

La următoarele două întrebări, răspund deja:

1. “de unde știi tu toate lucrurile astea, cum de îți permiți să faci pe marele prezicător”, răspunsul e că sunt foarte mulți care le știu deja, nu e nicio noutate (cred că v-ați mira cât de mulți le știu).

2. la întrebarea “poți să demonstrezi că ceea ce spui e adevărat”, răspunsul este da, cu condiția să urmezi pașii corespunzători. Am spus încă de acum șapte ani că “să faci” e lucru complicat. E nevoie de ani mulți de experiență ca să începi să miști în front, iar unul dintre lucrurile care vă lipsește este voința pe termen lung și dozarea efortului pentru a atinge scopul propus.

Întrebare: Cum a funcționat legea reîncarnării lui Mahomed? Dacă zici că seamănă mai mult cu evreii cei care defapt îl luau peste picior, drept pentru care se enerva îngrozitor.

Înțeleg că vrei să zici că un evreu de pe vremea lui Ioan Botezătorul s-a transformat în Mahomed după 600 de ani. Cum s-a întâmplat asta?

Turmalină_neagră: Spun doar că nivelul spiritual al profetului Mahomed a fost asemănător cu cel al Sfântului Ioan Botezătorul. Vorbim despre persoane diferite.

Întrebare: Și atunci care e tâlcul faptului că Mahomed a plagiat Biblia evreilor?

Reîncarnarea unde intră în ecuațiile astea?

Turmalină_neagră: Oare musulmanii vor fi de acord cu acuzația ta de plagiat? Tu știi precis că este așa?

Întrebare: "Nivelul" tău este într-un totu o chestiune de experiențe și efort personal?

Orice individ are șanse să ajungă în punctul în care te afli tu acum dacă depune aceeași cantitate de efort?

Sau depinde și de "genele" karmice?

Turmalină_neagră: Evoluția spirituală ține de foarte mulți factori, însă ce pot să spun e că fără muncă nu se poate. De garantat nu garantează nimeni că vei obține nu-știi-ce, însă dacă muncești într-o direcție potrivită, sunt șanse mai mari să obții ceva decât dacă nu faci nimic.

Calea ți-o alegi singur, dar până într-un anumit punct (până la primul și, uneori, al doilea satori), n-o să fii sigur că ai luat-o în direcția potrivită.

De exemplu, @Tashinorbu ne vorbește aici, chiar dacă nu acesta este subiectul topicului, despre o cale de evoluție spirituală autentică și frumoasă, dar poți s-o urmezi? Dacă te atrage, o poți urma și asta este foarte bine, dar tot va trebui să muncești. Și pe orice cale vei merge, vei avea de furcă cu karma personală.

Jocul Realității pune la dispoziție o serie de tehnici prin care poți evita efectele karmice negative (o parte dintre ele) și te învață cum să-ți modifice destinul, astfel încât, pe viitor, să eviți pe cât posibil evenimentele negative și pozitive care pot fi generate de legea karmica.

*

Întrebare: Calea mea (dzogchen) este pentru toată lumea spre deosebire de a ta care spui că poate fi accesată numai de unii .

Turmalină_neagră: a - calea nu este a ta, este o cale veche și nu cred că are un proprietar. b - nicio cale nu e pentru toată lumea. c - nu văd rostul afirmației de genul calea mea face și aia și cealaltă, în timp ce calea ta nu face aia și aia. Ne luptăm cumva în căi și nu mi-am dat eu seama? Chiar eu sunt ăla care a afirmat că jocul realității nu e pentru tot poporul. Cred că s-a înțeles destul de clar din prima. A, și d - nu e calea mea.

Întrebare: Efectele karmice nu pot fi evitate.

Odată ce a existat o intenție urmată de acțiune și satisfacție va exista în mod necesar un rezultat.

Acel rezultat se ține de recipient ca umbra de om.

Turmalină_neagră: Cam sumbră "calea ta". În grupul nostru știu cel puțin două persoane care au evitat probleme serioase de karmă. Ca idee, legea karmică se manifestă sub acțiunea unor forțe de un anumit tip (asta ar fi definiția pentru tineri). Dacă identifici acele forțe (iar jocul realității se ocupă și cu identificarea acestor forțe) și vii cu forțe contrare, opuse ca direcție, sens și de o intensitate corespunzătoare, cam ce crezi că se întâmplă? Eu aici nu fac teorie, în grupul nostru lucrăm cu tehnici și credem în fapte.

Întrebare: Când înțelegem astfel lucrurile nu ne mai atașăm de experiențele noastre, nu mai trăim în ignoranță iar suferința nu mai apare?

Turmalină_neagră: Hopa, dar ce-ai, Doamne iartă-mă, cu suferința, de ți-ai pus că scop final s-o faci să nu mai apară? Și metoda e să nu te mai atașezi de experiențele tale? Păi imediat ce spui că ai experiențe, deja ești atașat (simpla afirmație "eu am" arată atașament) . Învățătura buddhistă, a încăput, după moartea lui Buddha, în mâna proștilor, care au luat-o și-au frecat-o bine cu c***t, după care au servit-o publicului. Non-atașament, anatman, ignoranța, suferința nu mai apare. Putem discuta în particular, să vezi în ce hal și-au bătut aștia joc de învățăturile lui Buddha, superbe, de altfel. Știu, o să-mi spui că învățătura pe care o urmezi nu e una buddhistă, eu spun doar că bullshit-ul ăsta cu nu mai trăim în ignoranță și suferința nu mai apare, are amprenta buddhistă, ai preluat-o din învățătura buddhistă, sau ai rămas cu niște expresii de pe undeva. Ca idee, calea lui Buddha oferă oamenilor moarte absolută, ceea ce la vremea aia, era corect - omul nu avea altă opțiune în afară de moartea totală. Abia după Hristos putem vorbi despre mântuire, lucru la care mă voi referi mai încolo. Ție ți-am mai spus că ceea ce urmezi tu e o cale autentică, dar pentru omul de acum 5.000 de ani, nu pentru omul de azi. De atunci și până acum, omul a evoluat foarte mult pe niște părți, și-a involuat pe alte părți. Deschide ochii, vezi întâi ce tip de mașină umană deții și după aia poți să urmezi o cale. Dacia din 1980 pornea doar dacă îi dădeai sprițuri, acum avem pornire asistată electronic. Lasă pericolele la care te expui urmând calea mea, tu vezi la ce pericole te expui urmând calea ta. Grijă mare pe la pedale, să nu cumva să ai sub talpă o sculă hidramată și să pierzi vremea, căutând schimbătorul de viteze.

Întrebare: Mulți din cei care practică meditația fără un ghid experimentat ,din cărți și din auzite , de multe ori cad într-o stare nebuloasă, lipsită de claritate , spațialitate și luciditate , o stare lipsită de cunoaștere, plină de somnolență în care diverse experiențe încep să apară. Aici se pot auzi voci, experimenta diverse viziuni, o stare asemănătoare visului .

Această situație trebuie neapărat evitată căci cei care se odihnesc aici nu fac altceva decât să acceseze așa numitul depozit de fărâme și urme karmice. Cei care se joacă cu aceste lucruri nu ajung nicăieri pentru că a accesa viziuni de acest tip nu este diferit de experiența dualistă din timpul zilei.

Turmalină_neagră: foarte corect până aici, dar...

Întrebare: Foarte mulți experimentează cu viziuni și călătorii înșelătoare în dimensiuni "astrale" care nu au nici o finalitate sau nu prezintă nici o șansă de înțelegere sau sporire a înțelepciunii născute din cunoașterea directă a fundamentului propriei ființe.

Turmalină_neagră: aici introduci niște barbiduci, pentru că inclusiv calea ta recunoaște cele 5 kosha-uri (Annamaya kosha, Pranamaya kosha, Manomaya kosha, Vijnanamaya kosha și Anandamaya kosha) - roagă-l frumos pe Madukar să-ți explice ce e cu ele, că omul scrie frumos, riguros și cu citate în sanskrită, să te lămurești cum e cu legătura dintre kosha-uri și dimensiunile astea astrale care nu au nicio finalitate și care nu prezintă nicio șansă de înțelegere.

Întrebare: Oricum îți spun că meditația nu ajută la mare lucru.

Turmalină_neagră: Definește "mare lucru". Pentru mine, de exemplu, "mare lucru" înseamnă să fii capabil să sapi o groapă de wc. Consider că e mare lucru tocmai pentru că în groapa aia de wc se vor face, când e gata, treburi mari.

Întrebare: Ceea ce este dincolo de acestea este natura minții care este tot timpul cu noi. Această natură este goală de esență dar lucidă , clară, înzestrată cu capacitatea de a cunoaște orice apare în câmpul ei.

Ea nu apare numai în timpul somnului așa cum sugerezi, ea este tot timpul cu noi.

Turmalină_neagră: N-am sugerat că apare numai în timpul somnului, am sugerat că în timpul somnului se manifestă - nicăieri n-am spus că ziua nu se manifestă.

Întrebare: Deci ce altceva poate exista în afara simțurilor decât natura ființei noastre?

Turmalină_neagră: Mai există și natura altor ființe. Mama ei de doctrină buddhistă, cum își mai bagă ea coada prin secole nepotrivite.

Bun, gata, acum hai să rămânem pe subiect. Trebuie să și plictisim lumea, ce naiba, nu putem să vorbim doar despre chestii interesante.

Întrebare: Prezint aici un fragment din ADEU RINPOCHE care explică cum atenția poate fi depășită. Metodele bazate pe atenție și amintire nu fac altceva decât să-l țină captiv pe cel care meditează în domeniul dual al minții.

“Când se începe instruirea în meditația specifică căii mahamudra , cel care meditează este instruit în trei aspecte: nemișcarea-calmul, apariția , observarea.

Cultivare primului aspect presupune încetarea implicării minții în amintiri: el trebuie să renunțe la a rămâne absorbit în gânduri despre trecut. Aceasta este valabil și pentru viitor: nu trebuie ca el să

construiască idei, planuri despre viitor. Cu privire la prezent tot ceea ce trebuie să facă este să dea drumul oricăror preocupări și să rămână în prezent. Trebuie să renunțe la tot și să se odihnească în prezent. Astfel în tradiția mahamudra meditația asupra primului aspect (nemișcarea, calmul) se referă la a renunța a mai acorda atenție gândurilor despre trecut, prezent și viitor.

Un începător va remarca că a se odihni total în prezent fără a se implica în diverse gânduri , nu durează foarte mult. Agățarea de plăcut și neplăcut, subiect și obiect, se petrece în mod continuu din cauza forțelor karmice și a energiei minții. Activarea acestor mișcări interioare este cunoscută sub numele de apariție.

Când atenția este calmă și nemișcată, există o cunoaștere a acestui fapt că ea este astfel. Când meditatorul se gândește la una și la alta, există o cunoaștere a acestui fapt că el face asta.

În acest context al nemișcării și aparițiilor această cunoaștere a acestor situații se cheamă observare.

Pe măsură ce capacitatea celui care meditează se dezvoltă, vine un moment când apariția gândurilor nu mai exercită o forță de atracție așa de mare asupra atenției ea nemaifiind absorbită de aceste apariții. Astfel devine din ce în ce mai ușor a ne întoarce în nemișcare sau calm.

Cu timpul , de fiecare dată când un gând va apărea , în loc să fim absorbiți de acel gând , vom reuși pur și simplu să rămânem nemișcați până când forța acelui gând slăbește iar calitatea de a fi treaz și conștient crește și se întărește.

Granița care desparte nemișcarea și apariția astfel dispare. Acesta este punctul în care începem să recunoaștem și să descoperim IDENTITATEA actului observației, ceea ce de fapt este natura minții în realitate. Cu alte cuvinte începe meditația vipasana.

Astfel , să recapitulăm.

La început după ce un gând dispare ceea ce rămâne se numește nemișcare-calm.

Apoi un alt gând apare , ceea ce se numește apariția gândurilor.

Meditatorul observă ce se întâmplă - aceasta este observarea.

Aceste trei faze conduc meditatorul la momentul în care începe încet încet a observa spațiul dintre apariții. Această cunoaștere a acelui spațiu devine din ce în ce mai puternică , dar care devine astfel numai prin instruire și dedicație”

Turmalină_neagră: Bravo, acesta este primul pas în jocul realității, noi numim asta "trezire". Tot ce este mai sus e corect și frumos spus de cineva care chiar a avut experiența respectivă. Ceea ce nu scrie în textele astea e ce se întâmplă DUPĂ ce devii treaz. Atunci începe pasul numărul 2 în jocul realității, respectiv, accesul la lumea suprasensibilă.

Întrebare: 1. Când spui "acces la lumea suprasensibilă" te referi la faptul că ar trebui să o conștientizez, să-mi dau seama că există și să interacționez conștient?"

2. De ce ar trebui să accesăm lumea suprasensibilă? Dacă nu sunt conștient de mine, e important/relevant să fiu conștient de lumea suprasensibilă?

3. Dai exemple de câteva "porți", și spui că mai sunt multe altele: se pot identifica porțile? doar dacă ești "treaz" le vezi? sau statistic prin experiența altora? că să faci pașii trecerii prin poartă ai nevoie neapărat de îndrumare? Se poate doar prin munca individuală?

4. cum poate fi o poartă "îngrijirea și educarea unui copil de la naștere până la vârsta de 7 ani" ?

Ars_amandi: Salut. Știu că întrebările sunt adresate lui Turmalină_neagră, dar o să răspund eu pînă cînd apare el, dacă nu te deranjează. Oricum, dacă va fi necesar, el va completa/corecta.

1-2. Conștientizarea sinelui, atenția cu dublă direcție, practicarea unei meditații, muncile corecte etc sunt practici care ajută în demersul pentru trezire. Așa cum este și firesc, trezirea aduce cu sine un plus de conștiență, de capabilitate pe anumite direcții șamd. Dacă ar fi s-o luăm la modul cel mai brut, trezirea este un salt, o treaptă. Pentru a face saltul, e nevoie de anumite deprinderi; dar odată făcut, acele deprinderi devin abilități. Pînă cînd te trezești, tot ceea ce practici e o muncă istovitoare; după trezire, acele practici devin uneltele tale, instrumentele tale, care-ți ușurează viața. Așa cum la vîrsta de 5 ani este o muncă grea tăiatul cu foarfeca, dar la 20 de ani poate fi o abilitate din care să câștigi bani, fiind croitor.

Drumul se poate face din mai multe direcții. Poți să te trezești, mai întîi, apoi să devii conștient de lumea suprasensibilă sau poți să încerci să percepi lumea suprasensibilă, asta ducîndu-te, automat, la trezire.

3. Dacă-mi permiți un sfat, e mai util să te concentrezi mai mult pe întrebările care vizează strict nivelul la care te afli acum. Sigur, aceste porți se simt, se văd, dar pentru a putea face asta, trebuie să fii mai întîi familiar cu ceea ce înseamnă lume suprasensibilă. Gîndește-te la asta în felul următor : dacă ești familiar cu mirosul legumelor fierte, trecînd pe lîngă oale în care fierb diverse legume, vei recunoaște în care este ceapă și-n care nu. Dacă nu ai mirosit în viața ta nicio legumă, e dificil. Totul se face gradual. Cum se zice-n pedagogie, acumulări cantitative și-apoi salturi calitative !

3.1. Orice se poate prin muncă individuală, acolo unde există voință, noroc și binecuvîntare. Totuși se poate că în hățișurile vieții să nu reușești să urmezi o cale, în mod constant și aceasta să fie și cea bună și să ai și succes. Se poate să eșuezi fiind îndrumat, de asemenea. Totuși, că-n orice situație, o îndrumare este folositoare și ușurează mult.

4. Unele lucruri nu ți le explici pînă cînd nu le trăiești tu însuși. Foarte mulți trăiesc chestii spectaculoase dar nu observă asta, din cauză că educația le mută atenția asupra altor aspecte ale întîmplărilor lor. E de ajuns să te uiți la un clip cu un truc de cărți explicat, că să-ți dai seama cît de mult ne păcălește atenția dobîndită natural (atenția de toate zilele). Uneori cele mai banale momente au în sine esență revelatoare. Nu cred că experiența de a vedea cum din tine ia naștere o viață și cum se formează aceasta îți sună mai banal decît banalul, așa-i ?

Întrebare: Deci dacă după ce v-ați trezit ajutându-vă reciproc, v-ați fi decis să vă vedeți fiecare de calea sa și fiecare să scrie un jurnal fără că nimeni altcineva să vadă ce s-a scris, la toți ar fi apărut treaba aia cu reîncarnarea romanilor?

Opo: Dacă mai stai în zonă o să vezi și adevărul despre adam și eva, cine a fost de fapt șarpele și care e locația reală a grădinii.

Lăsând la o parte gluma de până acum @turmalină nu și-a răcit gura de pomană. Constructiv lucrurile stau cam așa:

- știi pe unde te aflii cu viața ta și ești mulțumit. Super, nu ai nevoie de chestiile astea. Găsești biserici, secte, asociații caritative care au nevoie de oameni ca tine și care vând un loc în rai.

- nu ești mulțumit de ce se întâmplă dar nu știi ce să faci. Citești una alta, dai și peste jocul realității. Ți se potrivește bine, nu ți se potrivește spor la căutat mai departe sunt x-pe căi, și mii de cărți despre spiritualitate care te așteaptă out there.

- ai citit și ai găsit ceva practic în ce zice om_de_jad. Fuc4ing great, pune mâna și practică până apar rezultate.

- vrei să ieși contact cu ceilalți jucători . Perfect, avem un forum. Poți citi pe unde s-au poticnit ceilalți, poți pune întrebări și asta fără troluri.

Lucrurile probate în timp la care se referă Amandi (și aici vorbesc în numele meu) au fost niște experiențe; care inițial au fost doar cuvinte dar care în urma practicii au devenit niște chestii pe care pot pune degetul.

Un exemplu pe care l-am văzut reluat în diverse locuri este cel cu iubirea. Când ești puștan auzi de iubire, citești proza și poeziile din matricula școlară unde se tot face referire la iubire, vezi filme și cu toate că înțelegi sensul cuvântului, până când ai experiența de a ține un iubit/iubita/copil în brațe cuvântul ăla este sec și gol și cel mult îl umplii cu ceva ce îți imaginezi tu că ar fi iubirea. Ei după ce ai experimentat sentimentul îl vei putea identifica și rezona mai bine atunci când citești o poveste/poezie în care se face referire la iubire. În același fel în care tu cel care vibrezi de iubire nu poți să transferi ceea ce simți unui om de știință, posesor de charturi statistice în care iubirea este asemănată consumului unei tablete de ciocolată, în același fel cei ce scriu aici nu ar putea să îți dăruiască/tranferă adevărurile pe care au ajuns să le trăiască.

Mi se pare corect să fie așa. Nici tu dacă poți să rezolvi o problemă de matematică nu ai putea să îmi transferi acel declic al inteligenței prin care și eu să pot rezolva probleme. Trebuie ca și eu așa cum ai făcut și tu să trec prin perioade de frustrări și reluând de n'spe ori probleme mai simple și exemple să îmi dezvolt acel ceva în mine capabil de a înțelege problema și a știi cum și ce să fac pentru a o rezolva.

Întrebare: O chestie pe care n-am priceput-o este procesul prin care s-a decis ca o propoziție de genul "sunt mulți homosexuali în ziua de azi fiindcă există un aflus al celor care au trăit în perioada de glorie a Imperiului Roman" (citez din memorie) este un adevăr și nu o interpretare personală.

Altfel spus, mă interesează cum s-a ajuns la convingerea că ceva este adevărat, nu care este acel "adevăr" în particular.

Turmalină_neagră: Îți răspund la întrebare cu aceeași seriozitate cu care mă vei convinge că te interesează răspunsul la ea.

*

Turmalină_neagră: Jocul realității și științele oculte ne vorbesc despre patru sub-perioade de dezvoltare ale Pământului (denumite și roze mici): perioada lemuriană, perioada atlanteană, perioada post-atlanteană și perioada actuală, perioada hristică. Există, de asemenea, alte trei stadii de dezvoltare ale planetei noastre, anterioare perioadei lemuriene, trei roze mari (noi aflându-ne, acum, la cea de-a patra roză mare) însă despre acest lucru nu vom vorbi, prea mult, acum. Pe noi ne interesează, pentru moment, cele patru sub-perioade de dezvoltare (cele patru roze mici) ale Pământului, cu omul ca ființă deținătoare de corp fizic, corp eteric, corp astral și Eu. Doar așa putem înțelege omul vechi și omul nou și ne putem face o idee despre căile spirituale din trecut și creștinism, ca fiind calea omului actual. În această afirmație nu există niciun pic de fanatism religios sau lipsă de respect pentru celelalte culte ori căi spirituale. Faptul că după moartea lui Hristos și învierea lui, lumea a trecut la un nou stadiu de evoluție, e un lucru observabil de către cel care face investigații în suprasensibil.

Fac precizarea că prin creștinism înțeleg acea cunoaștere, aprofundare și aplicare a învățăturilor lui Hristos, nu adoptarea unor dogme religioase și frecventarea unor cluburi spirituale/organizații (denumite și biserici) care, în realitate, își au originea și practicile în vechile tradiții de dinainte de Hristos. De fapt, creștinismul a fost îngropat odată cu moartea Apostolilor, chiar de către aceste vechi organizații, care și-au schimbat denumirea, ulterior, în “biserici creștine” și s-au folosit de învățăturile lui Hristos pentru a atrage populația și a face ceea ce știau ele mai bine, să subjuge și să învrăjbească oamenii. Aceste cluburi spirituale, conduse de clerici religioși cu atitudini și comportament îndoielnic, uneori demoniac, nu-l reprezintă nicidecum pe Hristos și nu slujesc aproape deloc dezvoltarea interioară a omului, fiind chiar împotriva însăși ideii de dezvoltare, de orice fel. Fiind supuse forțelor arhimanice, aceste cluburi vor susține, în principiu, două lucruri de bază: că omul nu poate evolua și că numai ele dețin cheia adevărului.

Vom face abstracție de curente religioase de tip oriental, care se trag din înțelepciunea vechiului popor atlantean și vom vedea că în perioada pre-creștină, erau și alte curente religioase, cărora n-o să le spun acum numele, având ramificații diverse și care slujeau celor două forțe care influențează - după posibilități și după legi despre care vom vorbi în viitor – Pământul, respectiv forța luciferică și cea arhimanică. Dacă e să vorbim despre perioada actuală, ne aflăm în fața unei situații în care forțele arhimanice se află la conducere de vreo două mii de ani și se manifestă cu spor în așa-zisul creștinism, prin cluburile sale specifice, denumite și biserici. Mai nou, tendința e ca forțele luciferice să preia din nou puterea, prin noua “religie”, numită știință. Ca o glumă dulce-amăruie, cred că vor începe, în câteva sute de ani, cruciade împotriva celor care nu se încred în știință – cel care se va opune descoperirilor științifice, va fi exclus într-un fel sau altul din societate.

Lucrurile, vedeți, se repetă secvențial: pentru o perioadă de timp, forțele luciferice influențează populația planetei, după care, forțele arhimanice preiau conducerea și tot așa. Evident, acestea nu sunt singurele forțe care influențează planeta, dar ca o mică paranteză, India trece acum printr-un proces puternic de dezvoltare economică, ceea ce, pentru omul care are acces la lumile subtile, coincide cu preluarea societății respective de către puterile arhimanice. Vechea religie indiană, dominată de forțe luciferice, este înlocuită acum cu religia banului, care nu este altceva decât rezultatul influențelor arhimanice. India va cunoaște, pentru mulți ani de acum înainte, o dezvoltare economică fără precedent. Europa de Vest, Europa Centrală și SUA vor fi, în schimb, influențate din nou de către forțe luciferice, până acum fiind dominate de forțe arhimanice. Europa de Est, spre deosebire de Europa de Vest, va fi dominată pe viitor de forțe arhimanice, până când statul de drept își va lua o formă solidă, iar cetățeanul de rând va reuși să devină responsabil față de semenul său și față de societatea din care face parte. Este un mers firesc al lucrurilor, ca forțele luciferice și cele arhimanice să preia, împreună cu alte forțe, despre care vom vorbi, de asemenea, conducerea. Acest lucru se va întâmpla până în momentul în care omul va fi capabil să se conducă singur, iar așa ceva nu poate fi posibil fără cunoașterea suprasensibilă.

Revin la cele patru sub-stadii de dezvoltare ale planetei noastre, sau perioada ultimelor patru roze mici. Când vorbim despre perioada lemuriană, ne vom referi la perioada la care omul deja deține un corp fizic, un corp eteric, un corp astral și un eu. În perioada pre-lemuriană, omul nu avea așa ceva. De regulă, noi ne închipuim că în trecutul îndepărtat al său, omul a deținut întâi un eu și apoi s-au dezvoltat celelalte corpuri subtile ale sale. De fapt, este invers: întâi de toate s-a format corpul fizic, în perioada în care Pământul se afla la un stadiu, denumit de noi, jucătorii, perioada Saturn, apoi s-a format corpul eteric, în perioada în care Pământul se afla la un alt stadiu de dezvoltare, denumit de jucători, Vechiul Soare, după care, s-a format corpul astral, în așa-numita perioadă a Vechii Luni și abia apoi eul, format în perioada Pământului Nou, a patra roză mare, având ca primă etapă de dezvoltare (sau primă roză mică), perioada lemuriană.

Încercați să intuiți, folosindu-vă de imaginația creatoare, de care, cu siguranță, dispuneți, cum arata în acel moment omul, când corpul său astral era suficient de matur, iar eul său, evident, firav, apăruse pentru prima dată. Omul fusese pătruns până atunci de forțe ale naturii, care treceau prin el (la propriu și la figurat), lăsând urme. Putând spune, fără să greșim, că universul lucra prin el nestingherit. În acea perioadă, pătruns de forțele naturii, omul își trăgea seva și "învăța" de la aceasta, prin cunoaștere directă. Învățăturile orientale ulterioare, toate cele care se trag din vechea cunoaștere atlanteană, indiferent că vorbim despre Upanishade, despre Tante, Vede, shivaism ori chiar buddhism, folosesc expresii precum "cunoaștere directă, fără intermediar", non-dualitate, sine suprem, non-separare, unitate în absolut ș.a.m.d. Acum, probabil că veți înțelege mai ușor de ce toate aceste curente religioase folosesc expresiile mai-sus menționate. Aceste expresii, pentru omul post-atlantean, care încă mai păstra în amintire câte ceva din perioada în care el nu era unit cu natura (nu era separat de natură prin simțământul eului), aveau cu totul alt înțeles decât au pentru omul de astăzi.

Învățăturile vechi vorbesc despre o eliberare obținută prin reîntoarcere la sursa vieții, despre non-dualitate sau despre așa-numitul vid creator. Aceste învățături, care au la bază revenirea la starea inițială a omului, puteau fi practicate cu succes în trecut, fiindcă structura acestuia și însăși perioada de dezvoltare a Pământului, permiteau revenirea la “sursa originară”. Pentru “a se elibera”, omul revenea la starea lui primordială, respectiv cea pe care o avea în momentul în care Pământul se afla la stadiul de dezvoltare denumit de științele oculte, perioada Saturn. “Eliberarea” se făcea, astfel, prin regresie/involuție. Expresii precum “eliberare de roata nașterii și a morții” nu prea mai au înțeles pentru omul actual, din moment ce omul actual caută, pe bună dreptate și în conformitate cu stadiul de evoluție actual, viața eternă și nu moarte eternă sau anihilare. Mă întreb ce poate face omul de azi cu acea stare primordială, “paradisul” religiilor orientale, nirvana, stare de vid absolut sau cum vreți s-o mai numiți și la ce i-ar folosi lui să trăiască acea formă fără formă. Cu siguranță, omul din trecut, care încă păstra în el amintirea existenței sale în absolut sau în “sursa tuturor lucrurilor”, vibra la această dorință de revenire la starea inițială. Odată cu moartea și învierea lui Hristos, această nostalgie față de starea primordială se estompează, apoi dispare, omul (și însăși planeta noastră) trecând la o nouă etapă de dezvoltare, nu una prin revenire, ci una prin devenire.

Cu speranța că nu vor urma încă 10 – 20 de pagini de offtopic, vă aștept să purtăm o discuție coerentă și, mai ales, la obiect, DESPRE accesul la lumea suprasensibilă.

Întrebare: Parcă ziceai că Tolle e ultimul om care s-a trezit pe stil vechi (sper că nu greșesc), deci ar însemna că a regresat.

Turmalină_neagră: Spuneam că Tolle este unul dintre ultimii maeștri pe stil vechi. Prin maestru pe stil vechi, înțeleg un maestru care conduce oamenii către eliberare prin revenirea la forma inițială sau prin reintegrarea în absolut, așa cum o denumesc cei de la MISA. Ceea ce numim acum om este o lucrare a unor forțe pe care creștinismul ocult le numește Tronuri (sau spirite ale voinței), împreună cu Elohimii (spiritele forme). Acestea sunt denumiri ale unor forțe cosmice, ale căror acțiuni sunt percepute de cei care au acces la lumea suprasensibilă. Eliberarea, în forma în care este prezentă în religiile orientale, conduce omul către starea lui inițială, cea de dinainte ca aceste forțe cosmice să-l creeze. Un fel de moarte totală, care poartă denumiri diverse în cultura orientală: revenirea la sursă, revenirea la oceanul vieții, pătrunderea în starea primordială ș.a.m.d. Vezi prin literatura orientală, că sunt tot felul de denumiri. Poate ne ajută flăcăii spirituali de pe aici să strângem mai mulți termeni care descriu eliberarea orientală.

Cu niște ani în urmă, împreună cu amicul nostru comun, P, am experimentat această stare de eliberare pe stil vechi. Îmi aduc aminte că la vremea respectivă am fost amândoi contrariați, nu de impactul produs de ceea ce găsisem, cât de faptul că unele lucruri nu se legau între ele. Aparent, Buddha vorbește despre eliberare ca despre starea finală în care omul scapă de roata nașterii și a morții, numai că starea aceea primordială a omului nu se potrivea cumva cu restul afirmațiilor făcute de Buddha, respectiv descrierile lui despre viețile sale anterioare ș.a.m.d. Lucrurile s-au legat niște ani mai târziu, după ce am

făcut propriile mele investigații, am înțeles și am comparat experiențele proprii cu descrierile făcute în diferite scrieri și am înțeles, pentru prima dată, despre ce este vorba. Apoi, afirmații ale unor oameni foarte experimentați în creștinismul ocult, au reconfirmat cele descoperite de mine. Ceea ce pot să spun este că pentru unii oameni, starea de revenire la forma inițială este tot ce au nevoie, în timp ce pentru alții, moartea totală nu reprezintă nicidecum o soluție. Tehnic vorbind, moartea totală sau revenirea la stadiul inițial prin regresie (eliminând cumva o parte din conotația negativă a cuvântului), nu se potrivește cu gradul de dezvoltare spirituală a omului zilelor noastre.

Întrebare: Și legat de Tolle, cum se împacă el cu perioada asta dacă el e "mort"?

Turmalină_neagră: Cele două perioade nu se exclud unele pe altele. Voi explica pe parcurs, cu cuvintele mele, cum funcționează reîncarnările pe grupuri și atunci va fi mai clar cum se împacă. Tolle se împacă foarte bine, nu-ți face griji pentru el.

Întrebare: Sunt multe întrebări, dar mă interesează ce e cu perioada care urmează și ce semnificație ar avea pentru cei care trăim acum.

Turmalină_neagră: Chiar despre asta vom vorbi în continuare, dar nu putem vorbi despre perioada care urmează și nici despre cea actuală, până nu înțelegem cum a ajuns omul la stadiul actual de dezvoltare.

*

Întrebare: Nu sunt femeie, și cred că oricât îmi imaginez cum e nașterea unui copil sigur voi fi departe de adevăr; încerc să înțeleg și să respect. M-a intrigat această "poartă" pentru că am observat că multe femei devenite mame încep să "uite" de ele, atenția și preocuparea se mută pentru copil, pare că există doar copilul; binenteles, așa vede mintea mea, așa presupun, nu e o experiență ca să o pot proba nici măcar teoretic, pentru mine e o taină și așa va rămâne.

Ars_amandi: Prin „nașterea unui copil” nu încercam să numesc procesul efectiv de naștere, făcut de către femeie, mă refeream la nașterea unui copil ca idee de apariție, de formare a unui suflet într-un trup, suflet și trup dependente de părinți și „rupte” din părinți. Se speculează mult pe tema asta, că mama face mai mult decât tatăl, că mama contează mai mult decât tatăl.

Părerea mea - și nu cred să mă înșel - este că un copil este făcut din ambii părinți și li se naște ambilor părinți. Mama trăiește magia nașterii într-un fel, că acel prunc iese din ea, tatăl trăiește asta în alt mod, că vede apărând pe lume un suflet viu care cumva face parte din el, cumva este rupt din el. Așadar, zic eu, o ruptură există în ambele cazuri, una este vizibilă și cealaltă subînțeleasă.

Toate astea, împreună, punând la un loc tot, chiar și aerul din jurul procesului sau în special asta, constituie ideea de naștere a unui copil, la care mă refeream. Tot așa, creșterea unui copil, nu ca gesturi concrete, ci tot ce se brodează subtil în jurul unui proces.

Vorbesc în s.f.-uri ? Dă-mi voie să dau un exemplu : când mângâi pe obraz femeia de care ești îndrăgostit, gestul este însoțit de-o trăire, de-o respirație, de-un „aer”, de-un iz! Nu doar gestul gol transmite iubirea ta, cum ar zice oamenii de știință că, fiind perceput ca plăcut la nivel de tegument, elimină endorfine la nivel de creier, cât ceea ce se simte în jur.

În ce privește mamele și relația lor cu proprii copii, cred c-ar fi o imprudență să vorbim la modul general. Fiecare persoană este unică. S-ar putea ca o femeie să se dedice și să se neglijeze pe sine, alta să se dedice fără să se neglijeze, alta să se dedice, să se neglijeze, din motive corecte, alta să se dedice și să se neglijeze din motive incorecte șamd. Aș putea face n combinații. Trebuie văzut dacă ceea ce face un om este corect sau nu, prin ceea ce este omul și ceea ce face chiar el.

Întrebare: Iar voi spuneți că "soluția" este a-ți deconstrui personalitatea? A te debarasa de ea și de eu-ri? Eu nu sunt sigur că sub personalitate mai există vreun înveliș al conștiinței, un sine, care să fie și cel mai dulce și cel mai trainic dintre ele, pe deasupra.

Ars_amandi: Din nou, modul de gândire e foarte extremist. Să spunem că muncești pentru a-ți deconstrui personalitatea, pentru a o demonta. Poate să fie drumul cel bun, poate să nu fie. Dar munca de a-ți demonta eu-rile, chiar dac-ar fi greșită în sine, atâta timp cât se face și se face la modul corect - cu seriozitate, cu un scop mental corect, adică acela de a deveni un om mai bun, mai normal, mai corect, mai integru etc - nu poate să aibă o finalitate rea.

Finalitatea nu se identifică nici cu scopul propus mental, nici cu actul executat, nici cu altceva. Rezultatul obținut în urma unui demers este o sumă de „plăți” pentru modul în care te-ai poziționat față de ceea ce-ai avut de făcut, modul în care ai făcut, impactul pe care l-a avut ceea ce ai făcut asupra ta și asupra altora și, nu în ultimul rând, ceea ce gândești la final despre ceea ce ai făcut.

Cei care au lucrat măcar o dată cu un om, cu sine sau cu altcineva, pot confirma asta, că rezultatul întotdeauna te ia pe nepregătite și că întotdeauna e mai potrivit pentru tine decât te-ai fi gândit tu.

Nu știu dac-ați observat reacția copiilor atunci când văd un alt copil că face ceva interzis. Spre exemplu bagă degetul într-o priză. Și nu se curentează. Trăiesc un șoc maxim. Cumva ei au senzația că cineva stă-n priza aia, gata să prindă și să curenteze copiii care bagă degetul. Nu e așa. Sunt n posibilități când bagi degetul într-o priză : să te curentezi, să nu te curentezi deloc, să te curentezi foarte puțin, să explodeze, să facă flamă, să cârâie etc etc. Chiar și când pare că e la modul „tac-pac”, gen „ia uite, bă, o

singură dată a traversat pe roșu și-atunci a dat mașina peste el”, dacă stăm să ne gândim bine, o să observăm că și-n acel caz au fost multe alte posibilități. Numai că-n fiecare situație iese la suprafață varianta cea mai potrivită și de fiecare dată sunt motive serioase pentru care se întâmplă așa și nu invers.

Întrebare: O chestie pe care n-am priceput-o este procesul prin care s-a decis că o propoziție de genul "sunt mulți homosexuali în ziua de azi fiindcă există un aflax al celor care au trăit în perioada de glorie a Imperiului Roman" (citez din memorie) este un adevăr și nu o interpretare personală.

Altfel spus, mă interesează cum s-a ajuns la convingerea că ceva este adevărat, nu care este acel "adevăr" în particular.

Turmalină neagră: Cei care au acces la lumea suprasensibilă "văd" astfel de lucruri, care pentru ochiul obișnuit, ar putea să pară previziuni sucite. Afirmația mea se bazează pe investigații și observații specifice jocului realității și a numărului de ani care au trecut de la prăbușirea imperiului roman. Cum face un jucător să "vadă", tocmai despre asta discutăm aici, dar să nu crezi că e ceva simplu, care se face de azi pe mâine. Dacă vrei să-ți demonstrez că afirmația mea e corectă, tot ce pot să fac e să-ți dau niște metode prin care poți avea acces la lumea suprasensibilă. Chiar asta fac aici și vor veni și metodele, însă cheia de bază, în toată treaba asta, este răbdarea.

Poate că ție ți s-a părut ciudată afirmația, însă pentru cineva care a văzut cum se succed anotimpurile, e clar că iarna vine după vară. Cineva care nu a cunoscut succesiunea anotimpurilor, n-ar crede, când îi spui pe 15 august, pe o căldură sufocantă, că în 6 - 7 săptămâni, poate să ningă, o să te întrebe de unde vii cu previziunile alea și "de unde știi tu că e așa".

Ai răbdare, să se lămurească forumiștii ce e cu lumea suprasensibilă. Unii încă insistă că vine de la dracu și că trebuie să fim exorcizați.

TEHNICI DE ACCES LA LUMEA SUPRASENSIBILĂ

PRIMUL SET DE TEHNICI

Bun, să zicem că lumea s-a mai calmat puțin. De aceea, cred că este cazul să vă vorbesc acum despre prima metodă de meditație. Fiind prima prezentată aici, e nevoie de câteva informații pentru a înțelege cum funcționează.

Lumea suprasensibilă începe chiar de acolo de unde simțurile noastre nu mai pot percepe, însă de la lumea sensibilă, la cea suprasensibilă, există o zonă de trecere, o zonă tampon sau o poartă. A se nota faptul că la această zonă intermediară nu se poate ajunge forțând simțurile. Dacă vom abuza de un anumit simț, nu vom ajunge, prin obținerea de “mai multă informație” provenită de la acel simț, dincolo de el însuși. Este un aspect important, referitor la tehnica de abordare, în general.

Metoda de astăzi, folosește simțul vizual ca punct de plecare, însă acționează direct în zona tampon, zona porții, aflată între lumea sensibilă și cea suprasensibilă. Scopul, când folosim această metodă, este acela de a deprinde abilitatea de a trece din sensibil în suprasensibil, mai întâi observând această zonă, apoi, după ce ne familiarizăm cu ea, să ne folosim de aceasta, pentru a ieși din zona sensibilă.

În mod normal, noi comunicăm cu mediul ambiant prin intermediul simțurilor. Asta înseamnă că informația din mediul ambiant, intră în contact cu anumiți receptori fizici, apoi este purtată către interiorul nostru, pentru a fi prelucrată, însă noi, pe tot parcursul acestui proces, ne aflăm în interior. Ceea ce se desfășoară în exteriorul nostru ne rămâne, astfel, cunoscut parțial și având o valoare de cunoaștere relativă.

Atunci când vorbim despre accesul la lumea suprasensibilă, ne referim la faptul că “ceva” din noi înșine, poate “ieși” în afara noastră (în afara corpului fizic), pentru a “percepe” lucruri și fenomene din afara acestuia. Acel “ceva” care poate “ieși” înseamnă mai multe lucruri, dar pentru moment, ne vom

limita la a folosi simțul văzului, ca punct de plecare, pentru a “ieși” din interiorul corpului fizic și a lua contactul cu mediul ambiant, într-un mod diferit de cel obișnuit, în care sunt folosite simțurile.

Pentru asta, va trebui să facem un antrenament pe o anumită perioadă de timp, iar despre acest antrenament vom vorbi în cele ce urmează. Rețineți, vă rog, că antrenamentul în cauză nu este identic cu scopul propus – antrenamentul este antrenament, nu înseamnă că este tot una cu accesul la lumea suprasensibilă. Cu ajutorul lui vă puteți face o idee despre cum trebuie să abordați problematica accesului la ceva care se află dincolo de simțuri, atâta tot.

Știți cu toții că dacă priviți flacăra unei lumânări, timp de câteva minute, pentru ca apoi să rămâneți cu ochii închiși, flacăra va persista, ca imagine pe retină, pentru o perioadă de timp – practic, negativul imaginii flăcării – și nu imaginea în sine - va persista o perioadă de timp, dar tot sub formă de imagine, după care se va stinge, încetul cu încetul. Același lucru, se poate face, în stadii ușor mai avansate, cu corpuri mai puțin luminoase. Astfel, puteți privi negativul anumitor obiecte, obținând, după o anumită perioadă de timp, abilitatea de a percepe în același timp atât imaginea reală a obiectelor, cât și negativul lor. Acesta este primul tip de antrenament.

După o anumită perioadă de timp, când veți dobândi abilitatea de a vedea atât imaginea obișnuită a obiectelor, cât și negativul acestora, va trebui să faceți același lucru, cu celelalte simțuri. Orice fel de informație provenită prin simțuri, va putea fi abordată, în acest stadiu, atât în formă obișnuită, cât și în forma ei inversă, completând, într-un anumit timp, baza de date personală cu imagini, impresii, etc, provenite de la simțuri, și cu negativul/inversa acestora.

Când antrenamentul va deveni ceva obișnuit, respectiv, veți învăța să percepeți atât obiectele din exterior cât și fenomenele din interiorul vostru, constant și instant, în două variante, cea obișnuită și cea inversă, veți putea trece la pasul final, respectiv să vă priviți pe voi înșivă și inversa voastră. Această inversă a voastră (ca inversă a ceea ce reprezentați aici, ca ființă umană), nu este altceva decât identitatea voastră (eul vostru) din planul astral.

*

Turmalină_neagră: V-am prezentat, cu ceva timp în urmă, o metodă de trecere din zona sensibilă în suprasensibil. Metoda în sine, deși foarte eficientă, este inofensivă, în sensul că va da rezultate doar dacă sunteți deja capabili să asimilați și să integrați corect rezultatele unei interacțiuni de acest gen.

Deci, pentru neinițiat, această metoda este cumva inutilă, eu am prezentat-o doar pentru a ilustra faptul că există tehnici și exerciții concrete de a pătrunde în lumea suprasensibilă. Voi mai prezenta, pe parcurs, alte câteva metode, toate încadrându-se la categoria metodelor inofensive. Aici nu putem discuta despre tehnici sau metode speciale, fiindcă acestea, puse în practica sub îndrumare

necorespunzătoare, ori din teribilism, pot fi periculoase, cu consecințe dintre cele mai grave. Metode eficiente pentru a accesa lumea suprasensibilă sunt prezentate în cadrul grupului, fiindcă pentru jucători, lumea suprasensibilă este cel puțin la fel de concretă ca și lumea sensibilă. Jucătorul se mișcă și acționează în suprasensibil la fel cum omul obișnuit acționează în lumea sensibilă.

Eu am spus, încă de la începutul discuției, faptul că accesul la lumea suprasensibilă nu este pentru toți. Probabil că am fost interpretat greșit, n-am spus-o în ideea de a minimiza anumite ființe umane, am spus-o într-un context asemănător cu acela în care spui despre o persoană fără pregătire corespunzătoare, că nu va reuși să cânte, din prima, o piesă la pian. Cu antrenament corespunzător, unii oameni vor reuși să cânte o piesă, alții trei sau zece, în timp ce alții vor putea cânta orice piesă își doresc. Cam la fel stau lucrurile și cu capacitatea individului de a avea acces la lumea suprasensibilă.

Oamenii din grupul nostru au înzestrări și înclinații deosebite în această direcție, deși ca pregătire interioară propriu-zisă, sunt diferențe care variază de la un individ la altul. Unii dintre ei sunt în grupul nostru de 6 sau 7 ani, dar nu practică vreo metodă de meditație. Alții, dimpotrivă, sunt inițiați și practică anumite tehnici de meditație, în timp ce alte persoane, deși venite recent în grup, au din start acces la o serie de informații cu totul deosebite. Vă prezint acest mod de lucru, tocmai în ideea de a înțelege că nu putem forța lucrurile. Fiecare are ritmul lui, iar unii nu-l au deloc și va trebui să ținem cont de asta.

S-a vorbit aici, foarte mult, despre draci, demoni și experiențe neplăcute. Aceste experiențe, în măsura în care ele nu sunt rezultatul unei imaginații debordante, le putem considera reale și nu simple invenții, intră la categoria întâmplărilor nedorite, care apar fie în urma unei metode de abordare greșită, fie în urma unor efecte karmice ascunse, care își au originea în practici și inițieri din trecutul ființei respective, sau care, dimpotrivă, pot fi considerate un fel de “pedepse” care trebuie privite și ele în contextul unui sau al mai multor efecte karmice succesive. Cu alte cuvinte, descrierea unor experiențe neplăcute, apărute în urma încercării de a accesa lumea suprasensibilă, dar repet, în situația în care aceste descrieri nu sunt fabulațiile unor indivizi care nu pot distinge între imaginație și real, se referă la gradul de dezvoltare interioară al individului sau cel mult la karma lui, nicidecum la lumea suprasensibilă în sine sau la conținutul acesteia. A spune despre lumea suprasensibilă că este de evitat, iarăși, ține de capacitatea individului de a pricepe și de a integra corect informațiile provenite de la contactul cu această lume.

Lumea suprasensibilă este bine păzită, tocmai pentru că accesată printr-un accident, poate tulbura foarte tare persoana în cauză. Pregătirea pentru lumea suprasensibilă, de fapt, se face aici, în lumea sensibilă și palpabilă, prin diverse tehnici, prin educație și prin etică. Printre altele, atunci când pornim pe o cale spirituală, încrederea în ghid este indispensabilă. Dincolo, în lumea suprasensibilă, încrederea în ghid, reprezintă ceea ce înseamnă aici, în lumea concretă, gândirea logică și capacitatea de analiză.

Pe finalul postului, aș vrea să mai spun un lucru: metodele de meditație, atât cele pe care le prezint acum, cât și altele, despre care am scris în trecut, nu îmi aparțin. De fapt, am mai spus asta la momentul

respectiv, numai că oamenii au, de regulă, o dorință arzătoare sau pretenția să primească totdeauna cele mai noi metode de meditație, în ideea formată de progresul tehnologic actual, în care ceea ce e mai nou, cel puțin în teorie, este și mai performant. Unele dintre metodele de meditație prezentate de mine “îmi aparțin”, altele (majoritatea), sunt metode vechi și deci, cunoscute. Să vă mirați că găsiți aceeași descriere a unei anumite metode de meditație în altă parte, este similar cu a te mira de faptul că tabloul elementelor chimice a fost inventat de Mendeleev și nu de profesorul tău de chimie. Iar dacă, despre tabloul lui Mendeleev, putem spune că este “al lui Mendeleev”, nu la fel putem vorbi despre tehnicile de meditație, care pot fi asociate, numai în condiții deosebite, cu anumite persoane.

Întrebare: S-ar putea să fi înțeles eu mesajul lui turmalină greșit. Am presupus că el se referă la a vedea atât ce vedem în mod obișnuit cât și negativul tot timpul și fără efort conștient (ca urmare a exersării) nu doar atunci când privim lumânarea. Cer lămuriri. Mulțumesc anticipat.

Opo: Ținând cont că clipim, și că creierul recepționează mai multă informație decât mintea conștientă poate procesa, bănuie că acel negativ este perceput la intervale regulate la modul real / neimaginativ, exercițiul nefăcând altceva decât să întărească legătura conștientă. La fel și în cazul sentimentelor, emoțiilor, acu le ai apoi nu le ai, creierul primește informații cu privire la ce simți. Problema este cu mintea care e axată pe imaginație/reverie ignorând realitatea imediată. Exercițiul (IMHO) nu face decât să ne ancoreze în prezent și realitatea imediată.

Întrebare: Am presupus corect? Turmalină susține că treaba asta este posibilă?

Ars_amandi: Ideea e că, da, după un timp vei putea avea despre un obiect mai multe imagini decât ai de obicei. Acest mod de-a lucra duce la o obișnuință a percepției cu mai mult decât ceea ce se vede în mod normal. Oricum, percepția noastră e foarte abstracționistă, că să zic așa, ignoră o mulțime de chestii pe care consideră de la sine putere că nu e nevoie să le știm. În general ochii nu prea te întreabă ce să-ți arate și ce nu. Obișnuindu-i să vadă cât mai multe despre ceva, de obicei limitat, te obișnuiești cumva cu ideea că se pot vedea mai multe.

*

Turmalină_neagră: S-a scris mult și nu-i rău deloc. Pentru că sunt foarte ocupat, reușesc să citesc ce scrieți, de regulă, seara, târziu, ori dimineața, devreme. Vă spun toate astea că să înțelegeți că nu vă trântesc o tehnică, și-apoi dispar cinci zile, lăsându-vă să ghiciți cam ce dracu am vrut să spun cu tehnica respectivă.

De citit, să știți că citesc tot ce scrieți. O să răspund acum la câteva întrebări care am văzut că sunt pe felie, cu mențiunea că dacă am uitat pe cineva, nu e din cauză că îl ignor, ci pentru că se scrie foarte mult și nu pot să rețin toate întrebările.

S-o luăm pe rând:

1. Acum 7 ani am scris despre atenția cu dublă direcție, a cărei practică, duce, în timp, la conștiința de sine. Aș fi vrut să scriu încă de atunci despre accesul la lumea suprasensibilă, numai că la vremea respectivă nu puteam să o fac, până când lumea sensibilă nu era cucerită complet. Ce înțeleg prin a cuceri complet lumea sensibilă? Evident, nu înseamnă să cucerești toate domeniile din lumea sensibilă, unul câte unul, ci înseamnă să dobândești miezul lumii sensibile – iar acest miez al lumii sensibile, al lumii concrete, al lumii bazate pe simțuri ș.a.m.d, nu este altceva decât propriul sine. Miezul-miez al lumii sensibile este sinele – toate celelalte direcții din lumea concretă, nu fac altceva decât să contribuie la personalitatea individului, care este și ea parte palidă din sinele cu S mare. Când accesul la sinele cu S mare este obținut, evoluția în plan fizic a individului se încheie.

Concluzie: lumea sensibilă, măsurabilă, fizică, ori cum vreți să-i spuneți, are ca scop final accesul la propriul sine. Accesul la acest sine se poate obține în mai multe feluri: cu ajutorul atenției cu dublă direcție, prin metode de meditație, prin rugăciune, ori prin deducții logice care demontează mecanisme ce blochează accesul la propriul sine.

La noi în grup se află oameni care vin din tot felul de direcții, unii se roagă, alții meditează, alții practică atenția cu dublă direcție, alții sapă către propriul sine, folosind gândirea, pentru a demonta mecanismele de blocaj al accesului la el. Toți suntem prieteni, fiecare are drumul lui și înclinațiile lui, orice fel de discuție pe tema “calea mea e bună, calea ta e proastă”, sunt puerile și ar trebui, că oameni inteligenți, să ne situăm deasupra acestui mod de abordare.

2. Ce este lumea asta suprasensibilă? Păi hai să vedem – am zis la punctul 1 că miza cea mare a lumii fizice, palpabile, măsurabile, sensibile, este propriul sine. Cel care își descoperă propriul sine, mai descoperă, printre altele, că acesta moare și el, odată ce moartea fizică se produce. Sinele omului, cumva, este un fenomen din lumea fizică, e inclus în lumea fizică și e un produs al lumii fizice – moartea îl distruge. Vă rog să fiți atenți, aici nu mă refer la sinele-personalitate, ci la sinele cu S mare – prezență pură, tot ce obțineți prin atenția cu dublă direcție, prin meditații, prin rugăciune, dispare înghițit de moarte. Pentru omul treaz, respectiv, pentru cel care are acces la propriul sine, acest fapt este cât se poate de evident – el știe că ceea ce a dobândit va fi distrus la moarte. Din acest motiv, cei care s-au trezit, uneori, preferă să “mănânce când le e foame și să doarmă când le e somn”, știind că propriul lor sine, propria lor trezire, va fi distrusă la momentul producerii morții.

Toate bune și frumoase, însă ce este, de fapt, moartea, și mai presus de asta, UNDE anume se produce. Oare se produce doar în plan fizic, prin încetarea proceselor care mențin ființa în viață, ori moartea, în ansamblul ei, are manifestări și în alte zone decât zona fizică? Vreau doar să vă gândiți la asta, nu vreau să dați un răspuns și nici nu cred că putem discuta despre asta, momentan. Eu doar vreau să vă puneți problema că moartea s-ar putea să nu fie doar un proces care se produce la nivel fizic.

În clipa în care luăm în calcul faptul că moartea înseamnă și “altceva”, în altă parte decât în plan fizic, vorbim despre lumea suprasensibilă. Ceea ce vin eu să discut aici e despre cum putem identifica această lume suprasensibilă, în care moartea joacă doar un rol mic, e doar o piesă dintr-un mecanism mai mare.

Lumea suprasensibilă înseamnă mult mai mult decât moarte. Prin cunoașterea lumii suprasensibile veți obține și informații prețioase despre lumea de aici, pe care nu vi le puteți explica folosind ustensilele de aici. Dincolo de un anumit nivel, granița dintre suprasensibil și sensibil se subțiază, dar nu în ideea de abordare patologică, ci în ideea de a integrarea într-un tot a informațiilor despre lumea de aici și a celor din lumea “de dincolo”.

3. Ceea ce v-am prezentat a fost o tehnică, una dintre ele. Tehnica în sine NU este totuna cu lumea suprasensibilă, e doar un antrenament de încordat niște mușchi. Vă rog, nu mai bateți câmpii în legătură cu tehnicile respective, ele sunt tehnici. Punct. Se execută niște antrenamente pe diferite simțuri, astfel încât să diversificăm modul de percepție. Păi voi cam cum ați fi vrut să abordăm lumea suprasensibilă, altfel decât pornind de la niște antrenamente făcute în lumea fizică?

Acum o să fiu puțin nesuferit și-o să repet: tehnica prezentată de curând NU este totuna cu lumea suprasensibilă – luați ce v-am dar doar ca pe un set de metode de abordare.

Legat de discuțiile pe baza tehnicii, eu v-aș ruga și acum și pe viitor, să-mi adresați întrebări direct, nu să faceți presupuneri.

Astfel:

- antrenamentul cu lumânarea se face doar în ideea de a putea vedea mai ușor negativul imaginilor. Sigur că puteți folosi și alte lucruri, nu neapărat o lumânare – de exemplu, un punct negru pe o coală albă de hârtie, o bilă de ping-pong (dar nu privind pe partea unde scrie “made în China”), o yantra, sau chiar și un punct de sudură, când te ia flama, apoi închizi ochii și rămâne flash-ul luminos pe retină. Este UN ANTRENAMENT. De ce facem antrenamentul ăsta? Am spus când am descris tehnica: pentru a putea face același lucru cu corpuri mai puțin luminoase. Fără acest antrenament, orice fel de discuție legată de aură sau de curenți subtil colorați (care țin de lumea suprasensibilă) va fi inutilă și cretină. Evident, puteți întreba ce legătură este între negativul imaginilor, aura corpului și curenți subtili colorați, iar eu pur și simplu n-o să vă răspund, fiindcă uite-așa stau lucrurile, nu se poate da totul mură în gură.

- am fost întrebat cum e treaba cu inversa sunetului (negativul sunetului). Depinde. La nivel auditiv, și pe o bună zonă aflată între lumea sensibilă și cea suprasensibilă, negativul unui sunet este sunetul dat pe reverse. Nu întâmplător, aștia, prin filmele horror, prezintă draci, demoni sau morți care vorbesc “pe invers”. După ce mori, o bună parte din timp, până să-ți iei catrafusele de aici, “auzi” totul pe invers. De aceea, încă din timpul vieții, un antrenament legat de auzirea și vorbirea “pe invers”, sunt foarte folositoare. Se pot pune în practică o serie de tehnici, care se fac/se vor face în cadrul grupului. La ce folosește bazaconia asta cu abilitatea de a auzi pe invers? La citirea corectă a gândurilor și sentimentelor persoanelor importante, a ființelor dragi rămase în viață, după ce ai murit. Nu vă căcați pe voi aiurea și nu vă mai cramponați de ceea ce nu vă iese vouă la microscop. N-o să iasă niciodată la microscop ce vă spun aici, iar dacă nu vă place ce auziți, dați pur și simplu ignore. Clasați tot ce citiți aici la capitoul povești cu zâne și uitați-vă la un porn sau la un film cu mafioți.

Ca o mică paranteză, e bine de notat faptul că în anumite situații, dacă vreți să-i transmiteți ceva unui proaspăt decedat (folosesc intenționat expresia asta scârboasă), și vreți să vă audă, spuneți-i pe invers. De asemenea, dacă vreți să-i citiți vreun pasaj din Biblie sau din mai știu eu ce scriptură în care credea respectivul cât timp era în viață, citiți-i INVERS. Succes!

În plan subtil, ori mai subtil, fiindcă sunt diferite grade și cu subtilul ăsta, inversa sunetului este sunetul specific de mantra, tot așa cum inversa imaginilor este yantra. Liniștea, în acest context, este numai fondul pe care se conturează sunetul și ca zonă geografică, se poziționează între sunetul din lumea fizică și mantra. Pe concret, liniștea se află la centru, între astea două.

Pe final: s-a presupus, în mod eronat, la un moment dat, într-un post, că aș avea ceva cu ortodocșii. Fals, ortodoxia este o cale minunată, evident, nu este unică. Am glumit într-un anumit context pe seama ortodocșilor, așa cum o voi face și cu alți adepți ai altor religii. De altfel, eu fac glume destul de des și pe seama căii noastre, care, nu-i așa, este cea mai tare.

Întrebare: Da, mie ori nu mi s-a răspuns, ori am omis eu răspunsul.

Mă refer la mesajul ăsta: Am presupus că el se referă la a vedea atât ce vedem în mod obișnuit cât și negativul tot timpul și fără efort conștient (că urmare a exersării) nu doar atunci când privim lumânarea.

Am presupus corect? Turmalină susține că treaba asta este posibilă?

Am primit mai multe răspunsuri la el, dar prefer unul clar și direct de genul "da, este posibilă treaba asta" sau "nu, nu este posibilă treaba asta; m-am referit la altceva".

De asemenea mă interesează dacă are vreo relevanță (inclusiv în ce mod influențează) ordinea în care se ating scopurile finale ale celor 2 lumi (sensibilă și suprasensibilă), presupunând că și cea suprasensibilă are un scop final (de cea sensibilă s-a scris că are).

Turmalină_neagră: Întrebarea ta am sărit-o din cauza avalanșei de postări, îmi cer scuze, răspund acum.

Categoric, nu. Nu e necesar să vezi tot timpul negativul imaginilor, acesta este un antrenament făcut conștient și voluntar, așa cum spuneam mai sus, doar exersăm niște muschi.

O discuție interesantă este legată de ceea ce vom obține în urma acestui gen de practică. Practicând, în timp, vom învăța să percepem un alt tip de lumină. Această lumină ține de vechea vedere, cea de dinaintea apariției organelor de vedere. Vechile religii orientale vorbesc despre trezirea celui de-al treilea ochi, poziționat undeva la două degete deasupra sprâncenelor, chiar între acestea.

Mult timp, în trecut, omul "a văzut", folosindu-se de acest "ochi", dar la stadiul la care ne aflăm acum, putem prelua lumina din exterior, provenită de la Soare, fără ca aceasta să ne dăuneze în vreun fel. În trecut, însă, nu era așa, și de aceea, "al treilea ochi" se comporta ca un far, ca o lanternă. În loc să cadă lumina pe obiecte și noi să preluăm prin ochi ceea ce se reflectă de pe obiecte, când folosim cel de-al treilea ochi, luminăm ceea ce dorim să vedem. Vă rog să faceți abstracție de eventualele greșeli de scriere sau de precizia tehnică cu care am descris procesul de mai sus - încerc doar să vă schițez diferența dintre cum vede omul acum și cum era vederea în trecut, în perioada în care Pământul se afla la stadiul Vechiului Soare.

De fapt, nu există clarvedere. Clarvederea este totuna cu modul în care vedeau oamenii înainte ca ochii să existe ca organe de simț. Acest tip de vedere este scos din uz odată cu dispariția Atlantidei, dar rămâne în conștiința oamenilor și este prezent în religiile orientale vechi.

Întrebare: Cât din lumea suprasensibilă este yoga?

O definiție a lumii suprasensibile cine o poate da?

Turmalină_neagră: Yoga este o știință care acționează, în mare parte, în suprasensibil.

Am dat eu definiția, a scris și ars_amandi despre ce este lumea suprasensibilă. Pe scurt, este lumea care există dincolo de ceea ce pot percepe simțurile noastre, cu precizarea că "dincolo" e doar o expresie care nu se referă la o anumită locație.

AL DOILEA SET DE TEHNICI

Vom discuta, acum, despre pregătirile necesare, înainte de a intra conștient în contact cu lumea suprasensibilă. Spun “a intra conștient”, și nu “a intra”, pur și simplu, fiindcă noi facem deja asta, în fiecare noapte; numai că nu o facem conștient.

Așa cum am mai spus, omul este deja o ființă suprasensibilă. Locuința noastră nu se afla doar aici. În cele opt ore, cât dormim, trăim suficient în lumea suprasensibilă, astfel încât dimineața, la revenire, să fim odihniți și cu forțele refăcute.

Trebuie observat faptul că omul nu poate locui în totalitate aici. Este necesar ca ființa lui să reintre noapte de noapte în lumea suprasensibilă, pentru a se reface, iar dacă încercăm să fentăm acest sistem natural, organismul se tulbură.

Există tehnici de amânare a somnului. În India, se făcea confuzie între durata somnului individului și gradul lui de evoluție spirituală. Se presupunea că sfinții trebuie să doarmă puțin, considerându-se că aceștia își refăceau forțele prin meditație, intrând conștient în lumea suprasensibilă. Astfel, au apărut tot felul de tehnici, unele dintre ele chiar periculoase, de a rămâne treaz o perioadă cât mai lungă de timp. Există, de exemplu, tehnici de respirație (pranayama), cu ajutorul cărora poți înlocui, o perioadă, somnul de noapte. Prelungit la infinit, acest gen de practică, poate duce la lucruri grave, ca de exemplu comotii cerebrale. Iată de ce, înainte de a avea acces la lumea suprasensibilă, este necesar să cunoaștem mai multe lucruri și să înțelegem mai bine cum trebuie să ne pregătim.

De altfel, accesul la lumea suprasensibilă trebuie să apară natural, nu forțat. Noi nu încercăm să accesăm această lume – repet, asta se întâmplă deja în fiecare noapte, numai că noi suntem cumva ascunși după o perdea, în timp ce trecem prin aceste procese.

Vă rog să rețineți următorul lucru: nu încercați să fiți conștienți în timpul somnului, așa cum o faceți ziua. Aceasta e una dintre greșelile de bază, pe care le fac cei care vor să aibă acces la lumea suprasensibilă. Ei încearcă să aducă, în timpul nopții, conștiența din timpul zilei, însă acest lucru nu e posibil decât parțial, fiindcă somnul nu înseamnă altceva decât adormirea conștienței obișnuite.

E posibil ca prin voință puternică și prin anumite tehnici să fiți conștienți în timpul somnului cu vise și chiar în timpul somnului fără vise, însă aceasta trebuie luat doar ca un antrenament. Tehnic vorbind, o parte a creierului rămâne activă pe toată perioada în care sunteți conștienți în timpul somnului, iar rezultatele obținute în urma acestui gen de practică sunt destul de folositoare. De ce? Fiindcă vă veți convinge de faptul că ceea ce numim a fi conștientă, aici, nu se potrivește deloc cu conștiența de dincolo, tot așa cum voința de aici are cu totul altă natură dincolo. Chiar și corpul fizic este altceva decât este aici.

Ca regulă generală și dacă nu vreți să vă stricați somnul, vă rog să lăsați corpul și mintea să doarmă normal.

Tehnicile pentru somn conștient pot fi folositoare doar pentru a înțelege ce vă spuneam mai sus. Aceste tehnici funcționează pe baza alarmei ceasului intern sau pe asocieri făcute conștient.

Iată aici trei tehnici pentru trezirea în vis, deși repet, NU așa se pătrunde în lumea suprasensibilă – luați asta doar ca pe un antrenament:

1. Înainte de culcare, timp de 6 luni sau un an, vă impuneți să visați un anumit lucru. Nu schimbați tema, impuneți-vă să visați același vis, astfel încât când visați, într-un final, ceea ce v-ați propus, să vă dați seama că e vis. În clipa în care vă dați seama că e vis, primă data vă veți trezi, după care, în timp, veți rămâne conștienți în timp ce visați.

2. Înainte de culcare, concentrați-vă în centrul 6, ajna chakra, situat între sprâncene și nu coborâți “privirea” de acolo. În mod natural, în timpul somnului, conștiința se coboară în inimă, pentru a se odihni. Rămâneți concentrați în ajna chakra și căutați, pe cât posibil, în mod conștient și voluntar, să nu lăsați ochii să se miște în toate direcțiile. Adormiți așa și veți avea un somn conștient, pe o anumită perioadă de timp.

3. În fiecare zi, de câte ori vă amintiți, priviți-vă palmele și fiți conștienți că acelea sunt palmele voastre. Spuneți-vă de fiecare dată că vreți să vă vedeți mâinile în timp ce visați. După o anumită perioadă, veți face asta în vis și vă veți aminti că visați. Printr-o decizie fermă, rămâneți conștienți în vis și nu vă treziți.

De ce v-am dat aceste tehnici? Ei bine, deși la început vă veți trezi instantaneu din somn, la un moment dat, trezirea se va face progresiv și vă veți trezi doar la voință. În felul acesta, veți putea observa procesul de trecere din suprasensibil în sensibil. Acest lucru este foarte folositor, fiind mult mai ușor de obținut decât varianta inversă, respectiv să observați, atunci când adormiți, trecerea de la sensibil la suprasensibil. Nu e imposibil, doar că foarte puține persoane reușesc asta. Revenirea de la suprasensibil la sensibil este parte din același proces, așa că veți putea să vedeți cum se petrec lucrurile.

Trebuie să vă avertizez, totuși, de faptul că somnul conștient vă va pune față în față cu zone din voi care vă pot speria. Avem chiar aici pe forum trei sau patru persoane care s-au speriat de propriul lor subconștient și care după aia au început să bea zece litri de agheasmă pe zi și să vorbească mai mult despre draci și mai puțin despre Dumnezeu. Deși somnul conștient este o pregătire (un antrenament) pentru lumea suprasensibilă, trebuie să fiți avertizați de faptul că în acele momente, în care sunteți conștient în vis, veți trece prin tot felul de grozăvii, de la coșmaruri trăite conștient, la așa-zise posedări, imposibilitatea de a vă deplasa ori mobilitate exagerată, treceri prin ziduri, zbor, ș.a.m.d.

Toate acestea se întâmplă oricum în timp ce dormiți, numai că nu sunteți conștienți de ele. Sfatul meu e să nu vă speriați, iar dacă sunteți o persoană credincioasă, spuneți în timp ce vi se întâmplă lucruri de genul ăsta, rugăciunea Tatăl Nostru sau crezul creștin.

Cei care sunt mai sceptici de felul lor sau atei convinși, e posibil ca în loc de drăcușori și posedări să viseze cuburi și sfere, fractali sau pericole obișnuite, gen cădere în gol, prăbușiri cu mașina în prăpastie, animale sălbatice etc. Evident, nu e obligatoriu să visați urât. Puteți visa lucruri frumoase - important e să fiți totdeauna conștienți, la revenire, că visul e vis și realitatea e realitate. Altfel, veniți să povestiti pe aici că v-au răpit extraterestrii, că v-au lovit mingi de foc, că ați vorbit cu Sfântul Petru sau cu Hristos ș.a.m.d.

De altfel, trebuie să ne păstrăm o minte cât mai lucidă, atunci când vrem să accesăm lumea suprasensibilă, altel, toate aceste demersuri nu vor fi altceva decât o autopăcăleală. Avem nevoie de o minte lucidă, de o voință puternică și de o minte științifică. Am văzut că pe aici, pe forum, au fost chiar persoane inteligente, cu o minte foarte bine structurată și cu pregătire tehnică, dar care au preferat să confunde ceea ce prezint eu aici, cu aberațiile indivizilor care confundă lumea reală cu lumea imaginară.

Veți vedea, pe parcurs, că abordăm problema lumii suprasensibile într-un mod cât se poate de concret. Credeți-mă, se poate, numai să aveți mintea deschisă și să n-o dați nici în posedări, dar nici să fiți proprii prizonieri ai unei gândiri materialist-exagerate.

Data viitoare vom continua discuția despre pregătire, fiindcă mai sunt niște lucruri de spus pe tema asta.

*

Turmalină neagră: S-a pus în discuție utilitatea cunoașterii lumii suprasensibile. S-a mai sugerat, de altfel, că ar fi o idee bună să ne ocupăm întâi de lumea sensibilă și după ce o vom cunoaște suficient, să ne ocupăm de așa-numita lume suprasensibilă, numai că fenomene din lumea sensibilă se intersectează cu altele din lumea suprasensibilă, astfel încât cunoașterea uneia nu este posibilă fără cunoașterea celeilalte, decât până la un anumit punct. Așa cum am mai spus, cunoașterea lumii sensibile are ca punct central starea de prezență, accesul la propriul sine sau trezirea (așa cum e denumită de către jucători).

Tot felul de învățături, mai noi sau mai vechi, ne spun că întreaga cunoaștere exterioară a lumii este aproape inutilă fără cunoașterea de sine.

Totuși, se pune următoarea întrebare: ce facem în momentul în care dobândim cunoașterea de sine, starea de prezență continuă sau trezirea? În acel moment, se observă două lucruri: primul este acela că

apare senzația că nu mai există nimic dincolo de prezența propriului sine, iar al doilea este acela că pentru prima dată, înțelegem, la modul profund, că sinele nostru este un fenomen al vieții exterioare, un fenomen al lumii sensibile, inclus în lumea sensibilă și deci supus legilor fizice și procesului morții. Cunoașterea de sine, în orice formă ar fi ea, fie că ne referim la forma inferioară, respectiv amintirea de sine sau că ne referim la forma superioară, respectiv prezență/pură existență (așa cum este denumită în yoga), este doar un produs al lumii sensibile și condiționat de lumea fizică. Buddha a insistat pe ideea de acces la Anatman (la non-sine) și nu la Atman (sine). Acesta trebuie considerat a fi un proces firesc, o creștere naturală, iar cantonarea la nivelul lui Atman (cantonarea la nivelul sinelui) trebuie văzut ca o stagnare la nivelul lumii sensibile.

Se întâmplă următorul lucru: accesul la propriul sine este rezultatul muncii personale și a grației divine, sau, în limbaj creștin, munca personală de îndreptare și lucrarea Duhului Sfânt – doar prin muncă și efort personal, nu se va ajunge la starea de prezență. Pe de altă parte, cunoașterea diferitelor discipline din lumea sensibilă (matematica, chimie, fizica, biologie), nu vor putea să ne ofere, ele singure, acces la propriul sine. Pentru asta este necesară o altfel de muncă, un efort și o orientare către tine însuși, dublată de un interes real pentru dobândirea stării de prezență. Însă, după cum se observă, numai pe anumiți oameni îi preocupă problema accesului la sine, numai anumiți oameni depun eforturi susținute pentru a dobândi cunoașterea de sine și numai anumiți oameni se și tin de practică. Cunoașterea lumii suprasensibile, în acest caz, ne va ajuta să înțelegem de ce unii oameni prețuiesc foarte tare cunoașterea de sine (prezența), alții înțeleg numai parțial necesitatea accesului la propriul sine, în timp ce alții consideră acest lucru inutil sau chiar dăunător.

Sigur că putem lua în discuție, ca explicație, moștenirea genetică, iar această abordare este corectă până la un punct, cu precizarea că explică numai partea fizică a problemei. Fără o cunoaștere a lumii suprasensibile, nu vom înțelege niciodată condiționarea umană în ansamblul ei, ci numai mici condiționări (condiționări parțiale, date de lumea fizică) la care omul este supus. Moștenirea genetică va explica numai partea fizică a problemei, dar nu ne va spune nimic despre rezonanța dintre partea fizică (explicată prin moștenire genetică, ADN etc) și sufletul celui care consideră de cuviință să se “lege”, în plan fizic, de un anumit istoric al unui anumit neam. Fără o astfel de cunoaștere, nu vom reuși să înțelegem prea multe lucruri despre alegerile pe care un om le face pe parcursul vieții și modul în care viața celui om se leagă cu istoricul neamului din care se trage, având drept rezultat, istoricul personal al individului.

Întrebare: Să presupunem că dorm de când mă știu fără să-mi amintesc ce visez, nu știu dacă visez sau nu, pentru că nu îmi amintesc nimic dimineața. Aceste tehnici sunt bune și pentru mine, schimbând situația?

Turmalină neagră: De cele mai multe ori, amintirea de sine pe timpul zilei are impact asupra amintirii de sine, pe timpul nopții. Una se leagă de cealaltă, dar nu este obligatoriu. Adică unii oameni pot fi conștienți ziua și să doarmă buștean noaptea, fără să-și amintească nimic din ceea ce visează.

Somnul conștient n-ar trebui luat întotdeauna ca un indicator al gradului de dezvoltare interioară a individului - de cele mai multe ori, însă, este un indicator folositor. Somnul conștient ține de mai mulți factori, dintre care, unul important, este amintirea de sine pe parcursul zilei. Altul, la fel de important, este interesul pentru așa ceva.

Întrebare: Cum afectează tehnicile prezentate odihna (dată de somn) de pe timpul nopții? Mă refer, dacă te "antrenezi", poți să te trezești mai obosit sau mai odihnit ca de obicei (când dormi obișnuit) ?

Turmalină_neagră: Tehnicile respective pot afecta odihna pe timpul nopții. Joaca cu somnul poate fi și periculoasă.

*

Turmalină_neagră: Vă vorbeam, în urmă cu ceva timp, despre eliberarea spirituală, așa cum apare în vechile religii orientale (hinduism, buddhism, jainism, sau yoga). Ea reprezintă reîntoarcerea la starea inițială a omului și este zugrăvită de expresii precum "revenirea la sursă", "contopire cu oceanul primordial al vieții", "topirea în Absolutul", "samadhi fără sămânță" ș.a.m.d.

Aș vrea să explic mai în amănunt de ce, după venirea lui Hristos, acest drum de "reîntoarcere la sursă" nu mai este necesar, și de ce am spus, la un moment dat, că după răstignire, evoluția spirituală a omului trebuie făcută prin devenire și nu prin revenire. Pentru aceasta, va trebui să înțelegem cum arată omul înainte și după nașterea lui Hristos.

Încă de la începuturi, ființele umane au fost influențate și modelate de entități suprasensibile, atât la nivelul corpului fizic (de către spiritele formei sau Elohimi), cât și la nivelul celorlalte corpuri subtile, de către Heruvimi, Serafimi, Îngeri dar și alte ființe din lumea suprasensibilă (ca de exemplu, Shiva, Krishna, Zeus).

Până la venirea lui Hristos, unele dintre aceste entități suprasensibile își terminaseră lucrul la omenire, altele își făcuseră treaba numai parțial. În zilele noastre, de exemplu, influența spiritelor formei asupra ființelor umane este foarte slabă. Singurul loc unde mai vedem o influență puternică a acestor spirite ale formei, sunt mările și oceanele, populate cu ființe care își pot modifica forma, culoarea sau textura, cu o foarte mare ușurință.

Influența directă a îngerilor asupra oamenilor se face mai puțin simțită (spre deloc), după venirea lui Hristos, tot așa cum influența Heruvimilor se face mai puțin simțită după venirea lui Moise (până la venirea lui Moise, entități spirituale din ierarhia Heruvimilor le dădeau oamenilor indicații directe – de obicei, în somn - tot așa cum în perioada de după Moise și până la Hristos, îngerii făceau același lucru).

În această perioadă, cea de dinainte de nașterea lui Hristos, unele ființe umane, aflate la un stadiu de dezvoltare ridicat, însă nu suficient de ridicat, încât să nu mai depindă de un corp fizic, făceau eforturi pentru a-și depăși condiția. Aceste ființe deosebite (ca de exemplu Mahavira, Zaratuștra, Marpa), reușesc să obțină un fel de eliberare de condiția umană, prin anumite metode. Înțelegem motivul pentru care acele ființe, aflate la un stadiu de dezvoltare spirituală avansată, își doreau cu disperare să se rupă complet de forma lor fizică, o formă care nu făcea altceva decât să-i țină pe loc. Tot ce își doreau acele ființe umane, rămase pe aici dintr-un fel de eroare (îi putem spune așa, fiind, totuși rezervați), era să se salte din plan fizic în planuri subtile, pentru a-și putea continua dezvoltarea firească. Pentru aceste ființe aflate într-un corp de om, existența în plan fizic, nedorită, de altfel, era un chin continuu. Așa se face că ele vor inventa tot felul de discipline și de tehnici (așa a apărut, de exemplu, Yoga), prin care omul se poate sălta către o lume a zeilor, către o lume suprasensibilă.

Totuși, vă rog să țineți cont de faptul că eu vorbesc aici despre lumea suprasensibilă, dar din cu totul altă perspectivă. Eu vorbesc despre accesul la lumea suprasensibilă făcută natural, ca o consecință directă a intrării în contact cu impulsul Hristic.

Recunoașterea lucrării lui Hristos în inima omului, trezirea (așa cum o numesc jucătorii), conduce către o abordare ulterioară, firească, a lumii suprasensibile, de data aceasta nu pentru a evada dintr-o existență echivalentă cu suferința, ci dintr-o dezvoltare naturală a lucrurilor.

Să revenim, însă, la ce spuneam mai devreme. Acele ființe speciale ale vechilor timpuri, ca de exemplu, Mahavira sau Zaratuștra (ultimul din această serie, fiind Buddha), îndemnau oamenii către revenirea la stadiul original, cel de dinaintea apariției omului în plan manifestat. Așa se face că Buddha, de exemplu, vorbește despre vid și nirvana, nu de Împărăția lui Dumnezeu. Oamenii au aderat la aceste idei și tehnici de anihilare a propriului sine, iar acest lucru este de înțeles, fiindcă până la venirea lui Hristos, omul era supus unui ciclu de reîntrupări (reîncarnări), aflat la cheremul ființelor din lumea suprasensibilă. Sinele omului, neajuns la maturitate, putea fi “ocupat” de ființe din suprasensibil, rareori fiind ocupat de ființe cu intenții bune (ca de exemplu, Krishna sau Shiva).

Marea lucrare a lui Hristos (exprimată de creștini prin termenul de mântuire), reprezintă maturizarea sinelui în om. Astfel, după venirea lui Hristos, omul nu se mai află la cheremul ființelor din lumea suprasensibilă și devine responsabil (adica ar trebui să devină) față de darul primit, respectiv sinele său. El trebuie să șlefuiască acest sine, până în clipa în care îl identifică pe Hristos și lucrarea acestuia în el însuși.

Ca o concluzie: vechile religii propovăduiesc eliberarea omului de existență, revenirea în starea primordială prin desprinderea de el însuși, ori, spus altfel, unirea/contopirea sinelui individual cu oceanul cosmic. Tehnic vorbind, acest lucru, pentru om, este similar cu anihilarea totală, iar când spun totală, mă refer la o distrugere atât a corpului fizic (prin moarte naturală), cât și distrugerea altor corpuri

subtile (în principiu, corp eteric și corp astral). Fără distrugerea acestora, procesul de naștere (și implicit, de moarte), se prelungește pe perioada nedeterminată. Ieșirea din roata nașterilor și a morților succesive, se poate obține numai prin distrugerea totală a corpurilor subtile, altfel, acestea vor lucra neconținut pentru o nouă naștere.

Noi putem înțelege, acum, de ce oamenii voiau în trecut anihilare totală – ei nu dispuneau de un sine bine conturat, iar nașterea viitoare era totdeauna o surpriză.

Abia după venirea lui Hristos, omul primeș, în sfârșit, un suflet. Trebuie să ținem cont de faptul că la acest suflet primit în dar, trebuie să lucrăm neconținut și să nu ne oprim până când nu-l identificăm pe Hristos în el. După identificarea lui Hristos în propriul sine (trezirea), poate începe cunoașterea lumii suprasensibile, în mod corect.

Întrebare: Ai putea să răspunzi la câteva întrebări?

1. Despre ce "treabă" este vorba.
2. Care sunt sursele tale de informații
 - despre aceste ființe și
 - lucrul lor la omenire... până la Isus.

Te rog citează lucrările, capitolele și paginile la care se găsesc aceste informații pe care tu le consideri adevărate.

Turmalină_neagră: 1. Sunt multe "treburi". De exemplu, dacă ne referim la spiritele formei, treaba lor este să modeleze neconținut corpuri fizice, perfecționându-le, astfel încât acestea să corespundă cu realități din planuri mai subtile. Dacă ne referim la Heruvimi, ei au cu totul alt tip de lucrări. În plan fizic, lucrarea Heruvimilor se manifestă sub forma căldurii emanate de corp, dar se mai referă și la capacitatea ființelor de a descompune substanțe și a le transforma în energie. E mult de discutat pe tema asta și vom purta această discuție atunci când vom găsi momentul potrivit. În această ordine de idei, putem face afirmația că ființele care nu emană căldura (de exemplu reptilele), nu au beneficiat de lucrarea Heruvimilor.

2. Am mai purtat discuția legată de surse, ți-am dat deja un răspuns. Apoi, eu m-am referit la Hristos nu la Iisus.

La venirea lui Hristos, omul nu avea un "suflet individual", ci un suflet de grup. Mult mai înapoi, atunci când spiritele formei încă modelau corpul uman, omul nu avea suflet deloc. Indiferent cât de ciudat o să sune, poate, afirmația asta, întâi s-a lucrat cu materie și abia după aia cu planuri subtile. Venirea lui Hristos aduce omului un "suflet individual", prin intermediul căruia el se poate considera diferit de cel de lângă el. Până la venirea lui Hristos, oamenii se considerau o parte componentă a unui

grup din care făceau parte - efectiv erau una cu grupul. De-aia puteau să moară pentru un lider fără niciun fel de problemă, să fii exclus din comunitate era totuna cu a fi distrus ș.a.m.d.

După răstignire, sufletul de grup încă a mai continuat să se manifeste o perioadă. Ultima zvâcnire a fost atinsă în cele două războaie mondiale. Ușor-ușor, sufletul de grup se stinge. Iată de ce mișcările ultra-naționaliste nu mai au în populație ecoul pe care îl aveau. Evident, odată cu dispariția sufletului de grup, dispare și tradiția. Și religia tradițională. Și sporturile naționale. Înțelegeți ideea.

Ca principiu de bază, sufletul n-ar fi stat legat de corpul fizic, atâta timp cât spiritele formei îl modelau. Explicația stă în faptul că lumea eterică, după cum probabil știi, are la bază principii legate de atracție/respingere. Cât timp spiritele formei modelau la corpul uman, nici dracu n-ar fi putut să țină legat un corp eteric (nu mai zic de un corp astral) de acel corp fizic - durerile ar fi fost insuportabile. Ai văzut ce se întâmplă, în cazul în care corpul suferă dureri foarte mari, primul care se spală pe mâini de el e corpul astral, apoi corpul eteric și apare un leșin. Chiar și când ne doare ceva (de exemplu o măsea), avem nevoie de somn, adică de câteva momente în care sufletul să fie desprins de corpul fizic. Iar tu crezi că omul ar fi putut rezista în forma lui actuală, cu suflet, cu tot dichisul, să-i modeleze cineva corpul fizic.

Întrebare: Ce este real și ce nu și cum facem să vedem ce este real ?

Cristina81: Acest post este pentru tine. O să încerc să fiu cât pot de scurt, și în același timp să cuprind tot pentru că se pare că plăcerea de a scrie mi-a dispărut cu desăvârșire, așa cum a remarcat și Carolina. Am încercat să scriu și ieri și nu am reușit, acum e dimineața și sunt ceva mai odihnit și pot trage de mine un pic. Întrebarea ta "ce este real și ce nu și cum facem să vedem ce este real" nu e atât de complicată cum pare la prima vedere. Hai să luăm un exemplu:

Ai un obiect oarecare, 10 lentile cu indice de refracție diferit și o pânză albă. Pe rând, fiecare lentilă este așezată pe aceeași linie cu obiectul astfel încât imaginea rezultată să apară pe pânză. Vom avea 10 imagini diferite ale aceluiași obiect. Care dintre ele este cea reală și ce ar trebui să facem ca să obținem o imagine reală?

Răspuns: nicio imagine nu este reală, deși fiecare a surprins mai mult sau mai puțin caracteristicile obiectului. Ca să obținem o imagine reală sau cât mai aproape de realitate ar trebui să reducem indicele de refracție către 0, adică în loc de lentile convergente sau divergente să avem o sticlă normală.

Noi suntem lentilele, indicele de refracție al fiecăruia este modul în care percepe fiecare (și acest lucru este condiționat de genetică, așezarea rețelelor neuronale, experiențe din copilărie, chestii învățate, pe scurt, structura fiecăruia). 10 oameni sunt bătuți cu un bici. Unii vor leșina din cauza durerii, pentru alții durerea este suportabilă, alții nici n-o simt pentru că nu au centrii respectivi iar altora le și place și mai vor (vezi masochiștii). Singurul lucru real aici este lovitura de bici. Restul e percepție.

Cum facem să fim cât mai aproape de real? Pretty simple: DECIDEM să oprim un pic interpretorul să vedem ce se întâmplă. Reducem indicele de refracție la 0, iar lentila devine sticlă. Interpretorul nostru este conștiința, iar gândul este cel care realizează proiecția. Deci oprim gândurile și vedem ce iese. Dacă oprim gândurile, automat oprim și proiecția și rămânem cu .. nimic, cu o pânză goală, și tot nu avem acces la obiect. Cel puțin nu cu ajutorul gândurilor. Imaginea se oprește în interpretor (conștiința). Nu vom avea o imagine palpabilă (experiența va fi dincolo de cuvinte/gânduri), dar cel puțin realitatea nu se va mai deforma la intrare. Iar dacă conștiința păstrează cumva experiența realului, atunci acest lucru se va reflecta în toată structura noastră în diverse feluri. Și eu mizez pe faptul că, (virgulă), conștiința este modificată de experiența realului. Pe scurt, nu avem acces la realul în sine, ci la experiența lui.

E cel mai bun răspuns pe care ți-l pot da. Restul ..vezi tu ce faci.

*

Turmalină_neagră: Să trecem acum la lucruri mai simple. Să vorbim despre primii pași care trebuie făcuți; accesul la lumea suprasensibilă nu este posibil dacă nu ai făcut un antrenament potrivit. Fără el, probabilitatea de a intra în contact cu lumea suprasensibilă este foarte mică, iar dacă se întâmplă asta fără să fii pregătit, mintea se tulbură.

Așadar, de unde trebuie să începem? Primul pas, este acela de a identifica înțelesul din spatele anumitor expresii, iar acest lucru trebuie făcut până când devine un fel de a doua natură. Cunoașterea limbii materne, la un nivel acceptabil, este obligatorie. Fără acest gen de antrenament, nu numai că nu veți putea avea acces la lumea suprasensibilă, dar nu veți putea dobândi o câtuși de mică înțelegere a fenomenului religios, în general.

Să explic pe larg la ce mă refer. Orice expresie poate fi interpretată în diferite moduri personale, însă în spatele ei se află totdeauna un înțeles de bază, un înțeles pe care mulți oameni trebuie (sau ar trebui) să-l intuiască. S-a vorbit despre normalitate și ce înseamnă ea – e greu de dat o definiție, dar ar trebui, printre altele, să considerăm că un om normal, reușește să intuiască înțelesul din spatele expresiilor folosite de semenii, fără prea mari dificultăți. Sigur că vorbim aici despre expresii clare, nu expresii alambicate sau fraze prost formulate.

Vă dau un exemplu real: acum ceva vreme, lucram împreună cu un individ. Omul, pot spune că era el însuși un personaj, prin felul în care “înțelegea” lumea și fenomenele înconjurătoare. Spre exemplu, acest om era surprins de fiecare dată când venea factura la consumul de energie electrică, deși factura venea, după cum va așteptați, lună de lună. Era uimit și luat pe nepregătite, în sensul că nu avea niciodată bani să o plătească. În schimb, același om, găsea bani, zilnic, pentru un pachet de Kent și două pet-uri de bere, în total, cam cât venea factura la energia electrică pe o lună întreagă. Cert e că factura respectivă îi dădea bătăi de cap lună de lună și mereu, când venea factura, era considerată o “surpriză

neplăcută”. Același om era surprins că după vară vine iarna, că iarna e frig și că nu te poți încălzi la o sobă fără să arzi ceva în ea.

Într-o zi și într-un anumit context, am spus zicala aia, “ce-și face omul cu mâna lui, nici dracu nu mai desface”. Asta, pentru toată lumea, ar trebui să se traducă astfel: “când un om își face rău singur, nici măcar dracu (care e cunoscut pentru faptul că e maestru în făcut rău), nu mai poate repara răul făcut”. Pentru omul respectiv, expresia asta, se pare că a însemnat altceva, pentru că la câteva zile, când sudam cu el niște bare de metal, bucurosi de modul în care i-a ieșit sudura, mi-a reamintit: “bă, ce-și face omul cu mâna lui, nici dracu nu mai desface”. Mi-am dat seama atunci că el, din această zicală, a înțeles că dacă un om face cum trebuie un lucru, atunci nici măcar dracu nu mai poate să-l strice (să-l desfacă).

Vedeți, așadar, la ce mă refer. Înainte de a cocheta cu religia sau de a încerca să înțelegem ce vor să spună anumite texte religioase, trebuie să ne educăm în așa fel încât să pricepem, la o singură ochire, ce se ascunde în spatele anumitor afirmații simple. Dacă vom constata că nu reușim să prindem înțelesul expresiilor simple, atunci cu atât mai puțin vom reuși să înțelegem ce se ascunde în spatele scripturilor, indiferent că e vorba despre Biblie sau despre alt gen de scripturi.

Lucrurile nu sunt atât de simple, cum par la prima vedere, fiindcă mintea sucită, care interpretează anapoda lucruri care sunt (sau ar trebui să fie) clare pentru majoritatea oamenilor, indică, de fapt, o stare de funcționare defectuoasă. În majoritatea cazurilor, este vorba despre educație prost făcută și lipsa lecturii în clasele primare, așadar, lucrurile se pot rezolva, dacă urmărim acest lucru. În caz contrar, orice fel de discuție, mai ales pe teme religioase, este sortită eșecului.

Iată și un banc pe tema asta.

Ora de religie, la școală.

Profesoara:

- Copii, amintiți-vă permanent, cei care vor învăța și vor lua note de 9 și 10, vor ajunge în Rai, în timp ce elevii care nu vor învăța și vor lua note mai mici de 5, vor ajunge în Iad. Înțelegeți?

La care, Bulă, răspunde:

- Doamnă, mă speriați, înseamnă că n-o să termine nimeni, clasa asta, viu!

Întrebare: Faza cu reîncarnarea romanilor a fost scrisă pt a fi citită ad litteram? e un suport? ce-i cu ea?

Turmalină_neagră: Despre "faza cu romanii" e greu de discutat acum - o să ajungem la încă 40 de pagini de spam, înjurături, contrării și alte nebunii. Afirmația respectivă am făcut-o cu un anumit scop, nu înseamnă că e lipsită de adevăr. Și nu, nu trebuie luată ad literam.

Întrebare: Fericirea e indiferentă de obiectul ei. Faptul că pe unii adevărul absolut îi privează de 99% din tot ce furnizează satisfacție pentru majoritatea oamenilor nu înseamnă că dorința lor de a cunoaște adevărul absolut nu e totuna cu fericirea și liniștea lor. E o chestie de ierarhizare și gramaj. Pentru un căutător spiritual sunt pregătite multe suferințe și neajunsuri de o anumită factură, dar ideea că va găsi adevărul e mai presus și cântărește mai greu decât toate drawback-urile luate la un loc. Plus că probabil și în subconștient e ideea cu rădăcini de conifer că "cunoaștere" înseamnă putere.

Turmalină_neagră: Despre fericire și pace, vă spun două vorbe: fericirea este o stare care își pierde din magie în clipa în care înțelegi cum se produce și, mai ales, când vezi că poți să produci starea respectivă, apăsând pe butoanele corespunzătoare. Atâta timp cât fericirea se produce brambura, în funcție de vreme sau când depinde de ceilalți, presupunem că ar fi ceva magic. Indiferent cât de straniu o să sune, fericirea e o chestie care ține de respirație. Nu e o definiție simplistă a fericirii, e definiția corectă a ei.

Pacea/liniștea, sunt stări care se aprofundează odată cu limitarea numărului de gânduri pe metru pătrat. Non-pacea, ori neliniștea, apare pe un fond de aglomerare de gânduri. După câțiva ani de meditație, ghidat de cineva care se pricepe, reușești să obții pace când ai chef. La început e mare meserie, dar după aia, începi să faci abstracție și de pace, fiindcă e și ea o stare, ca și aia de fericire, ca și aia de nefericire, ca și orgasmul ș.a.m.d. Stări de toate felurile. Toate astea sunt, însă, utile, fiindcă până nu te lămurești cum e cu fericirea și cu pacea, nu poți să fii interesat de lucruri mai serioase.

Ideea e că atunci când dispare atașamentul legat de fericire și de pace interioară, dispar și motivațiile care duc la tânjirea după astfel de stări, despre care scrieți voi mai sus.

Încă ceva, legat de realități vs. Realitate. Eu am dat un sfat de curând, să începeți cu chestii simple, ca de exemplu cu proverbe și zicători. Altfel, discutăm despre ce e aia Realitate cu R mare și despre esența unei forme exterioare (expresie care se referă, de fapt, la corespondentul în suprasensibil a unei forme din plan fizic) dându-ne cu părerea și bătând, astfel, pasul pe loc.

Putem face și un experiment, dacă vreți. Luăm 10 proverbe sau zicători din folclorul românesc și vedem cum înțelege fiecare acele proverbe. S-ar putea să aveți tot felul de surprize. Veți constata, de exemplu, că toți oamenii treziți de aici vor găsi în proverbele respective același înțeles, în timp ce alții, vor vedea "sensuri" acolo unde, de fapt, nu sunt.

Întrebare: Păi atunci de ce nu se explică cum se poate atinge fericirea apăsând butoanele corespunzătoare?

În ideea (sau nu neapărat) că "sunt utile fiindcă până nu te lămurești cum e cu fericirea și cu pacea, nu poți să fii interesat de lucruri mai serioase."

Turmalină_neagră: Se arată cum se face, și se și explică (nu aici, pe forum) - dar după ce ești pregătit să te joci de-a fericirea, fără să-ți faci singur rău. În grup se predau și tehnicile astea, printre altele.

Întrebare: Turmalino, în ce măsură unu' d-ăsta cu acces la suprasensibil este conștient de implicațiile care există atunci când scoate cuvinte pe gură?

Turmalină_neagră: Mă, uite care e treaba, la lumea suprasensibilă au acces și oameni "buni" și oameni "răi". Așa că la întrebarea ta, se poate răspunde astfel: depinde de cel care are acces la lumea suprasensibilă.

Ai pus o întrebare dificilă, fiindcă, de exemplu, chiar și o persoană trează (conform jocului realității, o persoana trează este o persoană care are acces la propriul suflet), ar trebui să fie conștientă de implicațiile pe care le au cuvintele scoase pe gură de el, asupra altora - de regulă, este, dar nu totdeauna (noi, aștia din grup, avem și niște exemple de genul ăsta). Ca să fii total responsabil de implicațiile pe care le au cuvintele pe care le scoți pe gură, asupra altora, este necesar să te raportezi complet altfel la timp și la planul tridimensional. Yoginistic vorbind, aceasta se obține prin activarea completă a vishudda chakra. Nasol răspuns, știu.

Întrebare: Ția care au fost în moarte clinică ce lume au accesat ?

Turmalină_neagră: Păi depinde, unii n-au accesat nimic, alții au accesat propria imaginație, cei mai mulți care au acces la ceva, au la zona aflată între lumea sensibilă și cea suprasensibilă. De-aia apare impresia de dedublare, sentimentul că citești gândurile celorlalți, că-l vezi pe nenea doctorul cum sparge semințe în timp ce face operația sau cum o ciupește de fund pe asistentă etc.

Mai interesantă mi se pare discuția legată de diferențele dintre acești oameni - mai exact, de ce unii au experiențe extrasenzoriale în situații de genul ăsta, în timp ce pentru alții se rupe filmul și se face negru. Acuma, na, dacă-mi pun singur întrebări, pe topicul meu, și-mi răspund tot eu la ele, hmm, probabil că nu-i tocmai sănătos. Eu asta am spus de la început, să discutăm ca oamenii mari, adică fără înjurături, fără să aruncam cu draci și pe cât posibil, ontopic.

*

Turmalină_neagră: Să observăm mai bine perioada de dezvoltare în care se află omul din zilele noastre și în ce relație se află el, acum, cu lumea suprasensibilă.

În conformitate cu înțelepciunea orientală, noi ne aflăm acum în era Kali-Yuga, așa-numita eră certurilor, a viciilor, a ingnoranței și a ipocriziei. Fiecare eră se termină cu un proces în care oamenii sunt distruși, în mare parte, pentru a fi re-construiți, în lumea suprasensibilă, astfel încât să se adapteze la condițiile noii ere.

Spre deosebire de erele precedente, în care oamenii au fost distruși de forțe ale naturii, în Kali-Yuga, se consideră că oamenii se vor distruge unii pe ceilalți, într-un așa-numit “război al tuturor împotriva tuturor”. Să vedem, așadar, despre ce război este vorba, care sunt cauzele acestuia și care este raportul dintre perioada actuală de dezvoltare și lumea suprasensibilă.

Într-o expunere anterioară, făceam afirmația că venirea lui Hristos, s-a concretizat în obținerea unui suflet individual și cu posibilitatea ca omul să aibă acces la acesta.

Înainte de venirea lui Hristos, sufletul omului era combinat cu sufletul grupului, sau al societății din care făcea parte. Tot așa cum o turmă de animale este legată prin fire aparent invizibile, la fel, oamenii erau legați de comunitatea din care făceau parte, sufletul lor, intersectându-se, cumva, cu “sufletul” grupului, cu al neamului, și cu al societății de care aparținea.

Acest lucru, faptul că omul putea să-și dezvolte, totuși, o identitate de grup, în interiorul societății de care aparținea, reprezintă o evoluție fabuloasă, fiindcă în perioada anterioară, perioada atlanteană, omul nu avea, încă, memorie. Din acest motiv, nu-și putea construi despre el însuși o imagine de sine, care imagine de sine, este tocmai o succesiune de amintiri cu tine însuți. Fără memorie, omul trăia într-un prezent continuu, deconectat total de la evenimentele precedente, fără să rețină ceva sau să tragă vreo concluzie în urma evenimentelor la care lua parte.

Să ne imaginăm următoarea scenă: un om din prima parte a perioadei atlanteene, atacat de un animal. Neavând memorie și neștiind să păstreze informații din experiențele anterioare, el era, practic, supus unui pericol, fără să poată acționa în baza unei experiențe din trecut. Vă rog să vă folosiți imaginația, pentru a reconstrui, în minte, aceasta scenă: omul atlantean, fără memorie, aflat față în față cu un animal de pradă, gata să-l sfâșie.

Trebuie să spunem, că în acea perioadă, omul, deși nu dispunea de memorie, beneficia de cu totul alte mecanisme, pe care le dezvoltase în perioade precedente. De pildă, în perioada lemuriană, el își dezvoltase așa-numita conștiință-imagine, cu ajutorul căreia putea “vedea” dacă în fața lui se află o ființă cu intenții bune sau rele, pe baza radiațiilor emise de ființa respectivă și a culorilor subtile emanate de corpurile subtile ale acelei ființe.

Mențineti, vă rog, în minte, tabloul cu atlanteanul, față în față cu animalul fioros. Vederea exterioară, așa cum o cunoaștem noi astăzi, era foarte estompată – atlanteanul, în prima perioadă de dezvoltare, nu vedea contururi și nu reușea să diferențieze obiectele, să distingă între un obiect și altul. Dar, folosindu-

și conștiința-imagie, dezvoltată în perioada lemuriană, omul nostru “vedea”, pe baza anumitor culori emise de animalul respectiv, că acesta îi poate face rău. Într-o singură clipă, ca răspuns, era emisă un fel de radiație, iar animalul reacționa, și el, la acel tip de radiație, îndepărtându-se.

Totuși, lucrurile n-au mai putut continua așa, pentru foarte mult timp. În om începea să se dezvolte memoria și, pentru că, de regulă, dezvoltarea unor simțuri, atrofiază alte simțuri, a urmat o perioadă critică. Omul nu-și mai putea folosi vechile abilități, în timp ce noile sale aptitudini, aflate într-un stadiu incipient de dezvoltare, nu-i puteau fi de un real folos. Încercați să vă imaginați pericolul pe care l-a reprezentat această trecere de la vechea vedere, de la conștiința-imagie, la ceea ce avea să devină mai târziu, conștiința de sine, prilej cu care veți înțelege, mai bine, ceea ce reprezintă Kali-Yuga.

La finalul perioadei atlanteene, omul avea memoria dezvoltată suficient de bine, astfel încât să rețină evenimentele. Dar, în lipsa unei rațiuni, aceste evenimente erau păstrate în memorie de-a valma, tot așa cum ai îndesa în debara tot felul de obiecte, fără să selectezi și fără să ții cont de ceea ce introduci acolo – omul actual încă are probleme cu “amintirile din debara”, pe care le denumim și inocent, “inconștient”.

Încercând să pătrundem în acea atmosferă specifică perioade atlanteene, vom vedea că, la momentul respectiv, oamenii erau considerați cu atât mai evoluți, cu cât dețineau un bagaj mai mare de amintiri. Acum, dacă doi oameni se întâlneau, puteau să se țină minte unul pe celălalt, creând reprezentări pe baza formei exterioare a individului.

Dar, pe măsură ce memoria se dezvolta, fosta vedere, sau, mai exact, fostele abilități de clarvedere, se estompau. Într-un final, clarvederea a fost înlocuită aproape în totalitate cu vederea spre exterior.

În prezent, încă există, la unii oameni, fascinația exagerată pentru memorie. De exemplu, când cineva îți reține numele sau data de naștere, te bucuri. Și te bucuri tocmai pentru că acel om a făcut un efort ca să te introducă în memorie, chestie care ne flatează. Sigur că noi n-o gândim la modul ăsta, însă în trecutul îndepărtat, îi respectam foarte tare pe oamenii care reușeau să rețină multe evenimente, fiindcă asta însemna o memorie bine dezvoltată, adică un om evoluat și sănătos.

Să revenim în perioada de dinainte de Hristos, atunci când sufletul individual încă nu se conturase, iar oamenii se defineau prin intermediul grupului social de care aparțineau. Eul interior, așa cum îl cunoaștem noi astăzi, nu era perceput astfel. Amintirile cu grupul erau cele care construiau în om un fel de suflet și nu simțirea de “eu sunt”. Simțirea de “eu sunt”, la toți oamenii, este lucrarea lui Hristos și a început în momentul răstignirii. Atunci, printr-o acțiune pe care o veți putea înțelege dacă meditați profund la Sfânta Treime, Hristos, a impregnat întreaga lume fizică cu ceea ce numim acum conștiința. În om, Hristos se manifestă sub forma propriului sine, iar ceea ce noi numim a fi sine, miezul nostru interior, este, de fapt, Hristos. Nu Iisus, fiul lui Iosif, ci Hristosul. Prin rugăciune, prin meditație sau prin practicarea atenției cu dublă direcție, omul devine conștient de manifestarea lui Hristos în el și, doar prin

asta, poate începe să lucreze pentru mântuire. Mântuirea, într-o primă fază, înseamnă identificarea lui Hristos în noi înșine, pentru ca apoi, să filtrăm din nou, lumea înconjurătoare (dar și lumea interioară), cu ajutorul energiei Hristice care se manifestă în noi înșine. Acestea nu sunt doar vorbe, ele devin realități pentru cel aflat pe o cale spirituală.

Ce înseamnă, în acest context, Kali-Yuga, era ipocriziei, era “războiului tuturor împotriva tuturor”? Vedeți voi, de fiecare dată când omul trece de pe o treaptă de evoluție pe alta, vechiul își mai menține, o perioadă de timp, forța de acțiune, în detrimentul noului.

Impulsul Hristic, încă, nu este simțit cu puterea necesară, astfel încât vechiul eu (eul bazat pe memorie), să cadă pe planul doi și eul nou (sufletul oferit de Hristos) să se manifeste în voie. Eul vechi, eul bazat pe memorie, pe acumulări de evenimente, dar și pe imaginație, luptă neconținut, pentru a-și păstra, în continuare, poziția lui de lider.

Acest eu vechi, bazat pe memorie, al cărui rezultat pozitiv, este, printre altele, rațiunea, trebuie să cadă pe planul doi, să devină o unealtă folositoare și nu un stăpân. Adevăratul stăpân este sufletul dat de Hristos. Rațiunea, pusă în slujba unui suflet impregnat cu Hristos, este folositoare, creativă, blândă și constructivă, nu distructivă, haotică, violentă și represivă.

Atâta timp cât eul-memorie se va manifesta în locul eului dat de Hristos, omul va avea tendința să fie agresiv, să lupte pentru faimă, să distrugă orice și oricât pentru obținerea supremației, folosind orice fel de mijloace. Fără cunoașterea și îndrumarea lui Hristos, echilibrul interior este perturbat. Așa se face că, o lungă perioadă de acum înainte, până când realitatea Hristică își va atinge maturitatea în fiecare individ, oamenii se vor afla într-un pericol continuu de a porni un “război al tuturor împotriva tuturor”. Lucrurile se îndreaptă, ușor-ușor, în direcția asta – amintesc doar evenimente din zilele noastre, rețele de așa-zisă socializare (socializare făcută prin izolare, de fapt), până la răsturnarea valorilor universale, ajungându-se la imposibilitatea de a mai distinge între ceea ce este natural și ceea ce este ne-natural, la preferarea unei alimentații lipsite de vitalitate în detrimentul alimentelor cu adevărat hrănitoare ș.a.m.d.

Data viitoare vom discuta despre felul în care s-a produs și se produce evoluția interioară, pe sexe, pentru ca apoi să înțelegem ce reprezintă sufletul oferit de Hristos și ce rol are acesta în dezvoltarea ulterioară a omului.

Întrebare: Întreb acum din ce-mi amintesc. E posibil să-mi amintesc greșit.

1. S-a spus că ce se întâmplă în timpul somnului ne influențează viața. Există o metodă prin care eu pot fi conștient cum îmi influențează viața ce mi se întâmplă mie în timpul somnului?

2. S-a vorbit pe un alt topic (nu în contextul acesta cu lumea suprasensibilă) despre următoarea tehnică: înainte de culcare să reluăm în cap în sens invers (parcă) ce s-a întâmplat în ziua respectivă. Ei, mie nu-mi iese treaba asta fiindcă am perioade de ceață în care nu îmi amintesc decât cu greu și uneori

deloc ce am făcut în acele intervale de timp. Și de multe ori adorm până să-mi amintesc. Există vreo submetodă care să mă ajute în acest sens?

Turmalină_neagră: 1. Mai înapoi cu câteva pagini, am scris despre câteva metode prin care poți fi conștient în timpul somnului. Nu este foarte dificil, mulți oameni reușesc să fie (parțial) conștienți în timp ce visează. Cea mai rapidă metodă este aceea prin care îți suprasaturezi singur creierul cu ideea că vrei să fii conștient în timp ce visezi. Îmi amintesc acum de o întâmplare. În urmă cu niște ani, un fost coleg de serviciu îmi povestea că a avut un vis conștient pornind de la... Counter Strike. Omul era obsedat de jocul ăsta, stătea ore în șir în fața computerului să împuște soldăței virtuali, așa că după un timp, visând că trage cu arma, brusc, a devenit conștient. Dacă vrem neapărat să fim conștienți în timpul somnului, putem să o facem, singura condiție e să ne impunem cu seriozitate acest lucru sau să suprasaturăm creierul cu o activitate care solicită atenția conștientă. Acesta este răspunsul rapid, cum ar veni, scurtătura scurtă - metoda asta nu dă roade pe termen lung și nu e eficientă în ideea de a te lămuri cum îți influențează somnul, viața de zi cu zi.

Pentru a face cercetări conștiente și corecte pe mecanismul somnului, trebuie, mai întâi, să știi niște lucruri. De exemplu, trebuie să știi că visul ține de funcția de mișcare, mai precis, de partea intelectuală a funcției de mișcare. Mai pe românește, ca să ai episoade de vis conștient, va trebui să-ți educi funcția de mișcare. Cum? Păi... faci karate, cursuri de dans, Hatha Yoga, lucruri de genul ăsta. Iar dacă vrei tehnici care țin de jocul realității, atunci amintesc doar câteva: datul cu coasa în mod conștient, construirea părții de lemn a unei locuințe (căprăria), mersul pe o porțiune subțire (un zid) aflată la înălțime, conștienta în timpul unei sperieturi, păstrarea conștientei în timpul unei beții crâncene ș.a.m.d.

2. Submetoda cea mai bună e să-ți stabilești întâi obiective simple. În loc să derulezi toată ziua, derulezi doar ultima oră cu evenimentele care au avut loc înainte să te bagi în pat. Dacă nu-ți iese nici cu ultima oră sau cu ultima jumătate de oră, hmm, vorbim de un caz ciudat. Cu timpul, derulezi mai mult și mai mult, până ajungi dimineața.

Ziceam în ultimul meu "cearceaf", că eul apare ca rezultat al depunerii în memorie a unor amintiri consecutive cu tine însuși. Dacă ții minte, prima senzație de "eu sunt" a apărut în copilărie, pe la 2 - 3 ani, când memoria s-a dezvoltat suficient cât să țină minte câteva frame-uri din prezent. În fine, nu e necesar doar să ai o memorie bună, e nevoie și de atenție. Când ți-ai simțit prima dată eul, ai fost atent la tine timp de mai multe clipe, după care, ai scos din memorie acele momente, le-ai comparat cu frame-ul curent și ți-a dat ca rezultat sinele.

Ca o concluzie, dacă nu-ți iese metoda, e din cauză că pe parcursul zilei, nu ești suficient de atent încât să memorezi amintiri cu tine însuși. Când faci ceva și ești și atent la tine însuși, ceea ce se depune în memorie e mult mai viu și cu o gamă variată de informații provenite de la simțuri.

Întrebare: Până m-am plictisit și-am rărit-o. Și când am prins o zi d-aia de am-adormit-până-a-ajuns-capul-pe-pernă-din-cădere, am lăsat-o baltă.

Turmalină_neagră: Voința trebuie educată. În trecut, oamenii care nu aveau o meserie reală, adică una din care să rezulte ceva concret, erau numiți în diferite moduri: leneși, pungași, pierde-vară. Acum, cuvintele astea au fost înlocuite cu altele: "director HR", "broker", "consultant". E greu de explicat cum s-au sucit lucrurile în felul ăsta, nu e nici locul și nici timpul potrivit să dezlegăm rebusuri. Cert e că oamenii caută, azi, ușorul și instantul, pe toate planurile: existențial, sentimental, financiar ș.a.m.d. Totul trebuie să ne vină la bot, fără efort și fără să ne implicăm. Eroii și făcătorii de bine, respectați în trecut, sunt acum satirizați și prezentați în cele mai penibile moduri. Ni se sugerează că toți suntem niște jigodii, că toți dansăm în p**a goală în fața camerei web, să ne admire elevele de 16 ani, că toți vindem suflete și NE vindem sufletul și că, în general nu există oameni pe care să-i poți respecta și de la care poți învăța ceva.

Prietene, în lumea reală, fără voință, ai pus-o. În general, un om fără voință e doar un căcăcios cu pretenții. De fapt, e un dublu căcăcios cu pretenții, fiindcă își face rău și lui și celor din jur. Cuvinte precum "m-am plictisit", "mi s-a luat după o perioadă", "am găsit ceva mai interesant de văzut la tv", ar trebui să sune foarte rușinos în gura unui om. Ori nu te apuci de un lucru, ori, dacă te apuci, te ții de el până se consumă din cauze externe sau interne. E prima lecție pe care trebuie s-o înveți - fără să ai lecția asta învățată, religia o să fie o chestie la mișto.

Întrebare: Deci tu vorbești de vis lucid? Țăla în care faci cam ce ai tu chef? Păi și cum îmi influențează visul lucid activitatea de peste zi? Și cum îmi influențează cel ... ummm ... nelucid? activitatea de peste zi?

Poți să fii conștient că visezi fără ca asta să influențeze visul?

Turmalină_neagră: Visul lucid este un vis obișnuit, în care, pe lângă tine, ca actor principal, este și sinele tău prezent - nu tu, ci sinele tău, că tu ești prezent oricum în vis. De fiecare dată când visăm, trecem prin tot felul de experiențe și, în timpul ăsta, ne sunt șoptite la ureche tot felul de sfaturi, unele mai bune, altele mai puțin bune. Așa ne este influențată viața de zi, în ideea că ceea ce ni se șoptește la ureche în timpul nopții, devine lege până a doua zi.

Multe dintre lucrurile scrise pe aici, de diferiți utilizatori, nu aparțin, de fapt, persoanelor care le scriu. Sunt doar idei șoptite de alții în timpul nopții, pe care omul, a doua zi, le spune cu convingere.

Întrebare: Pe mine mă interesează pt. că, pe lângă celelalte influențe care le cunosc (cel puțin la nivel teoretic), ai introdus în ecuație o necunoscută nouă și asta este influența experienței din timpul somnului, pe care n-o conștientizez, dar care îmi influențează experiența din timpul zilei.

Turmalină_neagră: Dacă n-o conștientizezi, de ce îți bați capul cu ea? Dacă n-o conștientizezi, e ca și când n-ar exista. Nu? Iar dacă există doar fiindcă zic eu că există, atunci are o valoare la fel de mare că valoarea dracilor pomeniți de Jo.

Întrebare: Dacă vrei să dai detalii, aș vrea să știu de ce e incorect motivul.

Turmalină_neagră: Motivul incorect ar fi următorul. Să zicem că eu fac aceasta afirmație: pe casa mea se află trei avioane, care râd la soare. Când verifici dacă în afirmația mea se află ceva care te preocupă în mod real și apoi, pui o întrebare în direcția asta, se numește că întrebarea are un motiv întemeiat și corect.

Am ales intenționat o afirmație absurdă, ca să vezi mai ușor la ce mă refer. Pe concret, dacă întrebi "ce motiv au avioanele să râdă", eu o să te întreb de ce vrei să afli răspunsul. Iar dacă tu spui "pentru că n-aș vrea să râdă avioanele de mine", întrebarea ta nu mai are un motiv întemeiat și nu mai e corectă.

Asta nu înseamnă că afirmația mea, legată de ceea ce "ni se șopteste" în timpul somnului, e una absurdă.

Întrebare: Nu știu ce ai interpretat tu, eu doar am citit întrebarea privind "ce ai face dacă ai citi gândurile" și am răspuns că nu urmăresc discuțiile de genul acesta doar că această abilitate mi se pare interesantă.

Eu te-am întrebat cine face legile, câte sunt e irelevant, mai ales că oamenii nu sunt capabili să citească gândurile.

Turmalină_neagră: Pentru cineva care vrea să citească gânduri, e foarte relevant dacă e una sau sunt mai multe. Cum cine le face? Ăla care face și gândurile. E folosit același material și pentru gânduri și pentru legile care stau în spatele lor. Deci materialul ăla trebuie studiat. Nu cred că te interesează un astfel de studiu e al dracului de plictisitor.

Întrebare: Plictisitor este doar ce nu te interesează. E o vorba "interesu' își poartă fesul" atâta timp cât este ceva ce te interesează efortul depus este direct proporțional cu interesul.

Dacă exista o documentație validă care să ofere accesul la așa ceva sunt convins că mai mulți ar fi aflat și ar fi dobândit astfel de abilități.

Turmalină_neagră: Pentru lucrurile importante nu există documentații. Poți citi gândurile celor din jur exact cu precizia cu care îți poți citi gândurile tale. Pornește de la treaba asta, vezi mai întâi cât de bine ți le poți citi pe ale tale. Nu spun că nu ți le poți citi, întreb cât de bine o poți face.

Iată primul tip de antrenament: caută să afli ce gust are un gând și ce culoare are. Nu e o glumă.

Întrebare: Încerc să aflu, dar nu știu de unde să apuc problema...

De unde încep?

Turmalină_neagră: Ia-o cu antrenamentul invers, pe fiecare gust în parte.

1. Mestecă ceva preponderent sărat, apoi vezi ce gânduri apar, apoi, mestecă ceva preponderent dulce și fă comparație cu gândurile de dinainte. Fă la fel cu celelalte gusturi.

2. Mestecă ALTCEVA sărat și vezi ce asemănări există între gândurile generate de două mâncăruri sărate. Fă același lucru cu ALTCEVA dulce. Fă la fel cu toate celelalte gusturi.

3. Când devii mai priceput, combină gusturi: dulce-acrișor, dulce-amăru.

4. Când devii și mai priceput, decodează după formula asta, toate alimentele pe care le mănânci, în general.

5. La final, fă același lucru cu apa. Dar numai la final. Iar când îți iese, încearcă invers, să afli ce gust au gândurile.

Timp de lucru: minimum cinci ani. Multă seriozitate și succes!

*

Turmalină_neagră: Vom vorbi, în cele ce urmează, despre separarea pe sexe, ca element esențial al dezvoltării pe baza polarității la nivel energetic subtil. De asemenea, vom discuta despre mitul androginului, însă nu așa cum îl găsim la Platon, ci din perspectiva unei ființe cu acces la lumea suprasensibilă.

Am mai vorbit până acum, atât în cadrul conferințelor noastre, cât și pe forumul jocului realității, despre momentul separării pe sexe și despre impactul acesteia în dezvoltarea omului. Vom lega acum lucrurile între ele, astfel încât să înțelegem mult mai bine perioada noastră androgină (cea de dinaintea separării pe sexe), perioada de acum și perioada care va urma. Așa vă va fi mai ușor să înțelegeți de ce am afirmat că peste mult timp, femeile nu vor mai naște copii. Nu puteam purta discuția aceasta la momentul respectiv, fiindcă o serie de lucruri trebuiau spuse, înainte de a putea aborda corect subiectul.

Separarea pe sexe, putem spune că este ceva recent, dacă luăm în calcul întreaga istorie de dezvoltare a omului. Ea (separarea pe sexe), începe către finalul perioadei lemuriene și se încheie în partea de mijloc a perioadei atlantene. În zilele noastre, reminiscențe din perioada anterioară separării pe sexe încă mai există, rar, sub forma hermafroditismului.

Pentru a putea înțelege necesitatea separării pe sexe în istoria omului, și pentru a face o corelare cu perioada în care aceasta a avut loc, trebuie să înțelegem mai întâi cum funcționa reproducerea în perioada lemuriană de început. În această perioadă, densitatea corpului uman era foarte mică, în comparație cu cea din perioada atlanteană. Corpul fizic, la acel moment, avea o densitate apropiată de cea a gazelor (în perioada atlanteană, densitatea corpului se va apropia de cea a lichidelor). În aceste condiții, reproducerea se făcea printr-un amestec de gaze și nu în plan fizic, ci în plan eteric. Două ființe umane din perioada lemuriană, pentru a se reproduce, era suficient să “treacă unele prin altele”. O serie de substanțe intrau în combinație, iar rezultatul era un alt corp cu densitate rarefiată, apropiată de cea a gazelor, capabil să “găzduiască” o ființă umană subtilă, aflată în planul astral. Ca o paranteză, faptul că sperma este lichidă, ține de legătura noastră, încă existentă, cu perioada atlanteană, când corpul uman avea o densitate asemănătoare cu cea a lichidelor. La ființele din prima parte a perioadei atlanteene, nu putem vorbi despre lichide seminale, ci de gaze cu rol de reproducere – dar, pentru a avea o imagine corectă, trebuie să înțelegeți că în prima parte a perioadei atlanteene, reproducerea, încă se mai făcea “dincolo”, adică în planuri subtile, și nu aici, în plan fizic.

Pentru ca reproducerea să poată fi mutată din lumea subtilă în plan fizic, a fost necesară, pe lângă separarea pe sexe, o transformare a substanțelor cu rol de reproducere, de la o densitate a gazelor, la o densitate lichidă (sperma, plus alte fluide care înlesnesc reproducerea).

Finalul perioadei lemuriene și începutul perioadei atlanteene, corespunde cu formarea unui corp fizic mai dur, alcătuit dintr-o aglomerare densă de molecule. Tot acest lucru, coincide, printre altele, și cu “căderea omului în păcatul original”. Când Adam și Eva constată că erau goi, acest lucru se referă la împărțirea omului pe sexe, iar cele două pedepse date de Dumnezeu, respectiv, nașterea în chinuri, pentru Eva, și obligația lui Adam de a-și asigura hrana cu sudoarea frunții, se referă la următoarea perioadă de evoluție a omului, nu la pedepse luate ad-literam. Lucrurile se traduc astfel: la separare pe sexe, o parte s-a specializat în multiplicarea prin naștere (pedeapsa primită de Eva), în timp ce o parte s-a specializat în asigurarea de hrană pentru menținerea în viață a produșilor umani rezultați (pedeapsa pentru Adam).

În tezele Sfântului Augustin, găsim foarte bine ilustrate aceste lucruri, împreună cu afirmația că Dumnezeu a permis acest rău, pentru a produce un bine cât mai mare (nașterea lui Hristos). Aceleași idei, le regăsim, mai târziu, la Leibniz, sub forma conceptului de “felix culpa”.

Omul nu își putea continua evoluția ca ființă androgină, iar motivul este următorul: reproducerea mutată în plan fizic, a permis separarea polarităților la nivelul corpurilor subtile, lucru care, mai târziu, a făcut posibilă crearea sinelui individual, prin lucrarea lui Hristos. Astfel, după împărțirea pe sexe, bărbatul a dezvoltat, în plan fizic, energie predominant pozitivă (+), iar în planul subtil imediat următor (planul eteric), energie negativă (-), în timp ce femeia a dezvoltat energie predominant negativă (-) în

plan fizic și energie predominant pozitivă (+) în planul eteric. Acest lucru explică de ce femeia este capabilă să poarte în pânțe un copil.

Energia preponderent pozitivă, de pe planul subtil imediat următor, și care se manifestă, aici, în plan fizic, sub forma unui control și a unei maturități a centrului sexual (svadhisthana), permite nașterea.

Să discutăm, acum, despre cicluri de evoluție umană, pe sexe. După perioada separării (sau a marii scindări, așa cum o denumesc jucătorii), partea specializată pe reproducere (partea feminină) a evoluat mult mai rapid decât cea specializată pe procurarea de hrană, respectiv tatonarea și dominarea mediului înconjurător (partea masculină). Lucrurile au decurs astfel, datorită faptului că primul pas al acestui demers, era acela al mutării reproducerii și a nașterii din plan subtil în plan fizic, proces care a fost dirijat din suprasensibil (în special, aceasta este o lucrare care ține de spiritele forme). O bună parte din timp, partea “masculină”, lipsită de asistență din partea entităților din lumea suprasensibilă, a evoluat mai lent.

Acest proces a continuat pentru mult timp, mai precis, până în partea finală a perioadei atlanteene, când partea masculină începe să fie ghidată din suprasensibil (de către heruvimi și îngeri), în timp ce partea feminină se va dezvolta mai lent, până în jurul anului 1700 după Hristos. Așa se explică îndemnul ca femeia să asculte de bărbat, cu precizarea că acest lucru a fost valabil până în jurul anului 1700 după Hristos.

Acum, ne aflăm într-o perioadă în care, iarăși, bărbatul va evolua mai lent, iar femeia va evolua din punct de vedere spiritual, într-un ritm accelerat, de data asta nu sub influența ființelor din lumea suprasensibilă, ci sub influența sinelui individual (a lucrării lui Hristos). Nu putem spune, așadar, că ființa umană redevine androgină, însă putem spune că păcatul original, poate fi, pentru prima dată, iertat – lucrarea lui Hristos face posibil acest lucru. Iar dacă Eva “a greșit”, acum are, în sfârșit, posibilitatea să repare greșeala.

Să vedem, acum, cu ce s-au ales oamenii din împărțirea pe sexe. Evident, lucrurile care țin de zona subtilă sunt mai greu de observat, de către cei care nu au o cunoaștere suprasensibilă. Însă, sunt câteva observații care merită să fie menționate.

Pentru a înțelege cum au evoluat bărbații și femeile în perioada atlanteană, va trebui să ne folosim, din nou, în lipsa unui acces la înscrisurile din Akasha, de propria imaginație. Cu puțină atenție și implicare, veți vedea că imaginația poate atinge, în anumite circumstanțe, realități pe care logica sau rațiunea nu reușesc să le atingă.

Vom descoperi în înscrisurile akashice din acea perioadă, o femeie foarte evoluată din punct de vedere spiritual în comparație cu bărbatul. În acele vremuri, femeia avea o legătură profundă cu natura. Să presupunem că venea primăvara – în acele momente, primăvara se revărsa în sufletul femeii, invadând-o

și transmițându-i informații prețioase despre ciclurile naturii, despre reproducere, despre fertilitate, despre proprietățile binefăcătoare ale plantelor, despre fenomene ale naturii și, per-ansamblu, despre Divinitate. Tot în acea perioadă, bărbații erau capabili doar să asigure hrana, “atrofiați” pe anumite zone, comparativ cu femeile, însă dezvoltati pe partea de obținere a hranei prin: percepția cu o mai mare acuratețe a obiectelor în spațiu tridimensional, eficiența legată de prognozarea mișcărilor în spațiu (baza a dezvoltării rațiunii de mai târziu), precizie în executarea anumitor mișcări, acumularea informațiilor legate de ciocniri, deformări, distrugere/moarte.

Până la finalul perioadei atlanteene, bărbații comunicau cu natura exclusiv prin intermediul femeilor. Femeia nu numai că era capabilă să simtă în ea ciclurile naturii, fenomene meteorologice și menținea un contact permanent cu lumea suprasensibilă, însă putea să și transmită acest lucru bărbatului. El înțelegea că femeia are acces la zone la care el nici nu poate spera să aiba acces și, în consecință, primea cu respect și venerație, cunoașterea oferită de aceasta. O lungă perioadă a mai fost păstrat obiceiul de venerare a calităților acestor femei deosebite, lucru care se estompează, odată cu scăderea influenței exercitată de Grecia antică.

După perioada atlanteană, în perioada “nouă” sau “perioada noastră”, evoluția femeii a stagnat într-un anumit sens, iar bărbații au început să se dezvolte din punct de vedere spiritual, asistați de ființe din suprasensibil (heruvimi și, mai târziu, îngeri). Rezultatul acestei dezvoltări se manifestă, acum, cu precădere în plan social, sub forma statului de drept, a drepturilor omului, a protecției sociale și a religiilor.

Ar fi interesant să observați că femeia a rămas imună la religiile bărbaților, până la venirea lui Hristos. Ea mima foarte bine ritualurile și crezurile religioase inventate de aceștia, însă, în interior, femeia a fost (și este) o fire non-religioasă, în sensul acceptat de bărbați. Femeile nu cred o iotă din religiile și regulile inventate de bărbați, însă s-au ferit totdeauna să afirme deschis acest lucru, de teama consecințelor. Abia după venirea lui Hristos, datorită lucrării acestuia la sinele individual, femeile își încep iarăși evoluția, în timp ce bărbații vor rămâne din nou, o perioadă de timp, pe loc. În acest context, ei se vor opune, la început, violent, schimbărilor în plan social pe care le vor face femeile, apoi, din ce în ce mai rar, până când, la final, vor rămâne doar cu o mică nostalgie legată de aparatul social din trecut, cu tot ceea ce include acesta: protecție socială, ierarhii, stat de drept și religie, dar și războaie, conflicte, certuri.

Să observăm, pe finalul discuției, câteva lucruri: de fiecare dată, când evoluăm pe o parte, involuăm pe altă parte. Am arătat mai sus că în următoarea perioadă, femeile vor evolua accelerat, iar bărbații vor “bate pasul pe loc”. Am mai arătat, de asemenea, că evoluția aparatului social, va fi condusă în viitor de femei și că își va avea baza în cunoașterea sinelui individual (a lucrării lui Hristos). Toate bune și frumoase, dar oare ce va involucra, în tot acest timp? Observațiile făcute în suprasensibil arată că pe măsura ce femeia lucrează la cunoașterea sufletului individual (proces care are și el, mai multe părți, pentru că, vedeți, acum, el coincide cu dezvoltarea orgoliului la femeie), se atrofiază capacitatea de a naște. De fapt, mulți constată, cu surprindere, că pe măsura ce o anumită societate evoluează, femeile

devin din ce în ce mai infertile, însă nu-și pot explica de ce se întâmplă acest lucru. Am arătat mai sus de ce este așa: reproducerea în plan fizic încă nu și-a atins apogeul. În următoarele mii sau zeci de mii de ani, pe măsura ce infertilitatea femeilor va crește, oamenii vor controla, aproape în totalitate, procesul reproducerii și al procreerii, tot în plan fizic, de data aceasta și cu mijloace fizice artificiale.

Multe mistere ale existenței, vor fi elucidate, cu această ocazie.

*

Turmalină_neagră: Hrana a fost și încă este un subiect delicat, atunci când vine vorba de spiritualitate. În orient, s-a considerat că hrana pe bază de carne nu este indicată pentru cei care se află pe o cale spirituală.

Învățătura yoghină susține că nu trebuie să consumăm carne, fiindcă vom fi influențați, la nivel de vibrație, de animalul pe care îl consumăm, însă Jnana yoghinul poate mânca orice, considerându-se că acesta poate absorbi corect orice fel de hrană.

În Vechiul Testament (Lev., 11, 2-31; Deut., cap. 14, 3-21), li se spune foarte clar oamenilor ce au voie să mănânce și ce nu, dar Hristos, mai târziu, spune: "Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om... Nu înțelegeți că tot ce intră în gură se duce în pânțe și se aruncă afară? Iar cele ce ies din gură pornesc din inimă și acelea spurcă pe om. Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule. Acestea sunt cele care spurca pe om..." (Matei, 15, 11, 17-20).

La Sinodul Apostolic ținut la Ierusalim, în anul 51 după Hristos, Apostolul Petru susține că poruncile din Vechiul Testament, legate de mâncare, nu se mai aplică în Testamentul cel Nou.

Și totuși, despre ce este vorba aici? De ce a existat din totdeauna o preocupare legată de ceea ce ar trebui să mâncăm, atunci când ne aflăm pe o cale spirituală?

Să vedem acum care sunt observațiile din suprasensibil, în legătură cu hrana. Voi arata cu acest prilej cum se leagă lucrurile între ele.

Pentru început, să notăm următorul lucru: Hristos spune că nu ceea ce intră pe gură ne spurcă, ci ceea ce iese pe gură. În Vechiul Testament, este interzisă carnea anumitor tipuri de animale, în timp ce alte tipuri de carne sunt permise. În vechea înțelepciune orientală, carnea este interzisă intrutotul. Toate acestea se referă atât la evoluția spirituală a omului cât și la evoluția animalelor. Fără o investigare în suprasensibil, va fi greu de înțeles motivul pentru care au apărut aceste interdicții.

Uneori, în timpul postului creștin, se dă “dezlegarea la pește”. Nivelul spiritual al peștelui este atât de apropiat de cel al plantelor, încât consumul acestuia, chiar și în post, nu perturbă vibrația spirituală și nici acțiunile rugăciunii. Dar de ce e permis în Vechiul Testament consumul de pește cu solzi și aripi și nu este permis cel al vietăților marine fără solzi și fără aripi? O să vedem imediat care sunt observațiile, atunci când privim din perspectiva celui care are acces la lumea suprasensibilă.

Atunci când se produce digestia, nu vorbim despre un proces care se desfășoară doar în plan fizic. Să observăm următorul lucru: hrana solidă este introdusă în cavitatea bucală și este amestecată cu saliva. Apoi, în stomac, sucurile gastrice îi schimbă consistența, iar hrana se transformă din ce în ce mai tare. Partea grosieră din hrană este trimisă către eliminare, iar partea mai puțin grosieră este transformată în energie, dar oare procesul de rafinare și de transformare a energiei se termină aici? Ochiul suprasensibil constată că energia, la rândul ei, este transformată, consistența acesteia se schimbă continuu, astfel încât celelalte corpuri (eteric, astral și eul) să fie hrănite.

Întâi este hrănit corpul eteric (corpul care susține viața). La nivel fizic, tot ce putem observa este că energia rezultată din descompunerea hranei este răspândită în organism, însă acest proces este pentru corpul eteric, ceea ce este pentru corpul fizic, aparatul excretor. O cantitate foarte mică de energie, de frecvență superioară, va hrăni corpul eteric, susținând astfel viața. Mergând mai departe, ochiul suprasensibil constată că energia se va rafina din ce în ce mai tare, hrănind corpul astral. Sigur că legile sunt altele – corpul astral are cu totul altă structură, iar hrănirea acestuia va fi făcută prin cu totul alte metode decât cele la care va așteptați. Pe planul imediat superior, corpul mental superior, care conține eul, va fi hrănit cu și mai puțină energie. Cei care ați citit discursurile lui Ouspensky, poate ați notat faptul că el susținea că cel mai puțin relevant factor în procesul de trezire și de evoluție spirituală este hrana și cel mai important este, de fapt, volumul de impresii. Acum aveți explicația acestei afirmații.

Cantitatea de energie provenită din hrană, ajunge în cea mai mare parte în corpul fizic și în corpul eteric. O cantitate foarte mică ajunge în corpul astral și o cantitate și mai mică, aproape insignifiantă, ajunge să hrănească corpul mental superior și deci eul.

Hrana de bază a corpului eteric este obținută prin procesul de respirație. Hrana de bază a corpului astral este obținută din emoții, iar hrana corpului mental superior (și a sinelui individual sau a elului) este obținută din impresii. Despre impresii și mărirea volumului de informații, capabile să ajunga la eu, găsiți mai multe în discuțiile despre atenția cu dublă direcție.

Să revenim acum la hrană. Am spus în descrierile anterioare, că omul trăia în trecut într-un suflet de grup. Am mai spus că eul lui, așa cum îl găsim acum, este lucrarea lui Hristos. Eul omului de dinainte de venirea lui Hristos, se afla în grup... adică exact cum e în cazul animalelor. Din punctul de vedere al văzătorului în suprasensibil, acest lucru mai însemna și faptul că la vremea aia, omul nu dispunea de o dezvoltare completă a corpului astral; eul său se afla cantonat la nivelul corpului astral. În această

situație, atunci când omul consuma carnea unui animal, o serie de informații aflate în eul de grup al animalelor respective (situat în plan astral), era absorbit în eul de grup al omului. Vă dați seama că se impuneau reguli stricte legate de hrană. Nivelul de dezvoltare al anumitor specii era cel mai important, înainte de a lua hotărâri legate de ceea ce putea fi considerat hrană.

E o discuție lungă și anevoioasă de ce era permis consumul de pește cu solzi și nu era permis consumul de vietăți marine fără solzi, cum tot așa, este greu de explicat de ce era voie să consumi carne de găină și nu aveai voie să consumi vultur sau șoim, de ce aveai voie să consumi carnea ierbivorelor cu copita despicată. În lipsa posibilității de a discuta serios despre asta, având în vedere că vă lipsesc anumite date, voi face câteva precizări: speciile, indiferent că este vorba despre oameni sau alte specii, se dezvoltă în trepte. Vom discuta mai pe îndelete despre asta, când vom lua în dezbatere problematica legii karmice. Să luăm câteva exemple: chiar dacă amândouă sunt ierbivore, nivelul de dezvoltare spirituală al unei capre (animal cu copită despicată), este inferior comparativ cu cel al unei cămile. La pești și viețuitoare ale mărilor și oceanelor, este invers – viețuitoarele cu solzi și aripi sunt superioare din punct de vedere spiritual, celor fără solzi, însă e o problemă de incompatibilitate de specii. Între nivelul de vibrație al ființelor umane și cel al vietuitorilor marine cu solzi și aripi există similitudini (omul însuși a fost în trecut o specie care trăia în apă). În schimb, vietățile marine fără solzi, precum și altele, gen șerpi sau crocodili, sunt o cu totul altă specie și reprezintă partea animală care se va degrada, pe măsură ce Pământul evoluează. Știu, este o discuție dificilă și în lipsa unei cunoașteri a lumii suprasensibile, aceasta va părea, în cel mai fericit caz, una fantezistă.

Să ne gândim acum la indicațiile vechi despre hrană. Orientalii sunt și acum, mulți dintre ei, pentru o hrană vegetariană. Asta pentru că legea lor despre hrană, a fost dată într-o perioadă în care corpul astral al omului abia începuse să se dezvolte (finalul perioadei atlanteene). În acest context, consumul de carne era nociv, în primul rând pentru sănătate (pentru corpul eteric). Doar plantele puteau fi considerate o hrană sigură, pentru că energia rezultată în urma procesului de digestie, putea fi ușor transferată în corpul eteric. Că să vă faceți o idee, la vremea respectivă, dacă cineva consuma hrană animală, trecea printr-un proces interior asemănător cu al cuiva din ziua de azi, care și-ar mânca semenul.

Venirea lui Hristos, așa cum am mai spus, a însemnat implementarea sinelui individual în ființa umană. Azi, având acest sine, omul nu se mai află în pericol atunci când consumă carne, fiindcă nu mai există acel suflet de grup, care să se combine (să între în conflict) cu sufletul de grup al animalelor consumate.

Dar venirea lui Hristos nu a însemnat doar apariția sinelui individual la om – a însemnat și ridicarea pe planuri superioare a anumitor specii de animale. Apariția sinelui individual la om, a creat un gol (un spațiu liber) în schema de evoluție, astfel că anumite specii de animale și-au săltat nivelul de conștiință. Sigur că în momentul de față, putem consuma orice fel de hrană, fără să mai fim influențați de ceea ce consumăm, însă cei care văd în suprasensibil, pot confirma, de exemplu, că după consumul cărnii proaspete de porc (porc proaspăt tăiat, bine impregnat cu vibrațiile animalelor, nu porc de supermarket,

recongelat), în corpul astral al celui care o consumă, apar anumite perturbări, lucru care nu se întâmplă după consumul cărnii de pui, de pește sau de oaie/capra.

Întrebare: Ai spus așa: “Nici eu nu sunt adeptul restaurantelor de tip fast-food, consider că omul ar trebui să mănânce doar carnea animalului ucis de el, pentru că doar în felul ăsta poate și animalul să-și ia porția lui din om.”

Poate că sună prostesc întrebarea, dar la ce mod animalul își ia și el porția din om?

Turmalină_neagră: La modul următor: dacă doar îl ucizi și nu-l mănânci, ți-o iei mai târziu, pe la bătrânețe sau în viața următoare. Dacă pui pe altul să-l ucidă pentru tine și tu îl mănânci, îți legi viața de a celui care a ucis pentru tine și va trebui, în viitor, să ucizi și tu pentru el. Dacă îl ucizi tu și-l mănânci tu, ți-o iei pe loc - ăsta-i secretul. Cu cât îl mănânci mai proaspăt, cu atât ți-o iei mai rapid - ăla de la congelator e plecat deja dintre noi și nu-și mai poate lua porția din tine la momentul potrivit. Instinctiv, oamenii știu asta, de-aia aleg să pape animale ucise de alții. Problema e că și-o iau mult mai târziu și într-un mod mult mai parșiv.

Cine se poate hrăni doar cu Cuvântul lui Dumnezeu, s-o facă și să se bucure că Dumnezeu a avut milă de el.

Cine poate să mănânce grăunțe + fructe și să se sature cu ele, să le mănânce și să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru că are un corp curat.

Cine mănâncă, pe lângă grăunțe și fructe, plante, trebuie să știe că și ele suferă când sunt deșzrădăcinate. Fructul rupt din copac, plânge exact ca un copil după mama lui.

Cine mănâncă animale, trebuie să le ucidă cu mâna lui. Cine mănâncă animale ucise de alții, e în cea mai proastă situație.

Întrebare: Ai spus că “ți-o iei mai târziu”. Îți iei ce?

Turmalină_neagră: La jucători, timpul dintre acțiune și reacțiune (vorbiți de legile karmice), se reduce pe măsură ce omul înaintează în practica atenției cu dublă direcție. Păi cum crezi că te poți convinge de existența legilor karmice, altfel decât așa? Că dacă faci o boacănă acum și-ți iei leapșa peste 60 de ani, e mai greu să tragi o concluzie. Iar dacă faci boacănă acum și se manifestă în viața viitoare, reacția va fi ceva de genul 🤔 (adică ateism) .

Întrebare: A crede în karmă înseamnă a judeca un nou născut după faptele unui mort. Nu cred că Dumnezeu/universul este Atât de imoral.

Asta se aplică și pentru (o anumită formă de) creștinism, care consideră că nou născutul e vinovat din principiu, din cauza lui Adam sau Eva. Cât de bolnav...

Turmalină_neagră: Pai dacă pui problema ca un bolnav de alzheimer, aflat în fază gravă, o să tragi concluzii de-astea. Chiar am văzut pe Discovery, la un moment dat, niște persoane cu probleme grave de memorie. Țin minte că un tip era adus cu avionul, din punctul A în punctul B. Ajuns la destinație, habar n-avea cum a ajuns acolo.

Dacă eu fur azi o bicicletă și mi se șterge tot din memorie peste noapte, când vine mâine poliția la ușă, o să mă mir de două chestii: de ce mă chestionează poliția în legătură cu un furt și ce caută o bicicletă la mine în hol. În disperare de cauză, trag concluzia că Dumnezeu ori nu există și bagă haos, ori are ceva cu mine și-mi trimite polițiștii să mă aresteze.

Iar cu amintirea vieților anterioare, treaba stă la fel. Cum dreg ai putea să ții minte ceva din viața anterioară, când în asta nu-ți amintești de tine? Ca să-ți amintești de viața anterioară, condiția e să fi acumulat amintiri cu sine (nu cu ce-ai făcut) în viața anterioară. Sfat prietenesc: începe cu viața asta, că pentru aia trecută nu mai poți face mare rahat.

Eu aici scriu despre lucruri practice, nu despre cai verzi pe pereți. Am dat niște metode, o să mai dau, dar voi nu dați nimic la schimb. Nu mai beliți ochii pe forum și-atât, puneți osul la treabă.

Întrebare: Am văzut pe Discovery că în SUA/Canada (și cu exporturi în UE) se folosește pe scară largă la nivel comercial animale clonate, pentru a obține carne clonată. Cum se "vede" din "suprasensibil" clonarea, și mai ales carnea clonată ca și hrană? Care ar fi diferența, dacă e, între cea clonată și naturală?

Turmalină_neagră: Acum sunt multe diferențe și defecte, în viitor, probabil că n-o să mai fie. Deși, tehnic vorbind, e posibil să fie clonate animale perfect sănătoase, problema, de fapt, e următoarea: dacă știința nu va lua în calcul cunoașterea suprasensibilă, va considera prea devreme că a obținut animale identice cu cele care se reproduc pe cale naturală. Vor monitoriza partea fizică a problemei și când totul va fi în regulă, o s-o dea populației spre consum.

Întrebare: Cum pot ajunge să fac efort voluntar?

Turmalină_neagră: Orice om este capabil să depună oarece efort voluntar. Toată șmecheria ține de implicare și de asumare. Vrei să poți depune mai mult efort voluntar? Atunci trebuie să te implici din ce în ce mai mult în ceea ce faci și să-ți asumi din ce în ce mai multe responsabilități. Ca regulă generală, trebuie să-ți propui să faci puțin peste puterile pe care ai impresia că le ai.

Ziceai de chestii personale... când eram printr-a cincea, m-am apucat, împreună cu fratele meu mai mare, să facem flotări. Am început în vacanța de vară cu câte 10 flotări, iar prin toamnă ajunsesem amândoi la vreo 30. El s-a lăsat, eu am continuat. Anul viitor, prin vară, făceam peste 100 de flotări fără

să depun prea mult efort. Cum am făcut? În fiecare zi făceam cu 2 flotari mai mult decât în ziua precedentă.

Întrebare: Este folositor de știut dacă aici, pe forum, dai un răspuns la o întrebare generală în funcție de cel care te întreabă.

Turmalină_neagră: Eu vorbesc cu omul care întreabă, nu cu neamurile lui sau cu lumea de prin jur. Acuma, nu știu cum să spun, dacă tu mă strigi pe stradă și mă întrebi cât e ceasul, mi se pare normal să-ți răspund ție, nu să iau alt om de pe stradă, aleator, și să-i spun: nenea, să știi că e 11:09!

Întrebare: Cum spuneam, vreau să știu dacă să iau în considerare răspunsul dat la o întrebare pe care a pus-o altcineva.

Turmalină_neagră: Da, ia-l în considerare, dar gândește-te bine înainte să-l pui în aplicare. Ce, tu iei pastilele pe care le ia bunica, pe motiv că ei îi fac bine?

În principiu, cearceafurile alea pe care nu le citește nimeni, sunt pentru toată lumea. Restul informațiilor, hmm, depinde.

*

Turmalină_neagră: Bun, hai să povestim puțin. O să fac și eu câteva comentarii la ce ai scris mai sus, am două motive s-o fac: primul, că le-ai zis tovarășilor să mă întrebe dacă sunt de acord cu ce ai scris și al doilea, că vreau să fac niște observații pe seama chestiilor respective. O să fie un mesaj mai lung, că la ora asta am chef de spus povești cu zâne – cine n-are timp și chef de citit, aia e, să dea ignore, eu scriu pentru că îmi face plăcere.

Îmi aduc aminte de definițiile din cartea de zoologie de-a șasea (chiar sunt curios dacă se mai face zoologie într-a șasea). Definițiile alea sunau cam așa: “calul este un animal format din cap, trunchi și picioare”. Eu văzusem și pusesem mâna până atunci pe mulți cai și din cauza asta, m-a mirat tare de tot acea definiție. Știam că un cal nu poate fi doar un animal format din cap, trunchi și picioare; nu, nu, nu, el este format din toate astea, plus multe, multe altele. Doar cineva care n-a privit niciodată un cal în ochi, ar putea da o astfel de definiție.

Prin mine, după ce am auzit chestiile respective, s-au întâmplat mai multe lucruri: în primul rând, n-am putut să mai iau în serios zoologia pentru foarte mult timp, fiindcă nu puteam să iau în serios o știință care susține că un cal e format din cap, trunchi și picioare și gata calul. Abia mai târziu am înțeles că definițiile respective erau înadins simplificate și trunchiate, astfel încât să le poată pricepe prichindeii, dar chiar și-asa, sunt convins că orice prichindel știe mai multe lucruri despre cai decât ce au cuprins “oamenii mari” în definiția aia. În fine, un nonsens cap-coadă.

Pe de altă parte, mai am o poveste cu un anume Nea' Nicu, un personaj care a avut peste 80 de ani la viața lui (și care trăiește și acum, să-i dea Dumnezeu viață lungă). Ei bine, acest Nea' mi-a spus despre cai foarte multe lucruri, mult mai multe decât zoologia de-a șasea. Într-o zi, de exemplu, vorbea despre furaje și mi-a spus așa: porumbul și grâul îngrașă animalul, orzul îi dă vână (putere să tragă), secara îl pune pe picioare. Mai târziu, citind despre concentrația de proteină din cereale și trăgând niște concluzii pe baza unor tabele de furajare, am constatat că faimosul Nea' Nicu nu era nici el prea aproape de adevăr, în ceea ce privește furajarea corectă a cabalinelor.

De ce v-am spus poveștile astea? Ca să se înțeleagă de ce nu pot să iau drept adevăr absolut, nici ce zice știința (cu cap, cu trunchi și cu picioare), dar nici ce zice Nea' Nicu. Acuma, trebuie să spun că și zoologia mea de clasa a șasea, dar și Nea' Nicu, cu cei 80 de ani ai lui, au avut amândoi dreptate, cumva - fiecare avea dreptate din perspectiva lui.

În lipsa de informații credibile și de oameni pricepuți, mi-am făcut propria mea zoologie și sunt propriul meu Nea' Nicu. Mi-am făcut propria mea Biserică și mi-am inventat propria mea religie. Mi-am scris singur cărțile și mi le-am citit, m-am născut singur și m-am și auto-omorât de câteva ori, în diverse moduri.

Jocul realității este rezultatul acestor lucruri. Jucătorii trebuie să învețe (mai greu la început, dar poate va fi mai bine pe viitor), să-și facă singuri toate astea – zoologia lor, religia lor, filosofia lor, istoria lor. Singurul care nu trebuie inventat este Dumnezeu, restul, toate celelalte, sunt invenții. Putem să le luăm de la alții sau putem să ne jucăm noi înșine cu jucăriile noastre, atâta timp cât nu inventăm dumnezei (acuma nu că ne-ar bate neapărat cineva când inventăm dumnezei, dar ne-am afla într-o eroare de principiu și probabil că ne-am pierde direcția).

Acestea fiind spuse, putem să ne ocupăm de texte:

“1. Fericirea și pacea sunt consecințe ale respirației.”

De acord, am spus-o și eu, cu precizarea că asta e valabil când ne referim la fericirea obișnuită (stare de exuberanță, stare împlinitoare de bine) sau la pace privită ca non-conflict. Spun asta pentru că există pace prin absență (pacea omului decedat) și fericire fără obiect (asamprajnata samadhi), pe care n-o putem reduce la chestii hormonale.

“2. Iubirea este o consecință a sistemului de reproducere la bărbați și a instinctului matern la femei”

Dragostea, nu iubirea. Dragostea se produce pe svadhisthana, iar iubirea pe anahatha. În rest, observațiile sunt bine-venite, chiar sunt bine descrise procesele. Eu am insistat mereu (și încă bat apa în piuă), în cadrul grupului, pe practicarea continenței sexuale. Prin acest proces, chiar și dragostea obișnuită (îndrăgostirea), capătă cu totul alte valențe (și conduce, în timp, la accesarea centrului 4). Și tot

așa nu mai apare nici scindarea aia psihică nenorocită și parșivă, la bărbați, cu privitul femeii într-un fel înainte de actul sexual și altfel după ce actul sexual se încheie.

“3. Emoțiile sunt consecințe ale dorințelor.”

De acord.

“4. Prietenia este o proiecție a eu-lui propriu, în cazul în care nu este o sincronizare de interese”

Iarăși, depinde care eu. Că poate fi o proiecție a ego-ului sau o proiecție a Sinelui. Material diferit, calitate diferită a prieteniei.

EDIT: Uitasem de exemplul cu vezica: acolo e vorba despre plăcere, nu despre fericire. Și da, plăcerea ține de reacții chimice și se poate reproduce pe baza unor substanțe chimice. În tot cazul, e bine, pe cât posibil, să evităm confuziile făcute între plăcere și fericire.

Întrebare: Păi și treaba că vei muri și gata nu este doar un context prin care tu evoluezi (?) ?

Ars_Amandi: Tu vrei să spui că afirmația "mori și end" poate să nu însemne nimic - ca și concepție de viață - și să funcționeze doar ca idee motivatoare. Cum ar veni, să te gândești că îți pierzi viața și să te hotărăști să faci ceva cu ea repede.

Un singur lucru aș avea de zis deapre asta, în afara faptului că mi se pare că îndeamnă mai mult la baieram decât la spiritualitate și că unii oameni ar putea, dimpotrivă, să se simtă demotivați de gândul că după moarte numai e nimic: o idee proastă poate fi o motivație bună, dar mai bine folosești o idee bună, chiar dacă e mai indiferentă decât cealaltă. Pentru că exista posibilitatea ca la un moment dat valoarea ei să se schimbe pentru tine și să te ajute să te salți.

[O ULTIMĂ TEHNICĂ DE MEDITAȚIE](#)

Expunerea de azi, care va încheie topicul despre accesul la lumea suprasensibilă, se referă la o metodă de meditație, menită să arate diferența dintre non-existență și suprasensibil. Utilitatea acestei diferențieri este esențială, pentru că numai astfel vă veți convinge pe deplin că moartea este o poartă către lumea suprasensibilă și nu un proces de anihilare. Practicând aceasta metodă, veți înțelege, printre altele “unde se duc oamenii atunci când mor” și unde vă aflați, de fapt, atunci când sunteți morți.

1. Alegeți un obiect și priviți-l o perioadă cu atenție. Observați forma lui, culoarea, textura, gândiți-vă la utilitatea acelui obiect.

2. Închideți ochii și rugați o altă persoană să ia obiectul din câmpul vostru vizual. Dacă nu beneficiați de ajutorul unei alte persoane, faceți în așa fel încât să puteți îndepărta voi obiectul.

3. Deschideți ochii și priviți cu atenție spațiul liber pe care îl ocupa obiectul înainte să fie înlăturat din câmpul vostru vizual, căutând să meditați la "absența" acestuia.

5. Închideți iarăși ochii și rugați persoana să pună din nou obiectul în câmpul vostru vizual, exact în același loc.

6. Deschideți ochii și observați ce se întâmplă acum cu "absența" (spațiul liber) la care ați meditat când lipsea obiectul.

După 6 - 8 luni de practică, încercați următorul experiment:

1. Așezați-vă confortabil pe un scaun cu spătar sau pe un fotoliu. Rămâneți așa o perioadă de timp.

2. Ridicați-vă și priviți scaunul gol. Încercați să vă căutați propria persoană în spațiul respectiv.

Aplicații:

a) meditați la absența voastră, privind scaunul gol.

b) observați relația dintre absența voastră și cel care privește absența voastră.

Topicul "despre accesul la lumea suprasensibilă" se oprește aici.

Mulțumesc tuturor pentru participarea la discuții.